

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΣ ΜΕ

Η δραματική περιπέτεια ενός λευκού αψείχου

Έχω ένα μικρό χρυσωρυχείο στη Ροδεσία, κι' ο αδελφός μου ο Πέτρο έχει μια φάρμα εκεί κοντά. Μια μέρα, λοιπόν, ο Πέτρο πήγε στη βοήθεια μου, για να σκοτώσουμε μια λεοπαρδαλί, που είχε αρπάξει ένα μουσχαριό απ' το κοπάδι του.

Βρήκαμε το κουφάρι του μουσχαριού, μισοφαγμένο, όχι πολύ μακριά απ' το κτήμα του αδελφού μου. Σίγουρα, η λεοπαρδαλί θα ξαναγύριζε τη νύχτα, για ν' αποτελείωση το γεύμα της...

Δέσαμε έξη φυσιγγία «ζελινίτη» στον κορμό ενός δέντρου, πάνω απ' το κουφάρι, και τότε ενώσαμε μ' ένα ηλεκτρικό μηχανισμό. Έτσι ώστε να εκραγούμε με την παραμικρή μετακίνησή του νεκρού μουσχαριού.

Ακούσαμε την έκρηξη κατά τις 9½ το βράδυ. Τ' άλλο πρωί, ο Πέτρο, έγω, ο μικρότερος αδελφός μας Σάμ κι' ένας ανήψιος μας, ο Φράνκ, πήγαμε να βρούμε τη σκοτωμένη λεοπαρδαλί. Ήμασταν όλοι όπλισμένοι με κυνηγετικά ντουφέκια.

Η έκρηξη είχε τσακίσει κάμποσα μικρά δέντράκια κι' είχε τινάξει τα υπολείμματα του μουσχαριού 15 μέτρα μακριά απ' την παγίδα. Η λεοπαρδαλί, όμως, δε φαινόταν πουθενά.

Ψάξαμε για το κουφάρι της. Ο Πέτρο κι' ο Σάμ ανέβηκαν σ' ένα γειτονικό λόφο, ενώ ο Φράνκ κι' εγώ τριγυρίζαμε ανάμεσα στα δέντρα.

Κάποια στιγμή, είδα τη λεοπαρδαλί πάνω σ' ένα μικρό υψίωμα. Δε φαινόταν νάχη πάθει το παραμικρό. Κατάλαβα πως θα πέσει στην παγίδα μας κάποιο άλλο άτυχο αγρίμι... Έρριξα δυο ντουφεκίες στο θηρίο, κι' εκείνο χάθηκε ανάμεσα στα δέντρα. Το κυνήγησα και το είδαμε να κινείται στα ψηλά χαμολάδια.

Ο Σάμ κι' ο Φράνκ έτρεξαν τότε στο κτήμα για να φέρουν τα σκυλιά. Ο Πέτρο κι' εγώ καθήσαμε σ' ένα βράχο κι' ανάψαμε τσιγάρα.

Ξαφνικά, ακούσαμε ένα μουγκρητό. 'Αρπάξαμε άμέσως τα όπλα μας.

Φεύγει! φώναξε ο Πέτρο. Έρχονται τρέχοντας καταπάνω μας!

Πραγματικά, σε λίγες στιγμές, σημάδεψα και πάτησα τη σκανδάλη. Το ίδιο έκανε κι' ο Πέτρο. Μα η λεοπαρδαλί δε σταμάτησε καθόλου! Τα σκάγια που είχε δεχθεί, δεν κόψανε

Έσφιξα με τ' αριστερό μου χέρι τα ρουθούνια της για να μη μπορέ ν' αναπνεύσει.

την όρμη της. Ξαναπυροβόλησα, δίχως αποτέλεσμα και πάλι. 'Επειτα ο φόβος μου πάγωσε το αίμα!

Το θηρίο είχε φτάσει κοντά μου... μια τρομαχτική ύπασση από νύχια και δόντια! Παραμέρησα, άμέσως και το χτύπησα στο κεφάλι με τον υποκόπανο του όπλου μου. Φάνηκε πως ζαλίστηκε μια στιγμή... 'Υστερα, μ' ένα χτύπημα του ποδιού του, μου πέταξε απ' τα χέρια το ντουφέκι μου.

Δεν είχα καιρό να σκεφθώ. Ένεργοσα μηχανικά, από ένστικτο... Ακούμπησα το αριστερό μου γόνατο στον ώμο του θηρίου και το άρπαξα με τα δυο μου χέρια απ' το στέοκο... Μα ήταν σά να προσπαθούσα να συγκρατήσω μια ζωντανή δυναμίτιδα! Μια νυχιά του, μου έσπασε την αριστερή γάμπια, από πάνω ως κάτω. Ουδίσιασα απ' τον πόνο. Τα πλεονία μου κόντευαν να εκραγούν από την προσπάθειά μου. 'Η έπιθεσι είχε διαρκέσει μόνο λίγα δευτερόλεπτα, κι' όμως μου φαινόταν πως πάλευα ώρες ολόκληρες με τη λεοπαρδαλί.

Έσφιξα με τ' αριστερό μου χέρι τα ρουθούνια της, για να μη μπορέ ν' αναπνεύσει και ν' αναγκασθώ ν' ανοίξω το στόμα της.

Η ζεστή και βρώμικη ανάσα της με χτύπησε στο πρόσωπο... έπνιξε.

Έχασα το δεξιό χέρι μου ανάμεσα στα φουδρά της δόντια και άρπαξα τη γλώσσα της. Μα μου ξέφυγε... Κάποια στιγμή ή

ΜΙΑ ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙ

λεοπαρδαλί τίναξε το κεφάλι της προς τα πίσω και το χέρι μου βρέθηκε ανάμεσα στα δόντια της. Μου το δάγκασε... και θά μου τόκοδε ίσως, αν δεν κρατούσα ακόμα τη γλώσσα της.

Κάνε κάτι, λοιπόν! φώναξα στον Πέτρο.

Αυτός μεταχειρίστηκε το ντουφέκι του σε ρόπαλο, για να γυπώσει επανειλημμένως στην πλάτη τη λεοπαρδαλί. Το θηρίο μουγκρησε απ' τον πόνο, με πέταξε μακριά κι' έπιπε έθικε στον αδελφό μου.

Το ντουφέκι του Πέτρο έγινε δυο κομμάτια από ένα τελευταίο χτύπημα, πιο δυνατό. Ο Πέτρο έπεσε χάρω.

Στο μεταξύ, άρπαξα το δικό μου ντουφέκι κι' έδωλα απ' την τσέπη μου ένα φυσιγγίο — το τελευταίο...

Ο Πέτρο είχε ακουμπήσει την πλάτη του σ' ένα δέντρο και τα δυο χέρια του χείρια κρατούσαν ανοιχτά τα σαγόνια του θηρίου. Το πρόσωπό του ήταν αλλοιωμένο απ' την προσπάθεια.

Ακούμπησα σχεδόν την κνήμη στο τριχώμα του θηρίου, πίσω απ' τον ώμο, και πυροβόλησα... την ίδια στιγμή, που ο Πέτρο βάζοντας όλα τα δυνατά του, εξάρθρωσε το σάγονι της λεοπαρδαλής.

Το ζώο έπεσε...

Ο Πέτρο κι' εγώ απομακρυνθήκαμε όσο γοργότερα μπορούσαμε. Δυο εργάτες μας έδαν, απ' το κτήμα, κι' έτρεξαν να μας βοηθήσουν.

Μας μεταφέρανε σ' ένα νοσοκομείο, που άπαιχε 25 χιλιόμετρα. Ο Πέτρο είχε σπασμένο το δεξιό του αντίχειρα και ξεσκισμένα τα πλευρά του και τ' αριστερό του πόδι.

Εμείς στο νοσοκομείο πέντε μέρες.

Εγώ χρειάστηκε να μείνω τρεις ολόκληρους μήνες, γιατί μολύνθηκαν οι πληγές του ποδιού μου.

Έμαθα αργότερα, ότι ο Σάμ είχε βγεί με τα σκυλιά κι' είχε βρή τη λεοπαρδαλί, εκεί που την είχαμε αφήσει.

Το θηρίο ζούσε ακόμα. Και με την απίστευτη ζωτικότητα του είδους του, προσπαθούσε να ξαναεπιτεθώ. Μα ο Σάμ το πυροβόλησε στο κεφάλι και το αποτέλειωσε.

Είχε μήκος 2,30 απ' το στήθος ως την ουρά και ζυγίσε 80 κιλά.

Όπως εξακριβώσαμε αργότερα, τα φυσιγγία μας δεν είχαν φέρει αποτέλεσμα, γιατί δεν άκουσε το μαρπούτι τους για τα χοντρά σκάγια που είχαν μέσα.

ΤΖΑΚ ΝΟΥΥΕΡ

Σκοτώδέ με, γλυκειά μου!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ούτ' ένας απ' αυτούς που γνωρίζαν το Λιούις Μπαρλόου, που δε θα τον σκότωνε αν μπορούσε. Μα όλοι φοβόνταν την αστυνομία. Έτσι, ο Μπαρλόου εξακολούθησε να ζει και να βασανίζει όσους εξατιόντουσαν απ' αυτόν. Και ήταν πολλοί, γιατί ο Λιούις είχε μια μεγάλη επιχείρηση.

Μια απ' τις διασκεδάσεις του ήταν να οργανώνει πάρτυ και να καλή όλο το προσωπικό του. Τους κερνούσε σαμπάνια, τους τάζει και τους βασάνιζε. Όποιος δεν πήγαινε, έχανε τη δουλειά του.

Εκείνο το βράδυ, όλοι οι υπάλληλοί του ήταν μαζεμένοι στο μεγάλο σαλόνι του σπιτιού του κι' έκαναν πως διασκεδάζαν. Έκρουσαν το φόβο τους κάτω από προσπάθεια χαμόγελα και προσπαθούσαν να βρισκονται όσο το δυνατόν μακριότερα απ' το αφεντικό τους.

Μα ο Μπαρλόου δεν είχε διάθεση να τους παιδεύει αυτή τη φορά. Ήταν τρομερά απασχολημένος με την Κάρολ, τη νέα κι' όμορφη γυναίκα του Τόμ Νέστορ. Την είχε στριμώσει σε μια γωνιά και της μιλούσε συνέχεια, ακουμπώντας το χοντρό του χέρι στο γυμνό ώμο της.

Όχι πως ο Μπαρλόου ήταν απ' τους τύπους, που κυνηγάνε τις γυναίκες. Κάθε άλλο! Μα ήθελε να τυραννήσει τη γυναίκα του, τη Βερόνικα.

Όλοι είχαν μείνει έκπληκτοι όταν την παντρεύτηκε. Δεν τον φαντάζονταν ικανό να έρωτευθ. Και, πραγματικά, δεν ήταν. 'Απλώς του χρειαζόταν κάποιος για να τον βασανίζει το βράδυ όταν έκλεινε το γραφείο κα, το ξέφευγαν οι υπάλληλοι...

Όταν η Βερόνικα είχε δεχθεί να τον παντρευτεί, όχι γιατί το ήθελε, αλλά γιατί φοβόταν ν' αρνηθεί.

Ο Μπαρλόου δεν είχε μετανοιώσει ποτέ για την εκλογή του. Κάθε φορά που την έκανε να κλαίει — κι' αυτό γινόταν κάθε βράδυ — ένθουσιαζόταν.

Τώρα η Βερόνικα στεκόταν στην άλλη άκρη της σάλας, χλωμή κι' αδύνατη και τόν κούταζε. 'Αν και δεν είχε οτάρσει τα 30, είχαν νασαχτή στο πρόσωπό της οι πρώτες ρυτίδες και φαινόταν καθαρά πως είχε βιώσει τα μαλλιά της.

Όσο ο Μπαρλόου ένοιωσε τη ματιά της άπάνω του, τόσο πιο τολμηρές χειρωναίίες έκανε στην Κάρολ και τόσο πιο κοντά της έφερνε το γουρουνίσιο μουτρο του.

Μα, αν η Βερόνικα δεν αντιδρούσε καθόλου, ο Τόμ Νέστορ σιάνοταν έτοιμος να επέμβη. 'Ήθερε πως, αν προσπαθούσε να τραβήξει τη γυναίκα του, η απόλυσή του 3 αν σίγουρα. Και τότε πως θα ζούσε την Κάρολ και το μωρό τους, που θα γεννιόταν σε 7 μήνες; Μα η υπομονή του είχε εξαντληθεί πιά...

Η Βερόνικα είδε πως ο νέος είχε χάσει την αυτοχαιμία του, και τον λυπήθηκε. Προχώρησε προς τον άντρα της κι' είπε στη νέα γυναίκα:

— Κάρολ, έλα, σε παρακαλώ, να με βοηθήσεις στην κουζίνα.

— Ευχαρίστας! φώναξε η Κάρολ, νομίζοντας πως θα γλύτωνα.

Μα ο Λιούις, δεν είχε σκοπό να την άφιση να του ξεφύγη.

— 'Ας την ήσυχη! είχε απότομα στη γυναίκα του. Σε λίγο, θα μου ζητήσης να σου πάω και υπηρέτρια... 'Εκτός αν ζηλεύς — συμπλήρωσε ειρωνικά.

— Θάπρεπε να σ' αγαπούσα, για να ζηλέψω, αντίτσης έερα η Βερόνικα.

— Δηλαδή δε μ' αγαπάς πιά; γέλασε ο Μπαρλόου, ένδοξασμένος για την τροπή που έπαιρνε η συζήτηση. Τότε γιατί μένεις μαζί μου; Για να σε γαίω και να σε ντύνω;... 'Αντε, λοιπόν, στην κουζίνα. 'Εκεί είναι η θέσι σου.

Της γύρισε την πλάτη και σκύβοντας πάνω απ' την Κάρολ, τη φίλησε στο στόμα.

Εκείνη έβγαλε μια φωνή κι' έγινε κατακόκκινη.

— Μη, Κάρολ! της φώναξε η Βερόνικα, καταλαβαίνοντας πως έτοιμαζόταν να τον χαστουκίσει. Θά γού το πληρώσω εγώ!

Πέρασε ανάμεσα απ' τους έκπληκτους καλεσμένους κι' ανέβηκε στο άπάνω πάτωμα. Μετά από ένα λεπτό, ξανακατέβηκε, κρατώντας ένα περιστρόφο. Σημάδεψε στο στήθος του κατάκλημο Μπαρλόου.

— Τρελάθηκες, Βερόνικα;... της είπε εκείνος με φωνή που έτρεπε.

Χοντρές στάλες ιδρώτα γυάλιζαν στο μέτωπό του. Ξορξίσε γύρω του μια ματιά γεμάτη άγωνία. Μα καθώς δεν έκανε την παραμικρή κίνηση για να τον εξοθήσει...

— Θά σε σκοτώσω, Λιούις, είπε σταθερά η Βερόνικα. Και δε θα κάνω για μένα, αλλά για να σώσω όλους αυτούς τους ανθρώπους, που σ' ανέχονται για να μη χάσουν το ψωμί τους! 'Εκανε ένα βήμα ακόμα και πίεσε τη σκανδάλη. 'Ακούστηκε ένα «κλικ», και τίποτ' άλλο... 'Από μια περίεργη σύμπτωση, το περιστρόφο, που είχε πάντα γεμάτο στο συρτάρι του ο Μπαρλόου, αυτή τη φορά ήταν άδειο!

★

— Όποτε η γυναίκα σας προσπάθησε να σας σκοτώσει! είπε ο αστυνομικός επιθεωρητής Κάρμικ. Την είδαν όλοι και το παραδέχεται η ίδια... 'Αλλά δε θέλετε να την καταγγείλετε.

— 'Ακριβώς, απάντησε ο Μπαρλόου. Σας κάλεσα διως, γιατί θέλω ξέρη η αστυνομία τις διαθέσεις της γυναίκας μου απέναντί μου, που θα το κάνει παρατηρητικό.

ώστε, αν μου συμβή τίποτα, να μην πιστέψω πως πρόκειται γι' ατύχημα!

★ Πάντα ήταν μαρτυρική η ζωή της Βερόνικας. Καινούργιο τρόπο να τη βασανίζει. Κάθε τόσο, της δημιουργούσε μια θαυμάσια ευκαιρία για να τον σκοτώσει, και την κοροϊδεύε που δεν το έκανε. Ποτε στεκόταν μπροστά στις ρόδες του αυτοκινήτου, τη στιγμή που εκείνη έβαζε μπρός. Ποτε έσκυβε απ' το παράθυρο, δηλώνοντας της πως άρκούσε να τον σπρώξει λιγάκι, για να πέση και να τσακιστεί στο πεζοδρόμιο.

— Ξέρω πως δε θα τολμήσης να το κάνεις, της έλεγε. Δεν έχεις τόσο κουράγιο. Φοβάσαι πως δε θα μπόρεσες ποτέ να πείσης την άστυνομία, ότι ήταν δυστύχημα, κι' έτσι θα σε στείλουν στην ηλεκτρική καρέκλα!

— Η δυστυχ γυναικα γινόταν όλο και πιο νευρική. Μέσα σε μερικές μέρες, είχε γεράσει τόσο, ώστε, όταν ο Μπαρλόου ξανάκανε πάρτυ, οι καλεσμένοι τον τρόμαζαν να τη γνωρίσουν...

— Η Κάρολ Νέστορ σφίχτηκε φοβισμένη στο πλευρό του άντρα της. Μα τ' αφεντικό είχε βρή άλλο παιχνίδι, το βράδυ εκείνο. Στάθηκε στη μέση της σάλας και άρχισε, με δυνατή φωνή που έκανε όλους να γυρίσουν προς το μέρος του:

— Θυμώσατε την τελευταία φορά, που είχαμε ξαναμαζευτεί; Τότε που η γυναίκα, μου προσπάθησε να με σκοτώσει; 'Ε, λοιπόν, σας βεβαιώνω πως δεν πρόκειται να ξαναδοκιμάσει!

— 'Αν τα κατάφερνε τότε, ίσως να γλύτωνα με μερικά χρήματα φυλακή, γιατί οι δικαστές θα πίστευαν πως την έσπρωξε η ζήλεια. Τώρα πιά όμως η αστυνομία ξέρει, ότι με μισεί κι' είναι σίγουρο ότι, αν με σκοτώσει, θα πάει κατ' ευθείαν στην ηλεκτρική καρέκλα.

— Πάντως εγώ, σαν καλός και στοργικός σύζυγος, θα της δώσω άλλη μια φορά την ευκαιρία να με ξεφορτωθεί!

— Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα ρεβόλβερ και πλησίασε τη Βερόνικα, λέγοντάς της:

— Είμαι γεμάτος! είπε στη Βερόνικα. Μπορείς να το παρής και να με σκοτώσεις.

— Είναι γεμάτος! Μπορείς να με σκοτώσεις, γλυκειά μου!... 'Η γυναίκα άπλωσε μηχανικά το χέρι της, πήρε το όπλο και τον πυροβόλησε!

★ 'Ο επιθεωρητής Κάρμικ άνακρινε όλους τους καλεσμένους. Ένα-ένα, μα οι καταθέσεις τους ήταν απόλυτα όμοιες: «'Ο Λιούις Μπαρλόου ήταν μεθυσμένος και, καθώς του άρεσαν τ' άστεία, πρότεινε το πιστόλι στη γυναίκα του, γυρίζοντας το προς το στήθος του, μα, καθώς πλησίασε τη Βερόνικα, που όπισθοχωρούσε, το πιστόλι εκπυροσοκρότησε. 'Ο Μπαρλόου είχε αυτοπυροβοληθεί...».

— Ήταν ένα ατύχημα... συμφώνησαν όλοι.

Και κανείς δε μπορούσε ν' αποδείξη το αντίθετο.

Σ. ΤΖΙΑΦΟΡΝΤ

67

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

για τις γυναίκες

ΩΡΑΙΟ ΣΤΗΘΟΣ

Ενώ άλλοτε ήταν της μόδας το ίσιο κορμί, χωρίς καμπύλες, σήμερα η μοντέρνα γυναίκα πρέπει νάχη «θηλυκότητα», με καμπυλότητες όχι υπερβολικές, αλλά άπαλα κυματιστές κι' αρμονικές. Γι' αυτό, το άρσενό και καλλίγραμμο στήθος θεωρείται βασικό στοιχείο της ομορφιάς.

Δυστυχώς, είναι κάτι σπάνιο το τέλει στήθος. Πρέπει, λοιπόν, απ' την έφηβη ακόμα ηλικία, να περιποιηθεί η γυναίκα το στήθος της, ώστε να μείνει σφιχτό, ακόμα κι' αν είναι μεγάλο.

Πρωί και βράδυ, το βρέχετε με κρύο νερό. 'Ακόμα καλύτερο είναι να το βρέχετε πρώτα με χλιαρό κι' άμέσως κατό-

πιν με κρύο.

Οι ίστοι του στήθους σφίγγουνε, αν κάνετε ταχτικά ελαφρές φριζιόν μ' ένα σφουγγάρι έχετε λυώσει με κρύο νερό, μέσα στο οποίο θα ή οινόπνευμα, ή αλάτι, ή μια λασίον καμφορούχο.

Νάχετε απ' όλη, ότι, όταν πιά χαλαρωθεί και «κρεμάσει» το στήθος, είναι πολύ άσχημο! 'Ακόμα και τα ελικά μασάζ, που γίνονται γι' αυτήν την περίπτωση στα ινστιτούτα καλλονής, ελάχιστα ωφελούν.

ΓΙΑ Τ' ΑΥΓΑ

Αν θέλετε να βράσετε ένα ραγιαμένο αυγό, χωρίς να χυθεί το περιεχόμενό του, προσθέστε στο νερό λίγο ξύδι.

Επίσης, αν θέλετε να μη ραγίσουν τ' αυγά στο βράσιμο, τα βουτάτε ολόκληρα σε κρύο νερό, πριν τα βάλετε στο ζεστό.

Τα αυγά διατηρούνται φρέσκα επί πολύν καιρό, αν τ' αλείψετε ολόκληρα με διάλυση άρσενικής γόμες, που κλείνει τους πόρους και δεν άφίνει να μη αέρας.

ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Θέλετε να καταλάβετε αν ένας άνθρωπος έχει καλή ανατομή και ξέρει τον κόσμο; Δώστε του να φάει εν' αυγό!

Πραγματικά, δεν είναι τόσο άπλο το να φάει κανείς ένα αυγό όπως πρέπει.

Οι κανόνες της καλής συμπεριφοράς επιβάλλουν να το τοποθετήσουμε στην αούθηκη με τη μύτη του προς τα πάνω και να κόψουμε την άκρη του με το μαχαίρι.

Θά πάρουμε το αλάτι μ' ένα ειδικό μικρό κουτάλακι ή με την άκρη του μαχαριού μας. Ποτέ όμως δε θά βουτήσουμε το μαχαίρι στ' αυγό. Θ' ανακατέψουμε τον κροκό με το αλάτι μ' ένα κουτάλακι του γλυκού, προσέχοντας να μη χυθεί έξω.

Θά φάμε ύστερα τ' αυγό λίγο-λίγο με το κουτάλι, χωρίς να βουτήσουμε το ψωμί μας μέσα. 'Αν θέλουμε να φάμε και ψωμί, το τρώμε χωριστά.

Όταν τελειώσουμε, θά βγάλουμε το άδειο σάφλι απ' την αούθηκη και θά το σπάζουμε καλά με το πηρούνι, ώστε να μην υπάρχει φόβος να κυλήσει χυμό, όταν θά πάρουν οι υπηρέτες το πιάτο μας.

Όσο για την αούθηκη, τη βγάζουμε απ' το πιάτο και την ακουμπάμε στο τραπέζι, απ' όπου θά την πάρουν οι υπηρέτες. Φυσικά, πρέπει να είναι πολύ καθαρή, για να μη λερώνη το τραπέζι.

66

ΣΟΥΦΛΕ, ΨΑΡΙΟΥ

Αν θέλετε ν' αλλάξετε τον τρόπο μαγειρέματος των ψαριών, μπορείτε να φτιάξετε ένα θαυμάσιο «σουφλέ» ψαριού με την εξής συνταγή:

Κοπανάτε 300 δράμια βρασμένο ψαχινό ψαριού της φρεσκειάς σας. Προσθέτετε μισή όκα γάλα, χτυπημένο καλά με 5 κροκούς αυγών, λίγο αλεύρι κοκκινισμένο με βούτυρο, αλάτι και πιπέρι. Τά ριχνετε όλα μέσα σε μια ίσια φόρμα, βουτυρωμένη, και ψήνετε 40 λεπτά σε μπαιν-μαρι.

Επειτα το σερβίρετε, με σάλτσα φτιαγμένη από αλεύρι κοκκινισμένο με βούτυρο, γάλα και τριμμένο τυρί.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Όσο μεγαλώνει το παιδί, τόσο περισσότερες άπορίες του γεννιούνται, κι' επομένως τόσο πιο πολλές ερωτήσεις κάνει στους γονείς του.

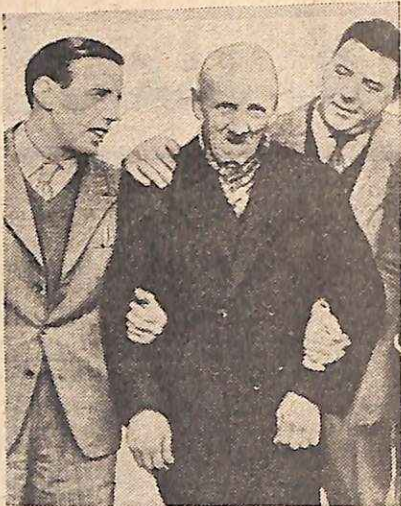
Είπαμε ήδη πως θ' απαντάτε σ' αυτές τις ερωτήσεις, προκειμένου για παιδιά ως 6 χρονών. 'Αλλ' όταν το παιδί γίνει 8, 9 ή 10 ετών θ' άρχισετε να βρίσκετε σε δύσκολη θέση — το σο σεις, όσο κι' ο πατέρας του.

Θά σας ρωτάει π. χ. για ζητήματα σχετικά με τον ηλεκτρισμό. Γι' αυτό πρέπει να έχει προμηθευθεί ένα μαγνήτι, ώστε να τον κρατά χειριστή ο άντρας σας για να εξηγήσει στο χεωδός στο παιδί σας τί είναι το ραδιοφώνον ή πως κινούνται τα τρένα.

Πρέπει επίσης, για τον ίδιο σκοπό, να έχει στο σπίτι σας ένα θερμόμετρο κι' ένα βαρομετρο. Το γεγονός ότι το βαρομετρο σηματοδοτεί και προλέγει τις μεταβολές του καιρού, θ' άποτελέσει για το παιδί μια ελκάριστη έκτη μέση που θα το κάνει παρατηρητικό.

67

Ο Λουίτζι Ντονάτι ανάμεσα στους δυο γιους του, το Γκουίντο και τον Έρνέστο.

ΞΑΝΑΒΡΗΚΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙΣ Σ' ΈΝΑ ΟΝΕΙΡΟ!

Υστερ' από 40 ελόκληρα χρόνια

Εδώ και λίγες μέρες, συνέβηκε στην Ιταλία κάτι το σκεδόν απίστευτο. Ένας γέρος, που είχε χάσει τα παιδιά του εδώ και σαράντα ελόκληρα χρόνια, τα ξαναβρήκε χάρις στο όνειρο που είδε μία... δασκάλα.

Όταν κηρύχθηκε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος, ένας νεαρός χωρικός από τη βόρεια Ιταλία, που τον έλεγαν Λουίτζι Ντονάτι, κατατάχθηκε έθελοντής και πήγε στο μέτωπο, αφήνοντας πίσω του νυναικά και παιδιά. Τα παιδιά του ήταν δυο, ο Γκουίντο, ηλικίας δύομιση χρόνων, κι ο Έρνέστο, βρέφος ακόμα.

Ο Λουίτζι Ντονάτι, φάνηκε στον πόλεμο υψόστο παλληκάρη κι' ύστερα από λίγο καιρό, χάρι στις εξαιρετικές του ανδραγαθίες, προκηχθη σε λοχία. Κατόπιν, όμως, οι Ιταλοί νικήθηκαν από τον Καπορέττο, έπεσαν οι ηττημένοι κι' υποχώρησαν, και μεγάλες μαζές πληθυσμού πήραν το δρόμο της προσφυγιάς προς τα νότια.

Ανάμεσα σ' αυτούς τους πρόσφυγες ήταν κι' η γυναίκα του Ντονάτι με τα δυο τους μικρά παιδιά. Πριν φύγουν από το χωριό, έστειλε ένα γράμμα στον άντρα της και τον πληροφορούσε για την απόφασή της να φύγει από το χωριό. Αλλά το γράμμα εκείνο, μέσα στις ανώμαλες συνθήκες που επικρατούσαν τότε, δεν έφτασε στον προορισμό του.

Ο Ντονάτι, γύρισε λίγο αργότερα στο χωριό του και βρήκε το σπίτι του έρημο.

Θυμωμένος, έκανε το πλάν για να ανακαλύψει τα ίχνη της μικρής του οικογένειας. Αλλά όλες του οι ενέργειες πήγαν στο κούφιο. Κανείς δεν ήταν σε θέση να τον πληροφορήσει πού είχαν καταλήξει η γυναίκα του και τα παιδιά της.

Αφού πέρασε λίγος καιρός, ο δυστυχισμένος αυτός άνθρωπος το πήρε απόφαση πως είχε μείνει πια ολόμενος στον κόσμο. Χωρίς άλλο, η γυναίκα του κι' ίσως και τα μικρά δε ζούσαν πιά. Γιατί, σε αντίθετη περίπτωση, θα λάβαινε κάποια είδοποιήσι του.

Η ιδέα αυτή δεν απέχει πολύ από την πραγματικότητα. Η γυναίκα του, που είχε εγκατασταθεί στην πόλη Ρέτζιο, πέθανε από γρίπη ύστερα από λίγους μήνες, πριν ο Ντονάτι απολυθεί από το στρατό. Τα δυο μικρά τα υιοθέτησε τότε ένα ηλικιωμένο κι' ευκατάστατο ζευγάρι.

Τα χρόνια κύλησαν γοργά το ένα πάνω στο άλλο. Ο Λουίτζι Ντονάτι έμεινε στο χωριό του για κάμποσο διάστημα κι' ύστερα πήγε κι' εγκαταστάθηκε στο αγρόκτημα ενός παλιού συμπολεμιστή του, στο χωριό Σάν Κασσιάνο, που απέχει μόλις λίγα χιλιόμετρα από το Ρέτζιο. Έ

κει, λοιπόν, τόσο κοντά στα παιδιά του, αλλά χωρίς να το υποπτεύεται, ο Λουίτζι Ντονάτι έζησε ολόκληρες δεκαετίες, κάνοντας χρέη επιστάτη στο αγρόκτημα. Οι χωριοί τον ήξεραν με το καϊνικό Τζιτζίν και κανείς δε φανταζόταν την ευχάριστη εκπλήξη, που θα του έπεφτε στο τέλος η μοίρα. Το νόστιμο, μάλιστα, ήταν ότι ο ένας από τους γιους του ο Γκουίντο, έρχοταν σκεδόν κάθε Κυριακή στο Σάν Κασσιάνο για να φάει στο ποτάμι της περιοχής. Ήταν, όπως κι' ο άλλος γιος.

Ήταν, όπως κι' ο αδελφός του, άρετα πλούσιος. Έχοντας κληρονομήσει τους θετούς γονείς τους, τα δυο αδελφά διατηρούσαν ένα μεγάλο κατάστημα υφασμάτων στο Ρέτζιο.

Κατά το διάστημα, ωστόσο, όλων αυτών των ετών, ο Γκουίντο κι' ο Έρνέστο είχαν συχνά έκμυστηρητή σε φίλους και γνωστούς το πόνο τους. Ήξεραν ότι ο πραγματικός τους πατέρας λεγόταν Λουίτζι Ντονάτι κι' ότι κατοικούσαν από κάποιο χωριό της βόρειας Ιταλίας. Τους το είχαν πει οι θετοί τους γονείς. Αλλά οι δυο γέροι δε θυμόντουσαν το όνομα του χωριού, απ' όπου η μητέρα των παιδιών είχε έρθει στο Ρέτζιο. Έτσι ήταν αδύνατο στα δυο αδελφά να ψάξουν για τον πατέρα τους.

Μία οικογενειακή τους φίλη, η δασκάλα Λάουρα Μπενεβέλλι, είχε συγκινήσει πολύ απ' όλη αυτή την ιστορία. Συμπρονοούσε βαθειά τους καλούς εκείνους νέους, που δεν ήθελαν να ξεχάσουν το χαμένο τους πατέρα και παρακαλούσε το θεό να τους δώσει τη χαρά να τον ξαναβρουν. Δε φανταζόταν, όμως, ως έδω και λίγες βδομάδες, ότι όχι μόνο θα εκπλησσόνταν αυτή η παράκληση, αλλά θα γινόταν η ίδια προσωπική αιτία για να περουν στην ανακάλυψη των πατέρων τους τα δυο εκείνα παδιά.

Η Λάουρα Μπενεβέλλι, που είχε κάνει μερικά χρόνια δασκάλα στο χωριό Σάν Κασσιάνο, γνώριζε πολύ καλά το μπαρμπα Τζιτζίν. Ήξερε πως ήταν ολόμωμος στον κόσμο και πως δεν κατοικούσαν από την περιφέρεια εκείνη. Άγνοουσε, όμως, το πραγματικό του όνομα κι' από πού ακριβώς προερχόταν.

Μία νύχτα, λοιπόν, της συνέβηκε κάτι παραξένο. Είδε στον ύπνο της τα δυο αδελφά να προχωρούν προς το μπαρμπα Τζιτζίν και να του φωνάζουν:

— Πατέρα μας!... Πατέρα μας!... Κι' εκείνος κλαίγοντας, άνοιξε την αγκαλιά του και τους έκλεινε και τους δυο μέσα της.

Την άλλη μέρα το πρωί η δασκάλα, ακόμη ταραγμένη από εκείνο το όνειρο, πήγε στο μαγαζί του Γκουίντο και του Έρνέστο. Βρήκε εκεί τη γυναίκα του ενός και τη ρώτησε πως λεγόταν ο πεθερός της, που δεν είχε ποτέ της γνωρίσει. Έκείνη της είπε το ονοματεπώνυμό του.

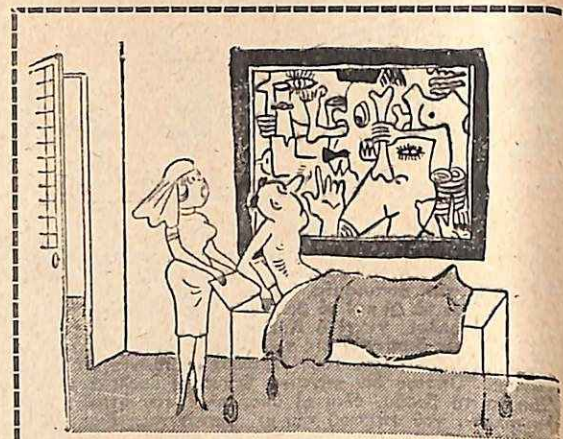
Η δασκάλα πήρε τότε το λεωφορείο κι' έτρεξε στο Σάν Κασσιάνο. Πήγε στο αγρόκτημα, βρήκε το μπαρμπα Τζιτζίν και μη μπορώντας να κρύψει την αγωνία της, του ζήτησε να της πει το πραγματικό του όνομα κι' επιβεβαίωσε.

Οι δυο λεξείες που βγήκαν από το στόμα του γέρου, έκαναν τη φτωχή γυναίκα να χάσει τις αισθήσεις της απ' τη συγκίνηση. Το όνειρό της είχε επαληθευθεί. Ο μπαρμπα Τζιτζίν ήταν ο Λουίτζι Ντονάτι. Δεν υπήρχε πια καμιά αμφιβολία. Ο πατέρας του Γκουίντο και του Έρνέστο είχε βρεθεί.

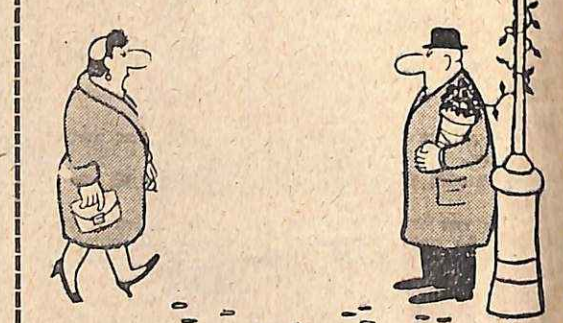
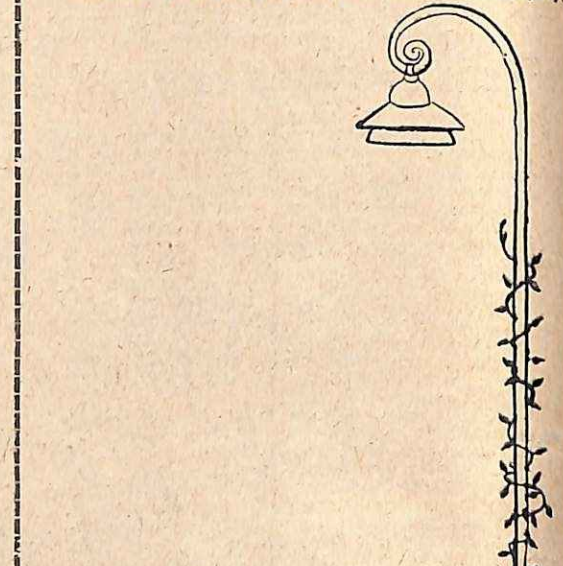
Όταν, ύστερα από λίγο, χάρι στις περιποιήσεις του ανύποπτου γέρου, η Λάουρα Μπενεβέλλι συνήλθε, του αποκάλυψε την άπιστητη αλήθεια. Με τοξωμένο χέρι και με φωνή ραγισμένη από τη βαθειά συγκίνηση, σήκωσε κατόπιν το ακουστικό του τηλεφώνου, που υπήρχε στο αγρόκτημα, πήρε το Ρέτζιο και ζήτησε να τη συνδέσουν άμεσα με το κατάστημα των δυο αδελφών.

— Περιμένετε μας, τους είπε. Έρχομαι με τον πατέρα σας. Ζη κι' είναι εδώ στο Σάν Κασσιάνο. Δε μπορεί να έρθει πω περισσότερο από το ταξίφωνο...

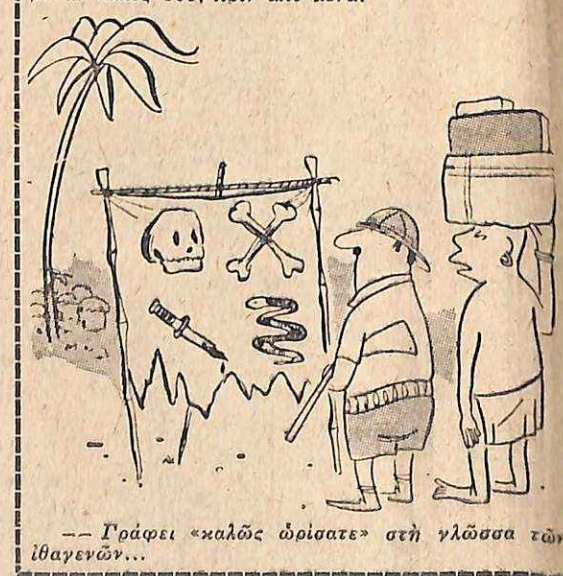
Κι' έτσι, ύστερα από λίγο ώρα, ο Λουίτζι Ντονάτι συναντιόταν με τα παιδιά του, που τα είχε στερήσει σαράντα ελόκληρα χρόνια

— Έργο του Πικασσώ: — Όχι. Του γιαιτρού που θα σ'ε χειρουνογήση.

— Με συγχωρείς, αλλά στο κοιμητήριο περμεναν άλλες δυο, πούν από μένα.

— Γράφει «καλώς όρισατε» στη γλώσσα των ιθαγενών...

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ ΠΟΥ... ΔΕΝ ΕΥΓΙΝΕ

Η κομμοκοπανική περιπέτεια της Ζωής Μαρμπιλ

Οι Λαλάντ ήταν πλούσιοι κτηματίες στο Σαιν Λό. Πάνω από την πόρτα του σπιτιού τους, μία πλάκα έδειχνε τη χρονολογία 1652. Θα μπορούσαν, λοιπόν, να καυχήθουν πως ήταν από τις πιο παλιές οικογένειες της Νορμανδίας.

Το 1844, που ξετυλίχεται η ιστορία μας, στο παλαιό αυτό σπίτι έμεναν ο Άντωνιος Λαλάντ, ηλικίας 67 χρόνων, ο γιος του Νικόλαος ηλικίας 25 χρόνων κι' ένας βέσιος από τη μητέρα του, ο Πιέρ Ζιλ μαζί με τη γυναίκα και την κόρη του.

Ο Άντωνιος Λαλάντ, έπειτα από ένα ατύχημα που είχε πάθει (τόν είχε χτυπήσει άλλοτε ένα κάρο) έμενε καρωμένος όλη την ημέρα στο κρεβάτι του και κατέβαζε το ένα ποτήρι κρασί έπειτα από το άλλο. Πολλές φορές ξεπερνούσε τα ορίσματα ποτηρία. Αλλά ποτέ δεν έπεφτε κάτω από τα τριάντα.

Στο Σαιν Λό έλεγαν ότι οι Λαλάντ είχαν ιδιαίτερα δύσκολη ζωή. Το γεγονός είναι ότι ο Νικόλαος δεν πηγαίνει πίσω από τον πατέρα του. Ήρεμος και καλόδοξος από ιδιοσυγκρασία, γινόταν άλλος άνθρωπος όταν έπινε. Και το κακό ήταν πως έπινε αδιάκοπα. Καποτε, όταν ζούσε η μητέρα του, είχε αρπάξει πάνω στο μεθύσι του ένα τεκούρι για να τη σκοτώσει...

Το παρτίνο του γέρο Λαλάντ ήταν ότι ο γιος του δεν ήθελε να παντρευτεί. Έχω καιρό, απαντούσε ο Νικόλαος.

Και τα χρόνια περνούσαν. Είχε περάσει τώρα από είκοσι πέντε. Οι συνομήλικόι του στο Σαιν Λό είχαν από δυο και τρία παιδιά ο καθένας.

Οι Λαλάντ είχαν πάρει από κάμποσο καιρό στο σπίτι τους μία νέα τη Ζωή Μαρμπιλ, που πηγαίνει στο λειβάδι τις βδομάδες ανελάδες τους και κάμωσες γίδες που είχαν.

Αυτή η Ζωή Μαρμπιλ ήταν μόλις δεκάεφτα χρόνων και πολύ όμορφη. Ο νεοδός Λαλάντ άρχισε να την κυνηγεί.

— Ζωή, της έλεγε, έχω καλούς σκοπούς. Αν θέλεις, θα σε παντρευτώ... Θα γίνης ασηφόνο στο σπίτι και οτά κτήματα σου...

Η Ζωή, όμως, δεν έδινε πίστι στα λόγια του. Κι' έπειτα, ήταν εσωστρεφής. Ο άνθρωπος που άνοιξε λεγόταν Ζαν Πα. κά και δούλευε κι' αυτός στα κτήματα. Το κακό ήταν πως θά πηγαίνε στρατιώτης. Αλλά η Ζωή άχ τον περίμενε.

— Δεν κάνω για σένα, αφέντη. Απαντούσε στο Λαλάντ. Ένν είμαι όρθια και φτωχή... Αλλά με στή μοίρα μου...

Αλλά ο Λαλάντ γινόταν όλοένα και περισσότερο επιθετικός. Κι' η Ζωή είχε αρχίσει να φοβάται, οτά σοβαρά.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν κατά τα μέσα Μαρτίου 1844 η Ζωή εδρασησθήκε από το σπίτι των Λαλάντ. Η εδρασησθήκε ήταν πολύ περίεργη. Είχε αφήσει όλα τα πράγματα της, ακόμη κι' ένα ζευγάρι καλουβόνια παπούτσια, που είχε ανασώσει στο πανηγύρι του Σαιν Λό.

Η κοινή γνώμη κατηγορούσε τον Λαλάντ. «Ο θάλιος θα τον πείσει και θα την πέσει στη λίμνη» έλεγαν οι κάτοικοι του Σαιν Λό.

Η καταστροφή εναντίον του ήταν τόσο μεγάλη, ώστε ο άστυνόμεος του Σαιν Λό τον έπιασε τρεις ημέρες μετά την εξαφάνισή της Ζωής και τον ώρηνε σε στή φυλακή. Ο Νικόλαος Λαλάντ άρχισε να ηρώτη σε αντιπάσεις και, μία εβδομάδα αργότερα έκανε πλήρη εξομολόγηση.

— Μαί, ενώ τη σκότωσα είπε, Διλαδή, όχι ενώ, αλλά ο...

θείος μου Ζιλ. Θα σ'ε ξεγνήσω. Έκείνο το βράδυ, είχα πιη πολύ και, γυρίζοντας στο σπίτι, πήγα στο δωμάτιο όπου έμενε η Ζωή... Νομίζω ότι ρίχτηκα πάνω της. Αλλά αυτή μ' έσπρωξε και με χτύπησε με τις γροθιές της στο πρόσωπο. Έτρεξα τότε στην κουζίνα για να πάρω ένα μαχαίρι. Αλλά ο θείος μου Ζιλ με πρόλαβε. («Αφού με, μου είπε, θα την κανονίσω εγώ»). Κι' έσφιξε δυνατά τα χέρια του γύρω στο λαιμό της... Την πιάσαμε κατόπιν αυτός από το κεφάλι κι' ενώ από τα πόδια και την πετάξαμε στη λίμνη. Μου φάνηκε πως η Ζωή ζούσε ακόμη όταν τη ρίξαμε στο νερό.

Ο Πιέρ Ζιλ δεν ήταν ποτέ καλά στο μυαλό του. Στον άστυνόμενο πάντα τον αναγκάζει έπειτα μιλίες τόσο ασυνάρτητες, που αντί να διαλευκάνη την υπόθεση, την υπέρδωσε περισσότερο. Αρνιόταν ότι είχε πνίξει αυτός τη Ζωή. Υποστήριζε, τουναντιον, ότι την είχε σκοτώσει ο ανηψιός του με μαχαίρι.

Στο τέλος, ο Νικόλαος Λαλάντ κι' ο Πιέρ Ζιλ παραπέμφθηκαν στο κακούργικο δικείο της Νήντης για να δικαστούν.

Αλλά, μερικές ημέρες πριν από τη δίκη παρουσιάστηκε στον εισαγγελέα η... Ζωή Μαρμπιλ.

— Ο αφέντης μου (ο Νικόλαος Λαλάντ) δεν με σκότωσε, είπε, όπου, όπως βλέπετε, είμαι ζωντανή.

Η Ζωή αφηγήθηκε ότι, το μοιραίο βράδυ, ο Νικόλαος Λαλάντ γύρισε τυφλά στο μεθύσι κι' έτρεξε στο δωμάτιό της με κακούς σκοπούς. Τον έσπρωξε τότε η Ζωή και τον χτύπησε με την πέταξη κάτω. Αλλά ο Λαλάντ σηκώθηκε σε λίγο και της είπε: «Πέριμενε και θα σε κανονίσω». Αποσυρθηκε κατόπιν τρικλίζοντας για να πάρη την κουζίνα να φέση ένα μαχαίρι. Μεθυμένος, όμως, όπως ήταν, αντί για την κουζίνα, βγήκε έξω από το σπίτι και πήρε το δόσιμο της λίμνης... Την ίδια στιγμή, έμεινε σπασμένη από το αντίθετο μέρος ο Πιέρ Ζιλ. Τους άκουσε και τους δυο να φωνάζουν πως θα τη σκοτώσαν χωρίς να χάνει καιρό, κατέβηκε τότε κι' έφυγε σαν τρελή.

Να τώρα ποιά ήταν η συνέχεια όπως εξακριβώθηκε κατόπιν:

Ο Νικόλαος Λαλάντ κι' ο Πιέρ Ζιλ, που ήταν κι' οι δυο τυφλά στο μεθύσι, πήσαν το δρόμο της λίμνης, χωρίς να το καταλαβαίνουν κι' έπειτα από μερικά βήματα σωίστηκαν κι' οι δυο κάτω κι' ο ύπνος, ο ληθαργικός ύπνος του μεθυμένου, τους πήρε άμεσως. Όταν ξύπνησαν, έπειτα από κάμποση ώρα πίστεψαν πως είχαν προσκολληθεί στη βρύση, που σκεδίαζαν και πως είχαν πέσει στο πάτωμα της Ζωής μέσα στη λίμνη. Μόνον ότι ο Λαλάντ πίστευε πως το εγκλημα το είχε κάνει ο Πιέρ Ζιλ κι' αυτός πάλι ότι το είχε κάνει ο ανηψιός του. Όταν, την άλλη μέρα, έμαθαν πως η Ζωή είχε εξαφανιστεί, δεν τους έβρενε πια η παρμική αμφοβία γι' αυτό το εγκλημα.

Το πιο περίεργο είναι ότι ο Νικόλαος Λαλάντ, όταν του παρουσιάσαν τη Ζωή, άρνιόταν να πιστέψη πως ήταν αυτή.

— Θυμάμαι καλά πως τη σκότώσαμε μαζί με τη θεία μου και την πετάξαμε στη λίμνη, έλεγε. Δε μπορεί να είναι αυτή.

Ο άστυνόμεος κι' ο εισαγγελέας ρίξαν κι' έμαθαν για να τον πείσουν πως δεν είχε εγκληστήσει. Ο Λαλάντ, συγκινημένος γι' αυτή την περιπέτεια, προσέφερε τότε να προδικάσει τη Ζωή και της έδωσε δυο χιλιάδες φράγκα. Αλλά τότε προέβλεπε κι' ο άλλος «δοσίτης» ο Πιέρ Ζιλ. Με τα χρήματα αυτά η Ζωή άνδωσε ένα σπίτι κι' ένα μικρό κτήμα κι' έπειτα από κάμποσο καιρό παντρεύτηκε τον αγαπημένο της Ζαν Πακ.

— Έτσι, όλα τελείωσαν καλά.

Καλλιγραφία!

— Τί θα λέγατε, παιδιά, για ένα έγγραφο υπόμνημα; μάς ρώτησε ξαφνικά ο Στέφανος.

— Σπουδαία ιδέα! συμφωνήσαμε όλοι.

Κι' ο Γρηγόρης που είχε θετικό και πρακτικό μυαλό συμπλήρωσε:

— Κι' η μοναδική λύσι που μάς μένει!

Πραγματικά. Ήμαστε ένδλω όχτώ αγαπημένοι και ομονοούστες συνάδελφοι, όχτώ ψυχές (και τί ψυχές: όλες ευγενικές, τρυφερές), που μάς μαράζωνε μήνες τώρα η οικονομική δυσπραγία.

Προσφέραμε ευσυνείδητα τις δικτάρες υπαλληλικές υπηρεσίες μας στην ομόρρυθμο εταιρεία «Η ταχύτης», που εμπορευόταν παλιά αυτοκίνητα, και που τη διηύθυνε ο κ. Κλέων Μαυροσαγώνης.

Και δεν είχαμε κανένα λόγο να μαστε έθουσιασμένοι από τη Στέφανο, η υποβολή ενός μακροσκελούς και λεπτομερούς υπομνήματος, με το όποιον θα του διεκτραγουδούσαμε, με τα συγκριτικότερα και παραστατικότερα λόγια, τις άθλιες συνθήκες της διαβίωσής μας.

Υστερα από ζωηρές συζητήσεις, συμβουλία και διαβούλια, το υπόμνημα ετοιμάστηκε, και δακτυλογραφήθηκε από τη Χρυσάνθη, που μάς το πασχάρισε σ' έναν-έναν χωριστά, για να το υπογράψουμε.

Ανασπάσαμε πρόθυμοι τα μολύβια διαρκείας και πατήσαμε φαρδιές πλατείες τις υπογραφές μας. Η Χρυσάνθη, που

διαίτησε ακρόασι, για να της υποβάλω την κλασική πρόταση: — Δεσποίνης Χρυσάνθη, θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;

Σίγουρα θ' άπορούσε με την επιπολαιότητά μου και θα μου άπαντούσε:

— Να παντρευτούμε; Και πώς θα ζήσουμε έμεις και τα παιδιά μας — αν κάνουμε, φυσικά. Με τις τρεις κι' έξη, τα που παίρνεις εσύ και με τις δυο κι' οδόντα που παίρνω κι' εγώ;

Ενώ αν κατορθώναμε να πετύχουμε μίαν αύξηση των μισθών μας, θα μπορούσε να συζητηθώ το τόσο ενδιαφέρον αυτό ζήτημα. Αλλά όλες οι ενόργειές μας και τα προφορικά μας διαβήματα πήγαν στο βρόντο. Ο κ. Κλέων Μαυροσαγώνης ήταν ανένδοτος.

Έτσι, αποφασίστηκε, ύστερα από τη φοεινή έμπνευσι του Στέφανου, η υποβολή ενός μακροσκελούς και λεπτομερούς υπομνήματος, με το όποιον θα του διεκτραγουδούσαμε, με τα συγκριτικότερα και παραστατικότερα λόγια, τις άθλιες συνθήκες της διαβίωσής μας.

Υστερα από ζωηρές συζητήσεις, συμβουλία και διαβούλια, το υπόμνημα ετοιμάστηκε, και δακτυλογραφήθηκε από τη Χρυσάνθη, που μάς το πασχάρισε σ' έναν-έναν χωριστά, για να το υπογράψουμε.

Ανασπάσαμε πρόθυμοι τα μολύβια διαρκείας και πατήσαμε φαρδιές πλατείες τις υπογραφές μας. Η Χρυσάνθη, που

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Μία σκηνή από την κωμωγία ελληνική ταινία «Ο άνθρωπος μου», με την Κριστίν Κάμπερ, που εμφανίζεται για πρώτη φορά σε δραματικό ρόλο στην κινηματογράφο και τον κ. Ν. Ξανθοπούλο, «έναν πρεμιέ» του θιάσου της κ. Κατερίνας Παρ' όλο τον τίτλο της, η εν λόγω ταινία, που γυρίζεται τώρα σε σεναριο-σκηνοθεσία του κ. Μαυροπάνου και με διεύθυνση φωτογραφίας τον κ. Θεοδωρίδη, δεν έχει καμιά σχέση με τη γνωστή επιτυχία της Βέρο.

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Με τη Σοράγια

Σήμερα πάλι η Έφταλία σπαθί κοντάι ξεσπάωσε. Καυγά τρικούβετο ντουτίσε με τὸ Νικολάκη τση καὶ φώναζε μ' οὐλο τση τ' ἄχι τὰ ὅσα σέρν' ἡ οροκαλιά κόντοα στὸ Σάχη τῆς Περσίας. Κι' ἤλκαιε τὰ ὁμοῖα νειάτα τῆς Σοράγιας.

— Ἡδὸι ρεζιλῆκι γιὰ ἓνα ψωροθρόνο, σάν τὸν ἀτζέμικο νὰ τὴν παρσάτῃ, νὰ τὴ βγάλῃ σάν τὴν τρίχα ἀπ' τὸ προζύμι!

— Γιατί φωνάζεις ἔτσι, βρε γυναίκα;

— Γιατί, ὅπου πονεῖ, γαῖδουρινὰ φωνάζει! Δὲν τὸ νταγιαγνὰ τέτοια τσουρέκα, τέτοια νταρινάνα, τέτοια κοπελλάρα νὰ τὴν κἀνῃ μπουμπλικὸ ὁ κακοῦρος καὶ νὰ τῇ δώσῃ τὸ μπουλό τση.

— Δὲν εἶναι κακοῦρος — φώναξε γκιτσίσιμος ὁ Νικολάκης — γιατί οὐτὸ παραδοῦλεμα, οὐτὸ σσι

ξένες μπουγάδες, τὴν ἥστελνε, οὐτὸ σσι εὐλο τὴν σπουσε σάν τὸ Στουμπανάτο. Ἦταν λωλὸς καὶ παλαβὸς, τὴν εἶχε κορῶνα τῇ κεφαλῇ του, τὴν ἀναμικιόρα.

— Ἀρε μαρε τὰ δικηγορίστικα, ξεφώνισε πάλι ἡ Έφταλία, αὐτὰ νὰ τὰ λές στὸν κλειδῶνα. Ἀφοῦ ἤθελε νὰ τὸ γεννοβολᾷ, ἄς ἦτανε μιά κουνέλα! Σιγὰ τὸ θρόνο κι' ἤθελε καὶ διάδοχο, κι' ἡ κοσκινὸν τὸν ἀντρα τση με τσοὶ πρσαστεῦταδες. Μωρὲ ἀντρας! Ἀντρας, ἦτανε ὁ Ἐδουάρδος, ὁ μεγάλος ζεμανουτίστας, πού πέταξε θρόνο, καὶ τί θρόνο; Μιά γκιουζελὴν αὐτοκατορία! Καὶ γιὰ ποιά; Γιὰ καὶ ζωντοχῆρα τὴν Σίμφον, μιά φακλάνα, μιά ροκάνα, μιά στραβοκάννα.

— Βρε Φταλία, τὰ ξέρεις καὶ τὰ ξέσουμε, ἔχει κορίτσι μπουζ κιμπί, πού γιὰ νὰ πάρουνε σ' ἓνα γραφεῖο μιά θεσούλα κάνουνε τεμενάδες καὶ τούμπες. Κι' αὐτὴ γιὰ νὰ πάρῃ θεοὶ Σουλτάνας μ' ἓνα λεβέντη βασιλιά, πού ἀσπιμένιο τὸν οἰνεῖρετῃ καὶ διαμαντένιο τὸν βοήκε, ἦκανε τὰ κορδελάκια τση, τὰβαλε με τὸ σσι καὶ τὸ συγγενολοῦ του καὶ νὰ ξέρης πὼς εἶχε πὼς εἶχε τέτοιο κουσουρί!

— Κουσουρί δὲν εἶχε, ὅχι, ξεσπώναζε γιαντινὰ ἡ Έφταλία, γιατί τὸ σσι τση οὐλο ἦταν γεννητρες, ἡ μάνα τση ὀχτὼ γέννες κι' ἑνιά ἀποβολές ἦκανε.

Καὶ ἔακολούθησε μ' οὐλο τση τ' ἀβροαντί:

— Ἀλλὰ βλέπεις, ὁ γάμος τση ἦτανε σάν τὸ σκάφο τοῖσιμπίρι. Πήρανε ἓνα σκονάκι με λεμοντουζοῦ, κι' ἓνα με σόδα, τὰ σιμίζανε σ' ἓνα ποτήρι νερό, καὶ περιμένανε νὰ βράσουν, νὰ ξεχειλίσουνε, νὰ κάνουνε ἀφοροί, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ Σάχης δὲν ἦτανε ἐν τάξει.

— Γιατί δὲν ἦτανε ἐν τάξει; Καὶ σὲ γιανοῦ τὴν πῆγε, καὶ κονσουλάτα, καὶ σερνικοδότανα, καὶ δόκια, καὶ μαγικά τ' ἦκανε. Ἀλλὰ τοῦ βγῆκε μουλάρα! Καὶ πάλι ἦτανε τζουμέρτες καὶ γαλαντόμος καὶ διατροπὴ τ' ἦκοσε καὶ τὰ μπιζοῦ τση πῆγε.

— Ξέρεις κι' ἄλλες πολλές μουλάρες, μωρὲ κοῦφιε ποπινόσπορε; Μωρὲ, ὅταν προχτές μέσα στοῖ «Ἀλεξάντρας» ἡ Δεσποῖνα τοῦ Σπυριδωνοῦ γέννησε τετράδυμα, ντροπῇ σου νὰ μιλάς ἔτσι!

— Δὲν σὲ κατάλαβα τί θές νὰ πῇς, βρε γυναίκα;

Ἡ Έφταλία γέλασε πονηρὰ καὶ προσέθεσε:

— Θέλω νὰ πῶ, ἀντροί σάν ἔσένα καὶ τὸ Σάχη θάπρεπε νὰ γιορτάζουν σσι 2 Νοεμβρίου!... ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Είλικρινής

«Αντρώποι ἄμα ντόμπροι, εἰλικρινεῖς ἦτανε τῆς ψευτιά, μπαγαποντιά, ἀπάτη, ντὲν τὰ εἶχε μέσα σ' αὐτὸ τὸ ντουβλά, γιὰβροῦ.

Σιμνὶ τὰ ρωτάτε ἐμένα: Οὐλὲν Καραμπέτ καλὰ τὰ λές, ἄμα γιατί ντὲν ἐφάρμοζεις; «Ντάσκαλε πού ντίντασκες»...

Μπουνοῦν ἴσους ἀπὸ σῆμερα, ἰστὲρ ἰστεμὲ ἀπόφασι πῆρα, εἰλικρινής, ἰντόμπρος νῆμαι, ἰστὲ μπου!

Γι' αὐτὸ ἰχτές, ντοῦν ἄσκαμ ἰστολί-σπηκα, παρφομμοσί-σπηκα καὶ τσάρκα σεργιάνι βγῆκα, σόν-ρα με μιά γνωστὴ καλτάκα, καραπατά-κα, τρακάρουμε καὶ ἔαφασμένη, με ρώ-τῃσε:

— Μουσιὸ Καραμπέτ, σελᾶ ἀλέκ γιόκ; Γιατί, μπέ, κἀνεις πὼς ντὲν ἰδλέ-πεις ἐμένα;

Κι' ἐγώ, πού ἀπόφασι πῆρα, ἰτς κἀστανα νὰ υἱ χαρίζω, εἶπα:

— Εἶδα ἔσένα, ἄ-μα ἦκανε μάζους πὼς ντὲν εἶδα!

— Νεντὲν; Ξαναρώτησε κείνη.

— Γιατί ἀπάτες ἐμένα!

— Μὰ οὐτὲ ἀντρα, οὐτὲ γιὰβουκλὸ σ' ἔχω, Καραμπέτ ἐφέντ.

— Οὐλὲν, φώναζε τυμωμένος, ἄμα σό-τη μου ἦτανε ὑναίκα γιὰ γκόμενα νὰ ἔκα, ἰτς ντὲν τὰ μιλῶσα, ἀλλὰ τώρα ξανά λέω πὼς ἀπάτες ἐμένα, γιατί ντεῖχνεις μὰρα μαλλιά ντόντια μωργαρίτσι, μὰ-γούλα κιρμιζὶ κολῶσι. Μπουνοῦν ἴσους με ἀπάτες, ἰστὲ μπου!

ἰτς γκιουζελ ντεῖλσιν, ξεπντάρει εἰσαι, Κι' ὁμοῖα ζορ-ζορίνα, πιτσιρίκα, μπεμπέ-γκιζ, μπεμπέ-κα νὰ παρσάτῃς τέλεις. Αὐτὸ μπέ ἀπάτη εἶναι!

— Μὰ τί ἦπατες; γκιτσίσιμος ρώτη-σε ἐμένα. Ἐσὺ μπέ ἄσκαμ, σαμπαχτάν καντῶ κοπιμέντα ἦκανες, τώρα νάσιλ ἔ-τσι...

— Ἰπρόστυχος τέλεις νὰ πῇς;... ὅχι, ὅχι, μαντάμ, ἰπρόστυχος ντὲν εἶμαι, εἰ-λικρινής, ἰντόμπρος ἔνῃκα, γιατί νταγια-νῶνα νὰ καρσιλάντῃς φάτσα σου, καρ-ναβὰλ κιμπί! Ἀντὲ οὐγουρόλοσιν!

Καὶ γκουστοῦρι ἦσυνα, Πιὸ κάτω ἀπὸ ἱνατιτοῦτο φαριστιμέ-νη, μαντάμ Ἀραῆ, πού σουδαντιμένη βγῆκε, καρσιλάντῃσα:

— Χαῖρὸ δᾶ: Τί κάνεις, μουσιὸ Καραμπέτ; ρώτησε ἐμένα.

— Ἰντόμπρο, εἰλικρινὴ ἀντρώπο κἀ-νω, γι' αὐτὸ πρῶτεχε, ριτζᾶ ἐντέριμ, μπράκ λοκιρντί.

Μὰ ἐκείνη χάντια, τζιγτζίνια, τσαλί-μια κἀνεί ἐμένα. Κοπιμέντα ἦτελε, μὰ ἐγώ, πού ἀπόφασι πῆρα ντόμπρος νὰ εἶ-μαι, κατὰμουτρα φώνη-ς:

— Ἀἴτ, μπέεε, Σοφία Λόρε νὰ παρ-σάτῃς τέλεις; Οὐλὲν καρσιλάντῃ μέσα κου-σουρία σου ντὲν ἰδλέπεις;

— Κουσουρία μου;...

— Νέ, μπέ, κουσουρία σου, γιατί, ἄμα κανέναν νὰ φιλήσῃ ἔσένα τέλη κι' ἀπὸ ντοῦ σου μάγουλα, πιδ εὐκολα εἶναι ἀπὸ πίσω νὰ πᾶν, γιατί ἀπὸ μπρὸς ντυσκο-λία με μύτη σου τὰ βοῇ...

— Με μύτη μου;

— Νέ μπέ, τοῦνκι τὰ χασομερῇ, γιατί μελτζάνα κιμπί τσοκ μελᾶ εἶναι! Μάτια μου χυμῆς νὰ βγάλῃ, λαροῦγκι μου νὰ φᾶν, ἄμα ἐγώ τσαμπουκ-τσαμπουκ, ἦσυνα.

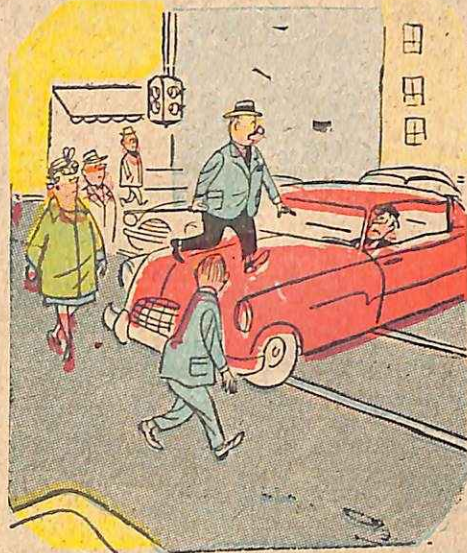
Τὴν ἄλλη μέρα σαμπάλα-σαμπάλα ἰκί τανὲ ἀρτζουκάλα πῆρα, ἓνα ἀπὸ καλτάκα κοραπατάκι κι' ἓνα ἀπὸ μαντάμ Ἀραῆ, «ἐπὶ ἐξυβρίσει», γράφανε, κι' ἀγαναχι-σμένος ἐαυτοῦ μου, φώναζε: «Οὐλὲν, Καραμπέτ, ἄμα κογιονρίζεις, ἱνευτομαλιμά-τια ἦκανες καὶ ἰτς ντὲν ἦλεγες σὺκα-σὺ-κα καὶ ἰσκάφη-ἰσκάφη πού μέσα ἀπλῆτα ἔκει, τότες ἔχτιμούσανε ἔσένα. Τώρα πού ἀλήτεια λές, ἰντόμπρος ἔνῃκες, αὐτὰ τὰ τραβᾶς...».

Κι' ἐαυτὸς μου πού εἰλικρινής ἔνῃκε, ἰτς τζέβαπ βέρμεντι!

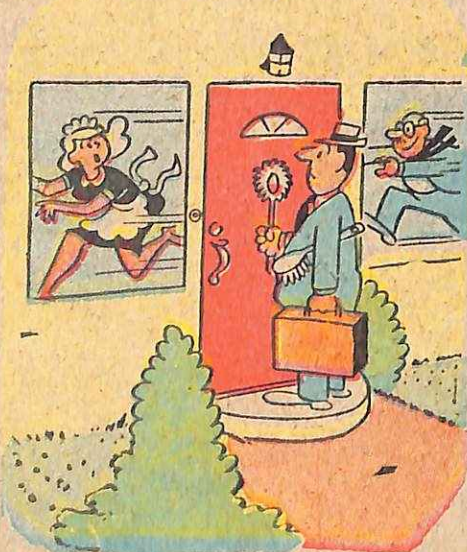
Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

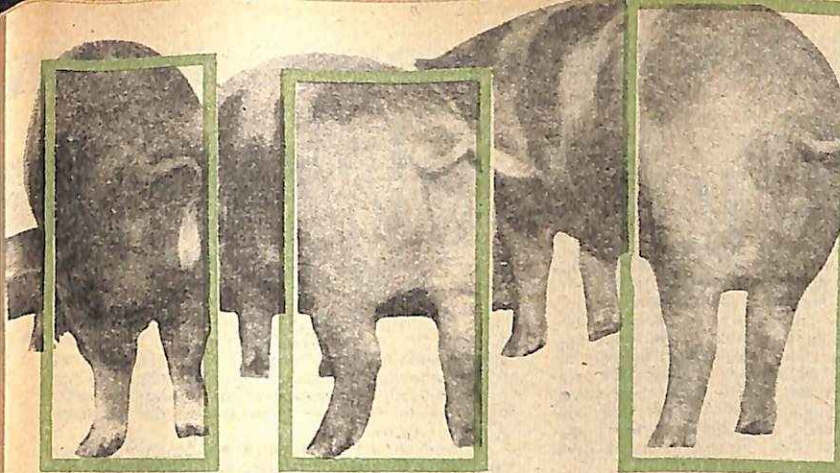
— Ἐγὼ τὸ ἔκανα, κύριε ἀστυφύλαξ. Φυλακίστε με γρηγορά!...

— Ἐτσι θὰ μάθης νὰ μὴ σταματᾷς πᾶ-νω στὶς διαβάσεις τῶν πεζῶν!...

— Δὲ βλέπετε πὼς ἡ κυρία δὲν εἶ- στο σπιτι;

Τεράστιο κέρδος με ἐλαχίστη δαπάνη

ΕΡΕΤΕ ὅτι, σὲ κάθε μικρὴ κουταλιά ὑγρὸ χῶμα, ὁποιοσδήποτε προ-ελεῦσε, πάρχουν κατὰ μέσον ὄρον 300 ἑκατομμύρια ἀόρατα ἀλλὰ ζωντανὰ πλάσματα. Αὐτὰ, λοιπόν, τὰ ὄντα, ὅχι μόνο ἔχουν σῶσι τὴ ζωὴ ἀμέτρητων ἀνθρώπων, μέσα στὴν τελευταία 15ετία, ἀλλὰ κι' ἐπι-τρεποῦν στοὺς κτηνοτρόφους καὶ στοὺς πτηνοτρόφους ν' αὐξήσουν σημαντικὰ τὴν παραγωγὴν τοὺς σὲ κρέας καὶ αὐγά.

Εἶναι τὰ «ζωντανὰ ἐργαστήρια», πού παράγουν τὴν πενικιλίνη, τὴ στρε-πομυκίνη, τὴ χρυσομυκίνη, τὴν τετραμυκίνη, τὴν χλωρομυκίνη καὶ τ' ἄλλα «θαυματουργὰ ἀντιβιοτικά». Οἱ γιανοῖ μεταχειρίζονται αὐτὰ τὰ προϊόντα τοὺς ὡς φάρμακα καὶ οἱ κτηνοτρόφοι ὡς διεγερτικὰ τῆς αὐξήσεως.

Ἄν κυτᾶζουμε με τὸ μικροσκοπιο αὐτὸ, τὸ ὑγρὸ χῶμα, θὰ δοῦμε μιά ἀγνωστὴ «ζούγκλα», πού οἱ μικροσκοπικοὶ κάτοικοι τῆς πολεμᾶνε ἀγρία καὶ ἀσάφιστα μεταξὺ τοὺς γιὰ τροφὴ, γιὰ νερό, γιὰ ζῶτικό χῶρο, γιὰ ἐπιβίωσι. Σ' αὐτὸ τὸν ἀδυσώπητο ἀγῶνα, τὰ ὄντα τοὺς εἶναι τὰ ἀντιβιοτικά, πού παράγουν.

Οἱ μικροοργανισμοὶ αὐτοὶ εἶναι διαφόρων εἰδῶν μύκητες, πού χαρακτηρίζονται μᾶλλον ὡς φυτὰ παρὰ ὡς ζῶα. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς, εἶναι βλαβεροὶ γιὰ τὸν ἀνθρώπο, ἀλλ' οἱ περισσοτέροι εἶναι ἀβλαβεῖς ἢ εὐεργετικοί.

Οἱ πρῶτοι γιὰ τὴν ἕξαρσιν ἀπὸ πολλὴν καιρὸ τῆς θεραπευτικῆς τοὺς ἱκανότητες. Ἐ-τσι, 1.000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ, οἱ Κινεζοὶ χρησιμοποιοῦσαν ἓνα παρασκευάσμα ἀπὸ μου-χλιασμένη σόγια, γιὰ τὴν θεραπεία διαφόρων δερματικῶν παθήσεων. Ἐπίσης οἱ Ἰνδιανοὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, μεταχειρίζονταν μούχλα γιὰ τὴν γρηγορᾶτερη ἐπούλωσι τῶν πληγῶν, πού πρὶν ἀνακαλυφθῇ ἡ πενικι-λίνη.

Ὁ δόκτωρ Φλέμινγκ παρατήρησε τῆς μι-κροβιοκτόνου ἰδιότητος τῆς πενικιλίνης τὸ 1928. Ἀλλὰ δὲν εἶχε δοθῇ σημασία σ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ὡς τὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, πού δημιούργησε τὴν ἀνάγκη ἐνὸς καινοῦργου φαρμάκου γιὰ τὰ μολυσμένα τραύματα. Ὁ πρῶτος ἀνθρώπος, τὸν ὁποῖο χρησιμοποίησε ἡ πενικιλίνη, ἦταν ἓνας λονδρέζος πόλιμαν, πού εἶχε κοπῇ λίγο στὸ ἔξωριμα κι' ἔπαθε μόνιμον τοῦ αἵματος. Τὸ δόσανε ἡμῶς τὴν πενικιλίνη πού ἀργὰ καὶ δὲ διαβέβαινε ἀλλοστὲ ἀρκετὴ ποσὴ-τα, κι' ἔτσι δὲν ὑπῆρξε νὰ τὸν σώσουν.

Ἡ πρῶτὴ ζωὴ πού σώθηκε με τὴν πενικιλίνη, ἦταν ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ, τὸν ἔπασχε ἀπὸ μιά ἐπικίνδυνη μόλυνσι τοῦ λαιμοῦ, πού δὲν ὑποχωροῦσε με ἄλλα φάρμακα.

Μὴ ἔχοντας ὁμοῦς τὰ μέσα νὰ παραγάγουν περισσότερο ἀπὸ μερικὲς δε-κάδες γραμμαρίων πενικιλίνης, οἱ Βρετανοὶ ἀπευθύνθηκαν στὴν ἀμερικὰ, ἡλὲς βιομηχανίαν φαρμάκων, οἱ ὁποῖες ἐπινόησαν μεθόδους γιὰ τὴ μαζικὴ παραγωγὴ τοῦ νέου φαρμάκου κατὰ τόνους. Ἐξ ἄλλου, βρέθηκε μιά νέα «φυλὴ» μύκητων, πού παρήγε πενικιλίνη 200 φορές πιδ γρηγορὰ ἀπὸ τῆς προηγούμενης. Ἀπ' αὐτὴν προέρχεται ὅλη ἡ πενικιλίνη πού ὑπάρχει σή-μερα σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς πενικιλίνης, οἱ ἐρευνῆται στρά-φηκαν πρὸς τὴν ἀναζήτησιν ἄλλων ἀντιβιοτικῶν. Ἐξέτασαν, λοιπόν, δειγμάτα χῶματος ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο καὶ, μέσα στίς πολλές χιλιάδες, βρέθηκαν μερικὰ ἐνδιαφέροντα. Ἐτσι, τὸ 1944 ἀνακαλύφθηκε ἡ στρεπτομυκίνη, τὸ 1947 ἡ χλωρομυ-κτίνη καὶ ἡ χρυσομυκίνη, τὸ 1949 ἡ τετραμυκίνη, κλπ. Ἐπειτα τὰ ἀντιβιοτικά δοκιμάσθηκαν καὶ σὲ ζῶα, γιὰ τὴν θεραπεία διαφόρων ἀσθενειῶν τοὺς.

Ἡ ἀνακάλυψι, ὅτι τὰ ἀντιβιοτικά ἐπιταχύνουν τὴν ἀνά-πτυξιν τῶν ζῶων, ἔγινε ἔαφικὰ καὶ τυχαῖα. Ἐἶχε δοκιμασθῇ ἤδη γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἡ βιταμίνη Β 12. Παρατηρήθηκε, λοι-πόν, ὅτι, σὲ ἀκάθαρτ μορφῇ, ἦταν δραστικώτερη ἀπὸ τὴν καθαρὰ. Καὶ ἀποδείχθηκε με δοκιμῆς, ὅτι ἡ ἀκάθαρτ πε-ριεῖχε καὶ μικρὲς ποσότητες ἀντιβιοτικῶν, πού αὐξάνανε τὴν ἐπιβίωσιν τῆς.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν τόσο σημαντικὴ παρατήρησι, ἔγιναν συστηματικὲς δοκιμῆς σ' ἓνα πειραματικὸ κτηνοτροφικὸ σταθ-μό, πού ἱδρύθηκε ἀπὸ τὴν ἐταιρεία φαρμακευτικῶν προϊόντων Πφίξερ, σ' ἓνα κτήμα 2.800 στρεμμάτων, στὴν Ἰνδιάναν τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν. Στὸ σταθμὸ αὐ-τὸ διατηροῦνται 7-8 χιλιάδες ζῶα — ἰδίως χοί-ροι καὶ μοσχάρια — ὅλα ἀριθμωμένα καὶ με τῆς ἀτομικῆς καρτέλης τοὺς. Ἡ διατροφή τοὺς κι' οἱ περιποιήσεις τοὺς γίνονται με τὸν ἐπιστημο-νικώτερο τρόπο, ἀπὸ ἐξασκημένον προσωπικὸ με ἀσπρες μπουζες. Τὸ μαγειρίο π. χ. τῶν χοί-ρων δὲν ὑπερτερεῖ καθόλου ἀπὸ τὰ προσοζόμενα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Μόνον πού σ' αὐτὸ δὲν

ἄνω: Τὰ 200 αὐγά πού βλέπετε στὸ ἄ-πάνω μέρος τῆς φωτογραφίας, ἀντιπροσ-πεύουν τὴν ἐτήσια παραγωγὴν μίας συνη-θισμένης κόττας. Πιδ κάτω, τὰ ἄλλα 53 εἶναι αὐτὰ πού θὰ γεννηθῇ παραπάνω, ἀν ταῖσται με ἀντιβιοτικὸ. Κάτω. Ἐνα μικρὸ διοκιο ὁρμόνης «ἐμφυτεύεται» στὸ αὐτὸ τοῦ θωδίου μ' αὐτὸ τὸ «πιστόλι», γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τὸ ζῶο κατὰ 20% περισσό-τερο με λιγώτερη τροφὴ.

Αὐτοὶ οἱ τρεῖς χοῖροι εἶναι τῆς ἰδίας ράτσας καὶ ἡλικίας καὶ τρῶνε τὴν ἴδια τροφὴ. Στὸ μεσαῖο ὄμοις χορηγοῦν-ται ἐπιπλέον καὶ μικρὲς δόσεις ἀντιβιοτικῶν, στὸν δε-ξιὸ δὲ ἓνα συνδυασμὸς ἀντιβιοτικῶν, ὁρμόνης, καὶ κα-ταπραυντικῶν.

περιμένουν μ' ἀνυπομονήσιν στὸν προβάλαμο οἱ «εὐτυχεῖς πατέ-ρες»...

Τὰ ζῶα χωρίζονται σὲ ὁμάδες. Μιά ἀπ' αὐτὲς ὑποβάλλεται σὲ ἀπλὴ καὶ κανονικὴ διαίτα. Στίς ἄλλες χορηγοῦνται, μαζὶ με τὴν τροφὴ τοὺς, καὶ μικρὲς ποσότητες ἀντιβιοτικῶν, βιταμινῶν, κλπ., ὥστε νὰ ἐλέγχεται τὸ ἀποτελέσμα τοὺς.

Ἀποδείχθηκε, λοιπόν, ὅτι, με μικρὲς δόσεις τετραμυκίνης, καὶ βόδια μεγαλώνουν κατὰ 10% γρηγορώτερα. Ἐπίσης αὐξάνει κατὰ 10% ἡ ἱκανότης ἀφομοιώσεως τοὺς (μετατροπῆς δηλαδὴ τῆς τρο-φῆς τοὺς σὲ κρέας). Καὶ ὑπολογίσθηκε, ὅτι, ἀπὸ κάθε βῆδι, ὁ κτηνοτρόφος κερδίζει ἔτσι περὶ τὰ 3½ δολάρια παραπάνω.

Στοὺς χοίρους, ἡ ἀνάπτυξι ἐπιταχύνεται κατὰ 10-20%. Σύμ-φωνα δὲ μ' ἓνα στατιστικὸ ὑπολογισμὸ, ἀν χορηγοῦσαν ἀντιβιο-τικά στὰ ζῶα τοὺς ὅλοι οἱ χοιροτρόφοι τῆς Ἀϊόδας, τὰ ἐτήσια κέρδη τοὺς θὰ αὐξάνονταν κατὰ 21.000.000 δολάρια περίπου.

Σημαντικὴ εἶναι ἐπίσης ἡ ἀφέλεια, πού μπορεῖ νὰ ἔχουν οἱ πτηνοτρόφοι ἀπ' τὰ ἀντιβιοτικά.

Τὰ πετεινάκια ἀναπτύσσονται στὸ μισὸ χρονικὸ διάστημα, καταναλίσκον-τας συνεπῶς 50% λιγώτερη τροφὴ.

Οἱ γάλοι κερδίζουν μισὸ κιλό σὲ 24 βδομάδες, ἀν ταῖζονται με ἱγνη τετραμυκίνη.

Ἐξ ἄλλου, ἡ αὐτοπαραγωγὴ αὐξάνεται κατὰ 25% με τὴν τετραμυκίνη. Ἡ ἀπαιτούμενὴ δὲ ποσότης τετραμυκίνης εἶναι μόλις 50 γραμμάρια μέσα σ' ἓνα τόννο τροφῆς! Ἀντιστοιχεῖ δηλαδὴ μισὸ χιλιόστο τοῦ γραμμαρίου γιὰ κάθε πούλερικο.

Γενικὰ, ἄλλωστε, τὰ ἀντιβιοτικά χρησιμοποιοῦνται σὲ πολὺ μικρὲς πο-σότητες καὶ σὲ ἀκάθαρτ μορφῇ, ὥστε κοστίζουν ἐλάχιστα.

Οἱ ἀριθμοὶ πού δόσανε πιδ ὅπανο, ἀντιπροσωπεύουν τὸ μέσον ὄρο τῶν στατιστικῶν παρατηρήσεων.

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἔχουν ἐξηγήσει ἀκόμη αὐτὴ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀντιβιοτικῶν. Σύμφωνα ὁμοῦς με μιά θεωρίαν, κάθε ζῶο (ὅπως καὶ ὁ ἀνθρώπος), ὅσο κι' ἂν εἶναι ὑγιές, ὑπο-φέρει συνεχῶς ἀπὸ «ἐλαθάνουσες» ἀσθενείες, προκαλούμενες ἀπὸ μικροοργανισμοὺς τοῦ πεπτικῶν συστήματος. Οἱ ἀσθενείες αὐτὲς εἶναι τόσο ἐλαφρῆς, ὥστε δὲν παρουσιάζουν κανένα φανερό σύμπτωμα. Ἀλλὰ τὰ ἀντιβιο-τικά τῆς καταπολεμοῦν, κι' ἔτσι τὰ ζῶα ἀνα-πτύσσονται καλύτερα.

Στὸν ἴδιο πειραματικὸ σταθμὸ τῆς Ἰνδιάν-να, διαπιστώθηκε ἡ ἐπιβίωσις ὀρισμένων ὁρ-μόνων στὴν αἰχὴν τῶν ζῶων. Τελευταίος δὲν, παρατηρήθηκε, ὅτι καὶ τὰ καταπραυντικά φάρμακα, σὲ μικρὲς δόσεις, ἐπιταχύνουν αὐ-τὴ τὴν αἰχὴν κατὰ 12% περίπου.

Τώρα, οἱ ἐρευνῆται τοῦ σταθμοῦ ἐξετάζουν κατὰ πόσο μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῦνται συγ-χρόνως ἀντιβιοτικά, ὁρμόνες καὶ καταπραυν-τικά. Ἐξακριβώθηκε, λοιπόν, ὅτι ὁ συνδυα-σμός αὐτὸς ἀποδίδει ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσμα-τα. Τὰ μοσχάρια π. χ. αὐξάνονται κατὰ 11% με τὴν τετραμυκίνη. Με τὴν προσθήκην τῆς ὁρμόνης «εὐτεροστρόλης», τὸ κέρδος φτάνει τὰ 23%. Ὅταν δὲ χορηγηθῇ ὡφέλεια ἂν ἔχουν οἱ κτηνοτρόφοι, χρησιμοποιοῦνται καὶ τὰ τρία αὐτὰ μέσα μαζὶ γιὰ τὴν αἰχὴν τῆς παραγωγῆς τοὺς!

Μήπως ὁμοῦς με τὰ φάρμακα αὐτὰ ἀλλάζει καθόλου ἡ σύνθεσις τοῦ κρέατος; Ἡ μὴπως τὸ κρέας τῶν ζῶων περιεῖχε ποσότητες φαρμάκων, πού μπορεῖ νὰ βλάψουν ἐκείνους πού τὸ τρῶνε;

Ἡ ἀρμόδια Ὑπηρεσία Τροφίμων καὶ Φαρμάκων τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἐξέτασε τὸ ζήτημα ἐξονυχιστικὰ καὶ ἀπάντησε στὸ τέλος ἀρνητικὰ καὶ στίς δύο ἐρωτήσεις: Τὸ κρέας τῶν ζῶων, πού ἀναπτύχθηκαν με τέτοια μέσα, δὲ διαφέρει σὲ τίποτε ἀπ' τὸ ἄλλο, ὅτε καὶ περιεῖχε σαφῇ ἱγνη ἀντιβιοτικῶν ἢ ὁρμόνων (γιὰ τὰ καταπραυντικά δὲν ἔ-χουν ἀκόμη συμπληρωθῇ οἱ σχετικὲς ἐρευνες).

Συνεπῶς, δὲν παρουσιάζει τὸν παραμικρὸ κίνδυνον ἡ μειο-νέκτημα ἢ ἐφαρμογὴ τῶν καινοῦργων αὐτῶν μεθόδων.

Παράξενες διαδησεις

Ἐνας Ἀγγλος, ὁ Σίδνεϋ Ντίκκενσον, πού πέθανε τὸ 1899 στὸ Λονδίνο, καὶ ὁ ὁποῖος φαίνεται, ὅτι εἶχε πολλές ἀφορμὲς δυσανεξίας ἐναντίον τῆς σύζυγού του, ἔγραφε στὴ διαθήκη του, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

«Ὅταν σκέπτομαι, ὅτι ο

Ε. ΜΑΛΟ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρεμής και ο Μαντίας βρέθηκαν την Κυριακή στην Κ. Μυλλίγγαν. Ο Μαντίας διηγήθηκε στην Κ. Μυλλίγγαν την ιστορία του Ρεμής και εκείνη, αφού συγκέντρωσε διάφορα στοιχεία, εξακρίβωσε ότι ο Ρεμής ήταν ο πρωτόγονος γιός της, τώρα δλοι μαζί, έχοντας συντροφιά τους τον Μαντία και τη Λίσα.

Πέρασαν πολλά χρόνια, μα και σύντομα, που ήταν γεμάτα ώριμες ημέρες.

Τώρα κάθομαι στην Αγγλία, στο Μυλλίγγαν-Πάρκ, τον πύργο των προγόνων μου.

Το έκθετο, που η τύχη τώρριχνε από δω και από κει, τώρα έχει όχι μόνο μητέρα κι αδελφό, που τον αναπαύουν και τους αγαπάει, αλλά και μεγάλη περιουσία.

Ο μικρός δάλης, που πέρασε τόσες νύχτες σε σταύλους, σε χάνια, στο υπαίθριο, είναι τώρα ο κληρονόμος ενός παλιού ιστορικού πύργου.

Ο πύργος αυτός βρίσκεται είκοσι λεύγες μακριά από το μέρος όπου επιβιβάστηκα στο καΐκι του αδελφού μου Μπόμπι, τότε που με ταφύτης κολλάδας, στην πλαγιά μιας κασσι. Χτισμένος σε ένα ελκός φυσικής εξέδρας, έχει σχήμα κύβου κι ένα στεγασμένο πυργάκι στολισμένο με γυρλάντες ροδοδάκτυλα. Στις άλτες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα.

Ο πύργος αυτός βρίσκεται είκοσι λεύγες μακριά από το μέρος όπου επιβιβάστηκα στο καΐκι του αδελφού μου Μπόμπι, τότε που με ταφύτης κολλάδας, στην πλαγιά μιας κασσι. Χτισμένος σε ένα ελκός φυσικής εξέδρας, έχει σχήμα κύβου κι ένα στεγασμένο πυργάκι στολισμένο με γυρλάντες ροδοδάκτυλα. Στις άλτες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα.

Ο πύργος αυτός βρίσκεται είκοσι λεύγες μακριά από το μέρος όπου επιβιβάστηκα στο καΐκι του αδελφού μου Μπόμπι, τότε που με ταφύτης κολλάδας, στην πλαγιά μιας κασσι. Χτισμένος σε ένα ελκός φυσικής εξέδρας, έχει σχήμα κύβου κι ένα στεγασμένο πυργάκι στολισμένο με γυρλάντες ροδοδάκτυλα. Στις άλτες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα.

Ο πύργος αυτός βρίσκεται είκοσι λεύγες μακριά από το μέρος όπου επιβιβάστηκα στο καΐκι του αδελφού μου Μπόμπι, τότε που με ταφύτης κολλάδας, στην πλαγιά μιας κασσι. Χτισμένος σε ένα ελκός φυσικής εξέδρας, έχει σχήμα κύβου κι ένα στεγασμένο πυργάκι στολισμένο με γυρλάντες ροδοδάκτυλα. Στις άλτες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα.

Ο πύργος αυτός βρίσκεται είκοσι λεύγες μακριά από το μέρος όπου επιβιβάστηκα στο καΐκι του αδελφού μου Μπόμπι, τότε που με ταφύτης κολλάδας, στην πλαγιά μιας κασσι. Χτισμένος σε ένα ελκός φυσικής εξέδρας, έχει σχήμα κύβου κι ένα στεγασμένο πυργάκι στολισμένο με γυρλάντες ροδοδάκτυλα. Στις άλτες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα.

Ο πύργος αυτός βρίσκεται είκοσι λεύγες μακριά από το μέρος όπου επιβιβάστηκα στο καΐκι του αδελφού μου Μπόμπι, τότε που με ταφύτης κολλάδας, στην πλαγιά μιας κασσι. Χτισμένος σε ένα ελκός φυσικής εξέδρας, έχει σχήμα κύβου κι ένα στεγασμένο πυργάκι στολισμένο με γυρλάντες ροδοδάκτυλα. Στις άλτες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα.

Ο πύργος αυτός βρίσκεται είκοσι λεύγες μακριά από το μέρος όπου επιβιβάστηκα στο καΐκι του αδελφού μου Μπόμπι, τότε που με ταφύτης κολλάδας, στην πλαγιά μιας κασσι. Χτισμένος σε ένα ελκός φυσικής εξέδρας, έχει σχήμα κύβου κι ένα στεγασμένο πυργάκι στολισμένο με γυρλάντες ροδοδάκτυλα. Στις άλτες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα.

Ο πύργος αυτός βρίσκεται είκοσι λεύγες μακριά από το μέρος όπου επιβιβάστηκα στο καΐκι του αδελφού μου Μπόμπι, τότε που με ταφύτης κολλάδας, στην πλαγιά μιας κασσι. Χτισμένος σε ένα ελκός φυσικής εξέδρας, έχει σχήμα κύβου κι ένα στεγασμένο πυργάκι στολισμένο με γυρλάντες ροδοδάκτυλα. Στις άλτες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα.

Ο πύργος αυτός βρίσκεται είκοσι λεύγες μακριά από το μέρος όπου επιβιβάστηκα στο καΐκι του αδελφού μου Μπόμπι, τότε που με ταφύτης κολλάδας, στην πλαγιά μιας κασσι. Χτισμένος σε ένα ελκός φυσικής εξέδρας, έχει σχήμα κύβου κι ένα στεγασμένο πυργάκι στολισμένο με γυρλάντες ροδοδάκτυλα. Στις άλτες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα.

Ο πύργος αυτός βρίσκεται είκοσι λεύγες μακριά από το μέρος όπου επιβιβάστηκα στο καΐκι του αδελφού μου Μπόμπι, τότε που με ταφύτης κολλάδας, στην πλαγιά μιας κασσι. Χτισμένος σε ένα ελκός φυσικής εξέδρας, έχει σχήμα κύβου κι ένα στεγασμένο πυργάκι στολισμένο με γυρλάντες ροδοδάκτυλα. Στις άλτες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα.

Ο πύργος αυτός βρίσκεται είκοσι λεύγες μακριά από το μέρος όπου επιβιβάστηκα στο καΐκι του αδελφού μου Μπόμπι, τότε που με ταφύτης κολλάδας, στην πλαγιά μιας κασσι. Χτισμένος σε ένα ελκός φυσικής εξέδρας, έχει σχήμα κύβου κι ένα στεγασμένο πυργάκι στολισμένο με γυρλάντες ροδοδάκτυλα. Στις άλτες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα. Στις άλλες δύο, σκαρφαλώνουν ροδοδάκτυλα.

«Εμπρός, παιδιά μου». Η περιβολή μου θα σ' έκανε να σηκώσης το ώραιο σου ασπρόμαυλο κεφάλι και να ξαναπαίρξης το δοξαμένο όνομά σου. Ο Βιτάλης, ο γέρο-δάλης, θα ξαναγινόταν ο Κάρλος Μπαλζάνι, ο μεγάλος τραγουδιστής της όπερας. Μα ό,τι δέ μ' άφησε να κάνω για σένα ο σκληρός θάνατος, το έκανα τουλάχιστον για τη μνήμη σου.

Στο Παρίσι, στο νεκροταφείο του Μονπαρνάς, το όνομα Κάρλος Μπαλζάνι είναι χαραγμένο στο μνημείο, που παρακάλεσα τη μητέρα μου να σου στήσει. Κι η χαλκίνη προτομή σου, καμωμένη από μια εικόνα σου, που δημοσιεύτηκε στον καλό καιρό σου, θυμίζει τη δόξα σου, σ' όσους σε χειροκρότησαν. Ένα αντίγραφο της προτομής αυτής έγινε για μένα. Το έχω εδώ, μπροστά μου. Και γράφοντας την ιστορία των παιδικών μου χρόνων, πόσες φορές τα μάτια μου δεν άσπρηναν τα δικά σου!

Δέ μ' έρχασα ούτε στιγμή, και δέ θα σε ξεχώσω ποτέ, να είσαι βέβαιος! Αν στη ζωή, που έβρισκα όταν ήμουν έφημο παιδί, δεν παράσπάρησα και δέν έπαισα, αυτό το χρεώστώ σε σένα, στα μαθήματά σου, στις συμβουλές σου, αγαπημένε μου δασκαλέ! Και σε κάθε γιορτή, η θέσι σου θα κρατείται μ' ελλείψεις.

Και να η μητέρα μου που μπήκε στην πανακωθήκη του πύργου μας. Τα χρόνια δέν την άλλαξαν. Τη βλέπω σήμερα, όπως την είδα την πρώτη φορά, στη βεράντα του «Κύνους» με το εύλογό της όφος, γεμάτο γλάκα και καλωσύνη. Τώρα δέν έχει τη μελαγχολία, που είχε τότε.

Στηρίζεται στο μπράτσο του Άρθουρου. Γιατί η μητέρα μας δέν κρατά πιά τον ασθένικο κι' αδύνατο γιός της. Ο Άρθουρος έγινε ένας δμοφός και γέρος νέος. Είναι κομπός καθαλάρης, ακούραστος κομπλάτης, άριστος κυνηγός. Δίνει τώρα το μπράτσο του στη μητέρα μας. Έτσι, μ' όλες τις κακές προφητείες του βελού Τζέιμς Μυλλίγγαν, το θαύμα έγινε: «Ο Άρθουρος έζησε και δέ ζήσει!»

Λίγο πιά πίσω τους ακολουθεί, ντυμένη σάν Γαλλίδα χωρική, μια γρηά κρατώντας στην άγκυλά της ένα μαυρό με άσπρο παναφόρακι. Η γρηά αυτή είναι η μάνα-Μπαρμπερίνα. Το παιδάκι που κρατάει είναι δικό μου. Είναι ο γιός μου, ο μικρός Μαντίας.

Από τότε που βρήκα τη μητέρα μου, πρότεινα στη μάνα-Μπαρμπερίνα να μείνει μαζί μας. «Αλλά» αυτή δέ θέλησε.

«Όχι, Ρεμής μου, μού είπε. Η θέσι μου, για την ώρα, δέν είναι στο σπίτι της μητέρας σου. Έχεις να εργασθείς, να μάθης γραμμάτια, να γίνης δληθινός κύριος γραμματισμένος, όπως ταράζει στην καταγωγή σου. Τι δουλειά έχω εγώ κοντά σου; Σου φτάνει η δληθινή μητέρα σου. Αφίσε με να γυρίσω στο Σιαθανό. Ο χωρισμός μας δέ θάνα λωσ πανταχού. Θα μεγαλώσεις, θα παντρευθείς, θα κάνης παιδιά. Και τότε, αν είμαι ζωντανή, δέ θα μπερδώνω για ν' αναβρω τα παιδιά σου. Δέ θα μπερδώνω να γίνω παραμύθια τους, όπως γίνια δική σου, γιατί δέ είμαι γρηά. Μα να γερμάσια δέ θα μ' έμποδίζουν να γίνω γι' αυτά μια καλή νταντά. Μα είσαι βέβαιος πώς από μένα, που θάχω πεύρα τώρα, κανένας δέ θα σε πιά κλέφτη, όπως έκλεψαν σένα από τη δική σου παραμύθια».

Κι' όλα έγιναν κατά την έπιθυμία της μάνας-Μπαρμπερίνας.

Λίγο, καιρό, πριν γεννηθώ το παιδί μας, στείλαμε στο Σιαθανό και τη φωνάσαμε. Η μάνα-Μπαρμπερίνα άφησε το χωριό της, τις συνήθειές της, τους φίλους της, την αγαλάδα της-παιδί της δικής μας-για νάρθη στην Αγγλία. Το μικρό μας Μαντία τον θηλάζει η μητέρα του. Αλλά τον κρατάει, τον περιποιείται, τον νταν

Τον τρόπο της διέκρινα κάποια δυσσέσκεια. Σηκώθηκα τότε, κάθισα κοντά της, πήρα τα χέρια της και φιλώντας τα, της είπα: «Αγαπημένη μου μητέρα, δέν πρέπει να λυπάσαι, αν ο Άρθουρος αγαπάει τη Χριστίνα. Αυτό δά τον έμποδισαν να κάνει ένα καλό γάμο, αφού καλός γάμος είν' εκείνος που συνδυάζει την καταγωγή με τή πλούτη. Μα το δικό μου παράδειγμα δέ δείχνει πώς μπορεί κανένας να είναι εύτυχισμένος, χωρίς να είναι από πλούσια οικογένεια, η γυναίκα που αγαπάει; Δέ θέλεις να γίνη κι ο Άρθουρος εύτυχισμένος σαν έμένα; Την άδυναμία που έδειξες τότε, γιατί δέ μπορούσες ν' άρνηθης τίποτα ένα παιδί σου που το έβλεπες δεκατρία χρόνια, δέν πρέπει να τη δείξης και στον Άρθουρο; Θά είσαι, λοιπόν, λιγώτερο έπιεικής για το ένα σου παιδί, παρά για το άλλο; Μ' έφλησε, με χείριψε και μού είπε:

—Τι καλό παιδί! Τι καλός αδελφός! Τι θησαυρός αγάπης έχεις μέσα σου εσύ!

—Μα τώρα μιλώ, μητέρα, για τον Άρθουρο. Πές μου, λοιπόν, πού θα εύρισκε άρα-ότερα, γυναίκα από τη Χριστίνα; Είναι θαύμα Ιταλικής όμορφιάς. Κι' η ανατροφή της που πήρε από τότε που ήγναμε και την ήραμε από τη Λούκα, δέν της επιτρέπει να κρατήσει τη θέσι της στην πιά άπατριτική κοινωνία;

—Στη Χριστίνα βλέπεις την αδελφή του φίλου σου Μαντία.

—Αυτό είναι αλήθεια. Κι' όμολογώ δέ έπιθυμώ ένα γάμο που δά έμποζε το Μαντία στην οικογένειά μας.

—Ο Άρθουρος σου μίλησε για το αίσθημά του και για την έπιθυμία του;

—Ναι, μητέρα. Μίλησε σε μένα σάν νάμουν...οικογενειάρχης...

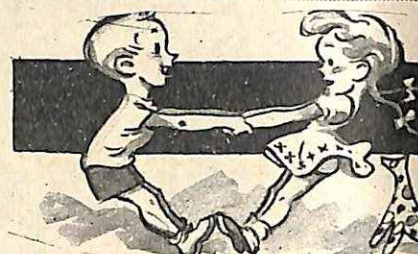
—Κι' ό...οικογενειάρχης τί λέει;

—Το έποσεθηκε να τον έποσετριξ...

—Η γυναίκα σου μ' έδενε η μητέρα μου. Για τον Άρθουρο μιλούμε άργότερα...

Η γυναίκα μου, δά το παντρεύεσ βέβαια, είναι το κοριτσάκι εκείνο με το έκφραστο πρόσωπο και τή παραένα μάτια, η Λίσα, που δέν είναι πιά βουβή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΤΣΟΠΛΙΝΟΣ

Μία φορά, στα παλιά τα χρόνια αντίμασαν σ' ένα καταπαρτισμένο λειβάδι οι τρεις φοδρές άρρώστατες: Η Βλογιά, η Χολέρα κι' η Πα- τοέλλα.

Κι' αφού κουδέντισαν πολλά, σκέφτηκαν να κάνουν ένα γλέντι. Μα τί γλέντι να κάνουν που δέν είχαν τίποτα μαζί τους;

Ξαφνικά, αντίκρισαν στην πλαγιά ενός βου- νού ένα τσοπάνο, που έβασκε τα πρόβατά του.

Η πρώτη, λοιπόν, βλέποντας τις άλλες στε- νοχωρημένες, τους είπε ότι δά κανόνιζε η ίδια τί θα τρώγανε. Και χωρίς να χάση καιρό, έτρεξε κοντά στον τσοπάνο. Αυτός στην άρχή τρώαζε. Δέν ήταν μαθημένος να βλέπη άρ- ρώστατες σάν λημέρι του.

—Άρα καλή, βλάχο, τού είπε.

—Κι'όλας την τη κυρά!...

—Ξέρεις ποιά είμαι εγώ;

—Όχι, καλή κυρά μου...

—Λοιπόν, μάδε, βλάχο, συνέχισε εκείνη τυ- τάζοντας τον μέσα στα μάτια, ότι με λένε Βλογιά!

Η Βλογιά νόμισε ότι μόλις ο τσοπάνος θ' άκούγε το όνομά της, θάπερτε ξερός απ' το φάος του. Αλλά εκείνος άτάραχος της άπο- κριόταν:

—Νάσαι καλά! Μα πώς ήταν να νάρθης από δω;

—Ήρθα να σε παρακαλέσω να μού δώσης ένα δρόνκι να τώ ψήσω με τις συντροφισές μου.

—Χωρίς παράδες δέ δίνω τίποτα, της είπε ο τσοπάνος.

Εκείνη τότε άλλαζοντας τον τόνο της φωνής της, τού έσασε:

—Να μού δώσης ένα άρνι, γιατί άλλωστι- κα θά σού μεταδώσω την άρρώστεια και δά πεθαίνω μαζί με όλο το κοπάδι σου...

—Κάνε ό,τι θέλεις! της απάντησε ο τσοπά- νος άφοδς.

Εκείνη άμέσως, άπλωσε το χέρι της και τώ άκούμπησε σάν πρόσωπό του. Άμέσως φάνηκαν δυό κι' όστερα κι' άλλα πολλά σημάδια της κακιάς άρρώστειας.

Ο τσοπάνος, χωρίς να χάση ώρα, έβγαλε απ' το σελάχι του ένα σουγιά κι' άρχισε να κόβη τή σπιτιά που είχαν έπεσεταί στο πρό- σωπό του, χωρίς κανένα πόνο. Ύστερα πήρε κατόπμι κι' άλειψε τή ματωμένα μέρη. Σέ λίγο όλα τή σημάδια είχαν σβήσει.

Η Βλογιά άπόρησε με τή θεραπεία του. Κι' όταν είδε πώς δέ μπόρεσε να τώ κάνει κακό, γύρισε στενοχωρημένη κοντά στις συν- τρώφισές της.

Σέ λίγο άποφάσισε να πάη κοντά στον τσο- πάνο η δεύτερη άρρώστατη. Εκείνη πάλι νό- μισε, ότι μόλις αυτός θ' άκούγε τώ όνομά της, δά της δένει όχι ένα άλλα δυό άρνια. Αλλά κι' αυτήν ο τσοπάνος τή δέχτηκε με χειρότερο άκόμη τρόπο, που την έκανε να γυρίση στις συντροφισές της κατακυριασμένη.

Η τρίτη πάλι, όταν είδε ότι οι άλλες δέν έπερζιν άποτέλεσμα, άποφάσισε να μην ένο- χλήσει τον τσοπάνο.

Σέ λίγο ένωιωσαν κι' οι τρεις να φυσήη δυσητός άνεμος. Και ξαφνικά είδαν να περ- νάη από κοντά τους ένας άνθρωπος οικελο- μένος, που πλησιάζει και τις ρώτησε:

—Τι έχετε, καπέλλες μου, και είσαστε στε- νοχωρημένες;

—Τι νάχουμε! άποκρίθηκαν κι' οι τρεις με μια φωνή. Αυτός ο παλιςβλάχος δέ μας δίνει ένα άρνι για να γλετήσουμε. Ό,τι κι' αν τού είπαμε, αυτός δέ μας έδωσε καμιά σημάσια.

—Αφήστε με μένα, τους άποκρίθηκε εκεί- νος, που είμαι πιά δυνατός, να τόν διορθώσω!

Ο άνθρωπος εκείνος, που ήταν ο Χάρος, ά- φηγε σάν τσοπάνο. Κι' αφού στάθηκε μπρο-

στά του για να τόν τρομάξη, τού είπε:

—Γεια σου, βλάχο.

—Καλώς τώ παλληκάρι!

—Με έξερεις έμένα;

—Όχι, να σε χαρώ! άποκρίθηκε ο τσοπά- νος άφοδς.

—Ε, τότε θα σάν πώ εγώ. Είμαι ο Χάρος.

—Μπράβο σου! τού είπε ο τσοπάνος. Κάθισε να σε φιλέσω!

—Ευχαρίστώ. Δέ θέλω άλλο τίποτ' από σέ- να, παρά ένα παχουλό πρόβατο. Σου δίνω μάλιστα τώ λόγο μου πώς θ' άρνησω νάρθω να σε... πάρω!

—Πολύ ευχαρίστως, άποκρίθηκε ο τσοπάνος. Και τώ διάλεξε τώ πιά καλό πρόβατο απ' τώ κοπάδι του.

Εκείνος έτοιμάστηκε να τώ πάρη. Ο τσο- πάνος όμως τόν έμποδισε.

—Γιά να μην κουράζεσαι, που θέλεις να σου πάω εγώ τώ ζωντανό; τόν ρώτησε.

Εκείνος τώ έδειξε τώ μέρος όπου κάθονταν οι γυναίκες.

Κι' ο τσοπάνος, ρίχνοντας στά ράχη του τώ πρόβατο, προχώρησε, αφήνοντας τή σκυλιά του να φυλάει τώ κοπάδι του. Σέ λίγο πλησίασε τις γυναίκες κι' άφησε μπροστά στά πόδια τούς τώ πρόβατο.

Βλέποντας πώς κάνω εγώ τις δουλειές μου! είπε, καμαρώνοντας ο Χάρος στις τρεις συντρό- φισες.

Κι' έτοιμάστηκε να σφάξη τώ πρόβατο με τώ δρεπάνι του.

Μήν τώ σφάξης εσύ! τού φώναξε ο τσο- πάνος.

Και γονάτισε ο ίδιος για να τώ σφάξη. Μα ξαφνικά, τώ μάτι του έπεσε σέ μια σπηλιά, που ήταν αντίκρη. Στοιμάτησε τότε κι' άπό περιέ- ρεια, ρώτησε:

—Κουμπάρε, δέ μού λές τί σπηλιά είν' αύ- τή; Μπορώ να πάω να τη δώ;

—Ευχαρίστως, τού άποκρίθηκε ο Χάρος. Έ- κεί μέσα είναι χιλιάδες καντήλια που καίνε για όλους τους ανθρώπους της γής. Όταν έτοιμάζεται κανένας να σούση τώ καντήλι, πη- γαίνει εγώ και τώ παίρνω την ψυχή!

Ο τσοπάνος τότε τόν πήρε μαζί του και πήγε να δή τη σπηλιά. Αλλά μόλις έφτασε στην είσοδο άπόρησε. Η σπηλιά ήταν βαθεία και μέσα έκαγαν τώ κόρημα τώ καντήλι. Αλλά είχαν δυνατό φός, άλλα λιγώτερο, κι' άλλα μόλις τώ φός τους τρεμάσθινε.

Ο τσοπάνος κατάλαβε τότε τί νόημα είχαν τα λόγια που τώ είχε πώ λίγα πριν ο Χάρος. Και πονήρος, όπως ήταν, τόν ρώτησε:

—Κουμπάρε, δέ μού δείχνεις και τώ δικό μου καντήλι;

—Νά, εκείνο εκεί στη γωνιά είναι τώ δικό σου, τού άποκρίθηκε ο Χάρος.

Ο τσοπάνος είδε τότε ένα καντήλι, που ήταν γεμάτο λάδι και τώ φός του ήταν πολύ ζωπρό.

Χωρίς να μιλήσει, λοιπόν, βγήκε απ' τη σπη- λιά και παίρνοντας τότε ξανά τώ άρνι στη ράχη του, έτοιμάστηκε να γυρίση πίσω σάν κοπάδι του.

—Τι κάνεις εκεί; τόν ρώτησε άγριέμενος ο Χάρος.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Κύττα 'κει τόν ξυλόκοπο με τή ιδρώτα και τή κόπο κόβει για να κάνει ξύλα τόσα δένδρα δίκως φύλλα.

Κι' αν κυττάζω τούτο μόνο, «άχι!» άκούγεται με πόνο. Τό τοσεκούρι κόβει, σπάζει, τώ δεντρί πονεί, φωνάζει!...

Α. ΜΟΡΑΓΓΗΣ

—Τό πηγαίνω πίσω σάν κοπάδι μου! άπο- κρίθηκε ο τσοπάνος. Και τώρα κάνε μου ό,τι μπορείς! Δέ σε φοβάμαι καθόλου, γιατί τώ καν- τήλι μου είναι ακόμη γεμάτο λάδι!

Οι τρεις γυναίκες άκούγοντας με πόσο θάρ- ρος μιλούσε ο τσοπάνος, έμπηξαν τή γέλια. Κι' άρχισαν να κοροϊδεύουν τώ Χάρο, που νό- μιζε, ότι ήταν πιά δυνατός απ' αυτές. Κι' ά- φησαν ήσυχο τόν τσοπάνο.

Κι' από τότε, όταν ένας άνθρωπος άφω- ρώστη άρρώστια, δέν πεθάνη, συνθίζονται να λένε: «Δέ σώθηκε άκόμη τώ καντήλι του!»

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

ΟΙ ΤΟΝΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

—Τώρα που πηγαίνεις σχολείο πρέπει ν' άρ- χίσης να γράφης γραμμάτια σούς φίλους σου, για να συνθίζεις... Λέει η μαμά σου σάν Σάκη.

—Τι να συνθίζω; άπορεί ο Σάκης.

—Νά... Άδριο μπορεί να λείψω εγώ κι' ο πατέρας σου απ' τώ σπίτι και να πάμε χωρίς έσένα κάπου μακριά... Τότε πρέπει να μάς γρά- ψης ένα γράμμα και να λές πώς είσαι καλά... τού έξηγει χαμογελώντας η μητέρα του.

Κι' ο Σάκης, που βλέπει πώς άλλη σκοτο- ρα έβαλε σάν κεφάλι του, άναστενάζει.

—Καλά, λέει, άδριο δέ γράφω ένα γράμ- μα σέ κάποιο συμμαθητή μου...

Και πογματικά, την άλλη μέρα, στρώνεται για καλά σάν γράφωμ της έπιστολής.

Όταν επί τέλους τελειώνει, τρέχει χαρούμε- νος στή μητέρα του.

—Όρίστε τώ γράμμα! φωνάζει. Κυττάξτε αν είναι σωστό!...

Η μητέρα του άρχίζει να τώ διαβάξη και διαβρώνει συγχρόνως τή διαβρομική λάδη. Μα σάν έφτασε σάν τέλος, γυρνά έκπληκτη και ρωτάει τώ Σάκη:

—Τι είν' αυτό; Οι τόνοι και τή πνεύματα είναι δλοι μαζί εδών σάν τέλος;...

Κι' ο Σάκης, κατεβάζοντας τώ κεφάλι, ά- παντάει.

—Δέν ήξερα, καλέ μαμά, πώς να τούς βά- λω πάνω στις λέξεις κι' έγραφα κάμποσους σάν τέλος για να τούς βάλη ο ίδιος ο συμ- μαθητής μου, όπως εκείνος νομίζει καλύτερα!...

ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

ΧΙΟΔΟΜΟΡ

Ο Κουφιοκεφαλάκης: Μπορείτε παρακαλώ να μού διορθώσετε ένα στυλό;

Ο χαρτοπώλης: Και βέβαια. Πού είναι;

Ο Κουφιοκεφαλάκης: Δυστυχώς, έπειδή νόμιζα πώς δέ μπορούσε να διορθώθ, τόν πέταξα!...

Ο μικρός Φώτης, περπατώντας με τόν πατέ- ρα του στην άκροθαλάσσια, βλέπει ένα ψάρι ψόφιο, που τώ έχει βγάλε εδών η θάλασσα.

—Πατέρα!... πατέρα!... φωνάζει. Κυττάξε ένα ψάρι που πνίγηκε!...

Ο δάσκαλος: Κι' όπως σάς είπα, ο λύκος έφαγε τώ μικρό άρνάκι, γιατί δέν ήταν φρόνιμο...

Ο Τότης: Μα αν ήταν φρόνιμο, κύριε, θα τώ τρώγαμε έμεις!...

—Τι ήθελε να ήσουν; ρωτήσανε τόν Τότη.

—Άραπά, άποκρίθηκε.

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΤΑΓΙΕΡ ΕΜΠΡΙΜΕ

ΤΑ ΕΜΠΡΙΜΕ ταγίερ είναι η μεγάλη ανουβωτέ της εποχής. Οι Παριζιάνες θεωρούν πως το καινούργιο αυτό είδος του ταγιέρ, πρέπει να κυριαρχήσει σε κάθε γυναίκα βεστιά και να αποτελέσει τη βάση του ντύσιματός.

Ο τύπος που ακολουθείται για τα μοντέρνα ταγίερ έμπριμε είναι ο γνωστός κλασικός. Το περιεργό δε είναι πως, ενώ τα μονόχρωμα ταγίερ γίνονται συχνά φανταζι, τα έμπριμε διατηρούν την απλότητα της κλασικής γραμμής και γίνονται συνήθως ίσια και με μανίκι κοντό ή ¾ μάρκους. Έκείνο που αποτελεί επανάσταση στη μόδα των έμπριμε ταγιέρ είναι κυρίως τα είδη των χρησιμοποιούμενων υφασμάτων. Οι μεταξωτές έμπριμε μοσελίνες π. χ. έρχονται στη πρώτη σειρά των υφασμάτων για καλοκαιρινά ταγίερ «έμπριμε» και αποτελούν τη χτυπητή ανουβωτέ της εποχής.

Τα ταγίερ από μοσελίνα φοδράρονται ολόκληρα, προτού να ραφτούν και οι ραφές γίνονται μαζί με τη φόδρα για να εστέκητα κότερα το ταγίερ και να πέφτει άνετα στο σώμα.

Οι φούστες των έμπριμε ταγιέρ γίνονται ίσιες συνήθως και φοδράρονται όλες με εκρέπ νιέ σιν ή σκέτο φυτικό φουλάρι, που είναι πάνμωρη, στερεό και εξυπηρετεί θαυμάσια. Ακόμη καλύτερα όμως είναι να έχετε ένα εφαρμοστό, ίσιο, μισό μεσοφόρι, από ταφτά ή άλλο σκληρό ύφασμα, που να το φοράτε πάντα μέσα από όλες τις ίσιες και στενές φούστες. Με τον τρόπο αυτό εξασφαλίζετε την άνοξη γραμμή της ίσιας φούστας και δεν διατρέχετε τον κίνδυνο να πάρη η φούστα τη φόρμα του σώματος και να ξεχειλώσει. Οι ζακέτες στα μοντέρνα αυτά ταγίερ γίνονται ίσιες και μάλλον κοντές.

Όταν δε θέλετε να εφαρμόζετε ή ζακέττα στους γοφούς, μπορείτε να ανοίγετε τις ραφές, από τις πέννες του στήθους και να τις αφήνετε ανοιχτές κάτω, ώστε η ζακέττα να παίρη φάρδος χαμηλά.

Όταν οι γοφοί το επιτρέπουν, όταν δηλαδή δεν έχετε μεγαλύτερη περιφέρεια από 90-92 πόντους, μπορείτε να αφήσετε λίγο φαρδύτερη κάτω τη ζακέττα, ώστε να μένη χαλαρή στους γοφούς και χωρίς να έχη ανοίγματα. Έκείνο που πρέπει να ξέρον όλες οι γυναίκες είναι πως αν θέλουν να φαίνονται λεπτότερες, πρέπει να φορούν πράγματα που να είναι μπλόκια στο σώμα.

Το στενό και πολύ εφαρμοστό ρούχο παχαίνει, «εστέκει» άφυσικά και αφαιρεί κάθε χάρη από τη σιλουέττα της κόπης εύτραφους γυναίκας.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα πολύ λεπτά και μαλακά υφάσματα. «Ο» σο για τους γιακάδες των έμπριμε ταγιέρ είναι σε κλασική γραμμή οι περισσότεροι και αφήνουν ελεύθερο το λαιμό έμπρός. Μόνο στα έ- πισημα ταγίερ, τα πολύ έμπριμε, μπαίνουν ξεχειλωτοί γιακάδες, που κλείνουν ψηλά και αντί για δέσιμο ή φιόγκο, γαρνίρονται με δύο μεγάλα τριαντάφυλλα στο επικρατέστερο χρώμα του έμπριμε και συμπληρώνονται με άσπρη καπέλλα και όμοια αξεσουάρ.

Οι άσπροι κολλοριστοί γιακάδες γαρνίρουν πολλά έμπριμε ταγίερ- ρακία και πρωινά φορέματα. Είναι δε πάντα προσβέτοι, για να μπο- ρούν να βγαίνουν εύκολα, να πλένονται, να κολλορύνονται και να ξανα- ράβονται. Γι' αυτό είναι προτιμώτερο να υπάρχουν 2 και 3 τέτοιοι για- κάδες, ώστε να εηλώνεται ό ένας και να ράβεται ο άλλος. Η διαπνή της κατασκευής τους είναι ελαχίστη και κάθε γυναίκα μπορεί να την αντιμετώπιση. Το ύφασμα από το οποίο γίνονται, συνήθως, οι άσπροι

κολλοριστοί γιακάδες είναι ή λινή βατίστα και ή λεπτός χασές. «Αν έχετε προτίμηση στους πικεδένι- ους άσπρους γιακάδες είναι προ- τιμώτερο να τους βάσετε μία λε- πτή κόλλα μονάχα και να τους σιδερώσετε στο σπύτι. Το «λου- στρό» που κάνουν στο σιδερωτή- ριο, καταστρέφεται άπάνω στη ρίγα του πικέ, ή όποιος σκληραί- νει σαν ξύλο, χωρίς καμμία ιδι- αίτερη χάρη.

ΤΑ ΚΑΤΑΣΠΡΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Με την όνομασία «επιστεράκια» χαρακτηρίζονται από τις Παρισιζέες ράφρες όλα τα κάτασπρα μοντέλα της εποχής. Φορέματα, εντέ πιέ- ρο, είναι το χρώμα που θα κυριαρχήσει το καλοκαίρι στο γυναικείο φάσμα πώς το άσπρο είναι το κατ' έξοχην καλοκαιρινό χρώμα, που πηγαίνει σε όλες τις γυναίκες.

«Είναι πλέον να νομίζετε πως τ' άσπρα παχαίνουν» ετόνισεν ή Σανέλ στην πελατεία της. «Ετσι παραμερίστηκαν όλοι οι ένδοξοι που ή- πηχαν εκ μέρους των κομμών γυναικών και οι Παριζιάνες θα ντυθούν σε λίγο στα κάτασπρα. Το περιεργό δε είναι πως το άσπρο ντύσιμο, σύμφωνα με την καινούργια μόδα, θα συνοδεύεται με άσπρα αξεσουάρ.

Ηδη λανσάρονται στο Παρίσι άσπρες τσάντες και πρόκειται να κρα- υφάσματα που συνηθίζονται για το άσπρο ντύσιμο είναι τόσο τα λε- γενικά όλα τα συνθετικά υφάσματα, που υπάρχουν σε άφθονία, σήμ- ιδαίτως είναι το άσπρο που θα φορέσετε: Πρέπει να είναι κάτασπρο. Ούτε τα γκριζωτά, ούτε τα εξαχαρίστα άσπρα, συνηθίζονται εφέτος.

Και μία άλλη σημαντική λεπτομέρεια είναι να διαλέγετε υφάσματα που πλένονται εύκολα, χωρίς να χάνουν τη φρεσκάδα τους και τη λευ- κότητά τους.

Το άσπρο ζωϊκό μετάξι σκουραίνει με το πλύσιμο και μάλλον, ό- λκινα, χάνουν τη φρεσκάδα τους, άκόμη και στο καθαριστήριο. «Ε- όλα τα υφάσματα από συνθετικές ίνες.

Η μόνη γαρνιτούρα, που επιτρέπει ή καλοκαιρινή μόδα, στο άσπρο ντύσιμο, είναι το άσπρο «πουαντιγιέ» σε ήψηχους συνδυασμούς, όπως ή γαρνιτούρα δε μπαίνει στο φορέμα, άλλα στο καπέλλο, στα γάντια αποτελούν την καλοκαιρινή ανουβωτέ στον τομέα των αξεσουάρ.

Στα άσπρα φορέματα της μόδας οι ζώνες είναι άσπρες επίσης και συνήθως στενές, καμωμένες από το ίδιο ύφασμα, με δέριμα από μέσα.

«Αν θέλετε να αποφύγετε τη διαπνή της «ντυμένης» ζώνης, τότε θα την ράψετε μόνη σας στη μηχανή, αφού προηγουμένως την τρυπώσετε από πάνω σε μία στενή γκρό-γκραίν και τη σιδερώσετε με καυτό σίδερο (ζουμε στις φούστες), ώστε να στρώση καλά και να κολληση το ύφα- σμα στη γκρό-γκραίν, από την ίδια τη γόμα που διαβέλει συνήθως αυτό.

Για τα περισσότερα «έμπριμε» άσπρα φορέματα και ταγίερ, χρησι- μοποιούνται διάφορα θαμπά «φασονέ» υφάσματα, που είναι πολύ μον-τέρνα και κομψά.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Ανάλογα, χαριτωμένα και πολύ νεανικά είναι εφέτος όλα τα κα- λοκαιρινά φορεματάκια. Τα φορέματα αυτά, κατά τη διάρκεια του

Αριστερά: Κομψό και ιδιότρο- πο μοντέλο καλοκαιρινού φορέμα- τος, από έμπριμε ριγωτό. Έχε δύο χρώματα από σκέτο ύφασμα που αποτελούν την γαρνιτούρα του. Δεξιά: Μοντέρνο φόρεμα από κίτρινη ποπλίνα, γαρνιρισμέ- νο με φάσα από έμπριμε ύφασμα και με άσπρη ζώνη.

καλοκαιριού, συνηθίζονται όσο κανέ- να άλλο ντύσιμο και εξυπηρετούν για όλες τις ώρες και όλες τις περιστά- σεις.

Γι' αυτό και ή μόδα αποδίδει πάντα ιδιαίτερη σημασία στα άπλα καλοκαι- ρινά φορέματα, που χαρακτηρίζονται έτσι άκόμη και όταν δεν είναι τόσο άπλα, σε έκτέλεση, όσο φαίνονται. Βέβαια, συχνά βρίσκετε στα μαγαζιά πολυποικιλία και κομψότητα έμπρι- μες τελευταίας μόδας, με τα όποια μπορείτε να κάνετε ένα ωραιότατο κα- λοκαιρινό φόρεμα. Αλλά στις περι-πτώσεις αυτές διατρέχετε δύο κινδύ- νους:

Πρώτον, να πληρώσετε πανάκριβα το ιδιότροπο και καλαίσθητο έμπρι- με και δεύτερον, να όητε εκατοντάδες φορέματα από το ίδιο ύφασμα. Γι' αυτούς όλους τους λόγους οι μεγάλοι Παρισινοί όικοι λανσάρουν εφέτος κομ- ψά μοντέλα καλοκαιρινών φορεμάτων που είναι πρωτότυπα και που γίνον- ται με το συνδυασμό διαφόρων ύλι- κών και μπορούν έτσι να έχουν τη προσωπική σφραγίδα κάθε γυναίκας.

Δύο από τα ωραιότερα και πιο πρω-τότυπα καλοκαιρινά μοντέλα, που πα- ρουσίασαν οι γαλλικοί όικοι μόδας, είναι αυτά που σας δίνουμε και τα ό- ποια θα αναλύσουμε λεπτομερώς.

Το πρώτο αποτελείται από ένα ρι- γωτό ύφασμα μαύρο-άσπρο, που μπαί- νει στο κόντρα και «κόβεται» από μαύ- ρες φάσες, στην τάλλια και στο κάτω μέρος της φούστας. Οι φάσες αυτές γαρνίρονται με κόκκινες μπορντούρες και μαύρο κροκέ.

Όπως βλέπετε στο μοντέλο, ή φά- σα του στροφώματος διακόπτεται από ένα χαριτωμένο μαύρο «ζιγκ-ζάγκ».

Αυτό δεν είναι τίποτ' άλλο, από ένα χοντρό βαμβάκερο «κροκέ», που υπά- ρχει σε όλα τα κατστήματα ψιλικών και στοιχίζει πάμφθινα.

Το δεύτερο φορεματάκι είναι έξ ίσου μοντέρνο και μπορεί να φορεθ ή όπου- όηποτε, άκόμη και βράδυ. Θάναι με τα κατάλληλα ά- ξεσουάρ και να φοριέται κοκκέτικα, με τα ανάλογα κομψήματα.

Το μοντελάκι αυτό με την ιδιότροπη και κοκκέτικη μπορντούρα, έχει ξετρελλάνει πολλές γυναίκες. Αλλά πώς; Τέτοιο ύφασμα και δυσέ- ρετο θα είναι, και αν υπάρχει, θα στοιχίζει πανάκριβα.

Και όμως, όλες οι κομψές γυναίκες μπορούν να το αποκτήσουν με έλα- χίστη διαπνή. Αλλάστε, το μοντέλο που βλέπετε, δεν είναι καμωμένο έγινε με συνδυασμό διαφόρων υφασμάτων.

Το φόρεμα γίνεται από χρωματιστή ποπλίνα, ή όποια έχει φαρδειά φούστα, που σταυρώνει πίσω και μένει ανοιχτή. Και από μέσα υπάρχει δεύτερη φούστα, ίσια και στενή, από την ίδια ποπλίνα. Η ιδιότροπη δε μπορντούρα, που τόσο κοκκέτικα πλαίσινει τη φούστα, σχηματί-

ζεται από έμπριμε ύφασμα, με μαύρο φόντο και μικρά πολύχρωμα «ντεσέν». Το φόρδος της έμπριμε αυτής φάσας κυμαίνεται από 25-32 πόντους και μπαίνει 8-10 πόντους ψηλότερα από το στρίφωμα.

Αν επιτηδεύετε κάπως στο ράβνιμο, ή αν ή ράφρα σας έρνάζεται καλαίσθητα τις μικρολεπτομέρειες, τότε θα βάλετε άπάνω και κάτω, από τη φαρδειά φάσα, δύο λοξά φασάκια, σε άπόσταση μισού πόντου περίπου, ώστε να σχηματιστή μία διαχωριστική γραμμή, πάνω και κάτω από τη φάσα και να φαίνεται ή πανόχρωμη ποπλίνα, στο διά- στημα αυτό.

Εφ' όσον όμως για όποιονδήποτε λόγο σας φαίνεται δύσκολο να βά- λετε τα δύο αυτά λοξά ρέλια, πάνω και κάτω από τη μεγάλη φάσα, τότε θα κάνετε το έξης: Θα βάλετε φαρδύτερη τη φάσα κατά 3-4 πόντους, δηλαδή αντί 25-32 θα την κάνετε 28-36 πόντους και θα ράψετε ένα πόντο μέσα από το τελείωμα της φάσας. Ένα σειρήνάκι στενό βαμβάκερό, στο ίδιο χρώμα του υφάσματος του φορέματος.

Με τον τρόπο αυτό απλουστεύ- εται, σε μεγάλο σημείο, ή φασα- ρία που έχουν τα λοξά φασάκια και δημιουργείται ή εντύπωση της διαχωριστικής γραμμής, που θέ- λουμε με το στενό σειρήνάκι, που είναι προτιμώτερο να τρυπώσετε προηγουμένως και ύστερα να το ράψετε στο χέρι, με φίλες βελό- νες, δίχως να φαίνονται.

Η ζώνη γίνεται διπλή και δέ- νει φιόγκος έμπρός.

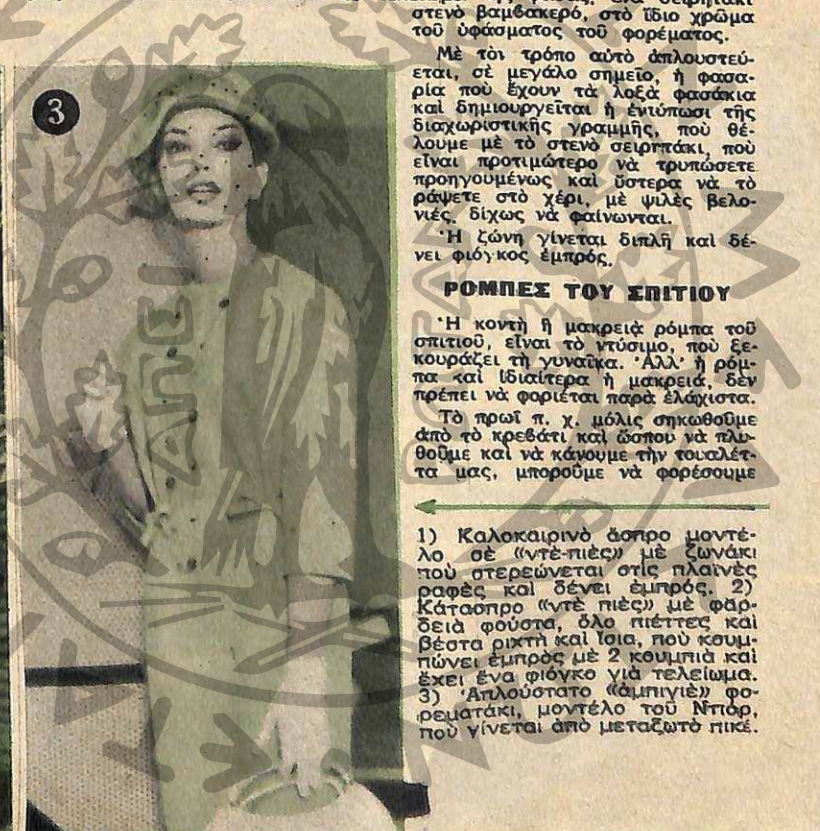
ΡΟΜΠΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Η κοντή ή μακρεία ρόμπα του σπιτιού, είναι το ντύσιμο, που ξε- κουράζει τη γυναίκα. Αλλά ή ρόμ- πα και ιδιαίτερα ή μακρεία, δεν πρέπει να φοριέται παρά ελάχιστα.

Το πρωί π. χ. μόλις σηκωθούμε από το κρεβάτι και όσπου να πλυ- θούμε και να κάσουμε την τουαλέ- τα μας, μπορούμε να φορέσουμε

1) Καλοκαιρινό άσπρο μοντέ- λο σε «ντέ-πιέ» με ζωνάκι που στερεώνεται στις πλαινές ραφές και δένει έμπρός. 2) Κάτασπρο «ντέ-πιέ» με φάρ- δειά φούστα, όλο πιέττες και βέστα ριχτή και ίσια, που κουμ- πώνει έμπρός με 2 κουμπιά και έχει ένα φιόγκο για τελείωμα. 3) Απλούστατο «έμπριμε» φο- ρεματάκι, μοντέλο του Ντόρ, που γίνεται από μεταξωτό πικέ.

1) Μοντέρνο ταγίερ από μοσελίνα έμπριμε, σε ίσια γραμμή, με ξεχειλωτό γιακά και δύο μεγάλα τριαντάφυλλα στο κέντρο του λαιμού. 2) Άσπρο και μαύρο έμπριμε ταγίερ, με γιακά σμόκιν άσπρο κολλοριστό (λουστρό) και μανίκια ¾. 3) Κομψό ταγίερ, από έμπριμε κοτονάντ, σε ίσια, κλασική γραμμή.

τη ρόμπα μας. Θεωρείται όμως έλλειψη καλαισθησίας ή κακή συνήθεια που έχουν μερικές γυναίκες να μένουν όλη την ημέρα με τη ρόμπα. Κάνει δε εξαιρετικά δυσάρεστη εντύπωση ή εμφάνιση μιας γυναίκας με ρόμπα στο δρόμο ή έστω και έξω από τη πόρτα του σπιτιού της. Μία πραγματικά καλαισθητική γυναίκα αποφεύγει να εμφανιστεί με ρόμπα έξω από το σπίτι, στέλνει περιβάλλον του σπιτιού της. Η ρόμπα προορίζεται και φοριέται μόνο κατά τα διαστήματα, που μεσολαβούν από τη στιγμή που σηκώνομαστε από το κρεβάτι ή που ξεντυνόμαστε, ώπου να ξανατυθούμε.

Οι κοντές ρομπίτσες, που τόσο συνήθιζαν τελευταία, είναι πολύ πιο βολικές, γιατί μοιάζουν περισσότερο με φορεματάκια του σπιτιού και δεν δίνουν την εντύπωση τόσο της προχειρότητας, όσο η μακριά ρόμπα. Οι γυναίκες, μάλιστα, που ασχολούνται με τις δουλειές του σπιτιού, πρέπει για πολλούς λόγους να προτιμούν τις κοντές ρομπές, οι οποίες είναι πιο βολικές και πιο εμφανίσιμες. Τα φάρσματα από τα οποία γίνονται οι καλοκαιρινές ρομπές είναι τα ραγιόν, τα τσίτια κλπ. και γενικά κάθε φτηνό ύφασμα, που πλένεται, χωρίς να καταστρέφεται. Υπάρχουν, βέβαια και πολλές ρομπές τουαλέτας, που γίνονται από όμοια ύφασματα, μερικές απ' τις οποίες φοδρύνονται δόκιμες ρομπές με μεταξωτό διαφορετικού χρώματος.

Αλλά τέτοιες ρομπές λίγες γυναίκες φορούν και μόνον όταν έτοιμαζή την προίκα της μία κοπέλα, θα κάνει και μία ή δύο εκάλες ρομπές.

Οι ωραιότερες και άκριβότερες ρομπές του σπιτιού είναι οι μεταξωτές, που κεντούνται στο χέρι με χρωματιστές κλωστές και με μοτίβα ελληνικά. Αλλά οι ρομπές που πραγματικά εξυπηρετούν τη γυναίκα,

Μία κομψή ρόμπα του σπιτιού.

τώρα το καλοκαίρι, είναι εκείνες που δε λυπάται κανείς να τις φορέσει και που πλένονται και σιδερώνονται μέσα σε λίγη ώρα. Το μοντέλο που σας δίνουμε είναι μία κομψή και μοντέρνα ρόμπα, από ριγωτό έμπριμ τοίτακι άμετάλλο.

Οι ρίγες μπαίνουν στο μέτρο, για να λεπτύνουν το σώμα. Έχει δε για σμόκιν και φάσες στις μασχάλες από το ίδιο ριγέ ύφασμα βαλμένο στο λοξό. Η ζώνη και η τσέπη είναι στο κόντρα.

ΛΙΛΙΑΝ

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το καλοκαίρι θα φορεθούν ιδιαίτερα τα διάφορα πολύχρωμα κοσμήματα, που είνον τόσο η μόδα. Είν' η αλήθεια πως τίποτα δεν παύει να είναι περισσότερο με τις καλοκαιρινές ανοιχτόχρωμες τουαλέτες από τα στολίσια αυτά με τους ζωηρούς χρωματισμούς, που προσθέτουν την εδύνη νά τους, την τόσο ταίριαστη με τη χαμογελαστή φύση.

Θα είναι πολύ της μόδας τα κολλιέ, που συνδυάζουν τους μεταλλικούς κρίκους με τις χρωματιστές πέτρες. Θα τα δούμε δε σε όλα τα μεγέθη: μικρά μόνο γύρω από το λαιμό, μεγαλύτερα να φτάνουν ως το στήθος και ακόμη πιο μακριά να φτάνουν ως τη μέση.

Συγχρόνως, θα παρουσιάζουν ποικιλία και στον αριθμό από τα σύνολα με τα οποία θα προσαρμόζονται. Άλλοτε θα έχουμε ένα μόνο κύκλο γύρω από το λαιμό ή και χαμηλότερα, άλλοτε θα έχουμε δύο κύκλους και άλλοτε τρεις ή πέντε ή έξη. Μπορεί δε ο καθένας να έχει το δικό του χρώμα ή και ανάμεσα στους μεταλλικούς κρίκους με πέτρες να υπάρχουν και κύκλοι που αποτελούνται μόνο από πέτρες.

Φυσικά, θα προσπαθήτε πάντα να πετυχαίνετε ένα αρμονικό συνδυασμό, όσον αφορά τα χρώματα των κολλιέ και το χρώμα της τουαλέτας.

Μην ξεχνάμε δε ότι ο συνδυασμός επεκτείνεται και σε άλλα αξεσουάρ της τουαλέτας, όπως είναι τα γάντια, το καπελλάκι, η τσάντα, τα πατία, το καπέλλο, η τσάντα, τα πατία. Επίσης ο συνδυασμός με τα άλλα κοσμήματα: βραχιόλια, σκουλαρίκια, δακτυλίδια.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΙΣ ΟΜΠΡΕΛΛΕΣ

Οι όμπρελλες, καθώς μαθαίνουμε, θα παίξουν μεγάλο ρόλο. Έφτασε φαίνεται η στιγμή, που πρέπει να προφυλάσσεται η γυναίκα από τον ήλιο. Ξαναβλέπουμε, λοιπόν, τις καλοκαιρινές όμπρελλες, που θα είναι κατά το πλείστον ανοιχτόχρωμες. Συνήθιζαν και οι μονόχρωμες και οι ντεγκραντέ, δηλαδή το κέντρο της όμπρελλας είναι σκούρο και καθώς προχωρεί προς τις άκρες, το χρώμα παίρνει ανοιχτότερη απόχρωση. Δε θα ξεχνάμε να συνδυάζουμε το χρώμα της όμπρελλας με κάποιο άλλο εξάρτημα ή και πολλά άλλα εξάρτηματα. Συνήθιζαν και οι ριγωτές όμπρελλες με λευκό φόντο, αλλά οι ρίγες είναι μάλλον στενές ή στενές και φαρδιές μαζί. Οι πιο κομψές όμπρελλες, που θα δούμε έφετος, είναι από αδιάβροχο νάυλον. Έξαιρετικά ελαφριές, γίνονται πολύ λεπτές, όταν διπλώνονται.

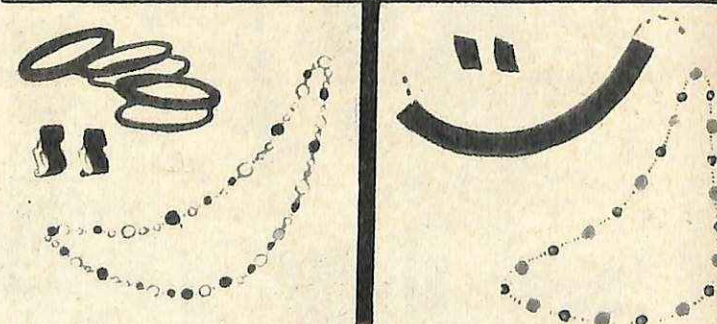
ΚΟΜΨΑ ΓΟΒΑΚΙΑ

Μαζί με τα διάφορα σάνδαλα και άλλα σπορτίφ παπούτσια, που παρουσιάζει έφετος η μόδα για τα πρωινά, για τις εκδρομές, την έσοχη, δείχνει και κομψά γοβάκια για τις απογευματινές και βραδυνές ώρες. Όλα αυτά τα γοβάκια είναι ιδιαίτερα ελκυστικά μπροστά και μάλιστα μινιέρ. Ωστόσο, αυτό το ξεχωστό μετριάζεται λίγο από μια γλάσσα ή από μια μπαρέτα ή άλλο στολίσμα.

Τα τακούνια σ' αυτά τα γοβάκια είναι πάντοτε λεπτά, αρκετά ψηλά ή σε μέτριο ύψος. Μη ξεχνάμε δε πως είναι απαλαιοσθητο να φοράν πολύ ψηλά τακούνια μία ψηλή γυναίκα.

Όσο για τα χρώματα, το λευκό θα έχει τα πρωτεία, είναι η εποχή του, αυτό όμως δεν αποκλείει και άλλα χρώματα να έχουν τη θέση τους. Όλοι οι χρωματισμοί θα φορεθούν, από τους πιο ανοιχτούς ως τους πιο σκούρους. Δεν αποκλείονται και οι συνδυασμοί δύο χρωμάτων.

Άνω άριστερά: 1) Μία όμορφη καλοκαιρινή όμπρελλα ριγέ. Συνδυάζεται με τα γάντια, το μπερέ και τις γόβες. 2) Τεσσερα σάκματα από τις δερμάτινες τσάντες που θα δούμε το καλοκαίρι. 3) Διάφοροι μοντέρνοι συνδυασμοί από τσάντες, γάντια, γόβες και κολλιέ. Κάτω: Διάφορα κολλιέ με χρωματιστά πετράδια και μεταλλικούς κρίκους.

των, όποτεν το ένα χρώμα μπαίνει στο τακούνι, ιδίως το σκουρότερο.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΤΣΑΝΤΕΣ

Η μόδα σχετικά με τις τσάντες του καλοκαιριού λανσάρει ένα νεο-τερισμό: Χρησιμοποιεί για την κατασκευή τους διάφορα φανταζι ύφασματα σταμπάτα ή ριγωτά, που συνδυάζονται ή με το φόρεμα ή με το καπελλάκι. Αυτό το τελευταίο είναι καμωμένο ολόκληρο από το ίδιο ύφασμα ή είναι ένας συνδυασμός φάρσας και ύφασματος. Αυτές οι μοντέρνες τσάντες γίνονται αρκετά απλόχρωμες. Βέβαια δεν εγκαταλείπει η μόδα και τις δερμάτινες τσάντες. Άλλα έχουν γάντια ή φέτος, κάπως μικρότερες, είτε είναι κρεμαστές, είτε έχουν το σχήμα φακέλλου.

Για χρώματα στις τσάντες ποικίλλουν, με προτίμηση στα πιο ανοιχτά και σε συνδυασμό με κάποιο άλλο εξάρτημα. Αλλά και το λευκό χρώμα θα έχει μία σημαίνουσα θέση γιατί έχει το μεγάλο προσόν ότι προσαρμόζεται με κάθε φόρεμα καλοκαιρινό.

ΠΑΝΤΙΑ - ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ

Τα καλοκαιρινά γάντια θα είναι κοντά και μερικά θα κουμπώνουν μ' ένα κουμπάκι ή θα έχουν ένα μικρό ανοίγμα στο επάνω μέρος. Βέβαια μιλάμε για καθημερινά γάντια, γιατί τα βραδυνά είναι πάντα μακριά ως τους αγκώνες.

Όσο για τα καπελλάκια η μόδα λανσάρει με μανία τον τύπο του μπερέ με διάφορες παραλλαγές.

ΠΑΙΔΙΚΑ ΝΤΕ ΠΙΕΣ

Τα ντε-πιές είναι ανάμεσα στα άλλα παιδικά φουστανάκια εκείνα, που θεωρούνται τα πιο πρακτικά, όχι μόνο από τη μόδα αλλά και από τις μαμάδες των μικρών. Η φουστίτσα, που έχει κάποιο ειδικό συμπλήρωμα, μπορεί συγχρόνως να χρησιμοποιηθεί με κάθε είδος μπλουζίττας, με καλοκαιρινά βαμβακερά πουλοβεράκια ή με τις μονάδες πάντοτε μαρινιέρ.

Άλλ' ως δούμε μερικά ντε-πιές, κατάλληλα για την εποχή. Νά πρώτ' απ' όλα ένα ντε-πιέ, που αποτελείται από μία φουστίτσα με πολύ φαρδιές κουφόπιετες. Πάνω απ' αυτήν έχουμε μία μπλουζίτσα από το ίδιο ύφασμα, που σχηματίζει μπλουζόν στη μέση με μία εφαρμοστή ζώνη. Έχει κοιλιά ζαпонέ με μανικάκια τρούα κάρ και κουμπώνει κατά μήκος της πλάτης. Η μπλουζίτσα μπροστά έχει ένα ιδιόρρυθμο ανοίγμα στο λαιμό, σχηματίζοντας με δύο πλάγιες πτυχές ένα σηκωτό γιακάκι κι ένα δετό γιακάκι.

Ένα άλλο ντε-πιέ αποτελείται από τη φουστίτσα και τη βέστια. Το ύφασμα, που θα διαλέξουμε είναι μία καρρεδάτη κοτονάντ.

Έδω η φουστίτσα είναι δλη πλισσεδωτή με πολύ λεπτές πιέτες. Η βέστια αρκετά κοντή σχηματίζει δύο ντεκούπ στα μπροστινά πλάγια και αυτό συντελεί στο να σχηματίζεται μία ελαφριά κλίση στη μέση. Τα μανικάκια είναι εφαρμοστά στους ώμους και φτάνουν λιγάκι κάτω από τον αγκώνα καταλήγοντας σ' ένα ρεβεράκι.

Η βέστια είναι ανοιχτή μπροστά, χωρίς κουμπώμα, γι' αυτό συμπληρώνεται μ' ένα λευκό πλαστρόν, που φτάνει λίγο κάτω από τη μέση. Αυτό κουμπώνει με μία σειρά κουμπάκια, ενώ ένας μεγάλος γιακάς πέφτει πάνω από τη βέστια. Δυο κοφτά δριζόντια τσεπάκια με καπάκια στολίζουν τη βέστια στο κάθε πλάι.

ΑΛΛΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Πολύ της μόδας είναι πάντα για τα παιδιά και ο συνδυασμός ολόκληρου φορέματος, που φοριέται με μπλουζίτσα. Έχει κι' αυτό το κοστούμκι τη χάρη του και τον πρακτικό προορισμό του.

Χαριτωμένο είναι ένα τέτοιο μοντέλακι, που έχει το μπουστάκι πολύ εφαρμοστό και λιγάκι μακρόταλλο. Το άνοιγμα του γύρω στο λαιμό είναι μεγάλο και στρογγυλό με τρία κουμπάκια για το κουμπώμα μπροστά. Το μπουστάκι συνεχίζεται με μία φουστίτσα με άφθονες σουρίτσες τριγύρω. Το φορεματάκι, που είναι χωρίς μανίκια συμπληρώνεται από μία μπλουζίτσα με κατεβαστό γιακάκι και με μανικάκια κοντά στον τύπο της φουστίτσας.

Βλέπουμε όμως τις μπλουζίτσες να φοριούνται και με φουστανάκια που έχουν μανίκια. Ένα τέτοιο φουστανάκι καμωμένο από πτί καρρόν κοτονάντ μας παρουσιάζει ένα όμορφο σκέρτασο από μπουστάκι του: Είναι μία ορθογώνια ντεκούπ, που σχηματίζεται καταλήγοντας στο ντεκολτέ σε μία καμπυλωτή σπάτα. Η φουστίτσα είναι κομμένη κλός και συνεχίζει μπροστά τις γραμμές της ντεκούπ, που βλέπουμε στο μπουστάκι. Στά δύο πλάγια βλέπουμε δυο τσεπούλες κομμένες οριζόντια. Το μπουστάκι, καθώς είπαμε, έχει μανικάκια. Είναι κοντά με κανονικό φάρδος και η μπλουζίτσα, που φοριέται από μέσα τα στολίζει με τα γυριστά ρεβεράκια της όπως επίσης συμπληρώνει και το άνοιγμα του ντεκολτέ που είναι μεγάλο και τετράγωνο.

1) Σταμπάτη τουαλέττα για κοπελλάτσα. 2) Ντε-πιές: Μπλουζόν μπουστάκι και φαρδιά φουστίτσα. 3) Κυλοττίτσα και βέστια με κουμπώμα με 3 πāt γι' αγοράκι 3-4 χρόνων. 4) Πίτ-ρόμπ με πολύ φαρδιά φουστίτσα και εφαρμοστό κορσάκι. 5) Ντε-πιές: Πλισσεδωτή φουστίτσα με ριχτή βέστια με γλαστρονέκι. 6) Παντελονάκι κορσάκι για αγοράκι και βέστια καντρινιέρ. 7) Συνδυασμός των ραβδώσεων στην ίδια τουαλεττίτσα.

Η μικρή Κινέζα

ΕΞΩΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΑΝ λουλούδι ανοιξιότικο ήταν η Τι-Φέ, με τα χλωμά της μάγουλα που μοιάζανε πορσελάνινα, τα σκούρα σκιώδη μάτια της και τα λεία κατάμαυρα μαλλιά της. Είχε δυο ποδάκια τόσο μικρά, που χώραγαν μέσα σε μια χούφτα. Κι' η φωνή της ήταν πιά από τη τραγουδι των πουλιών.

Πώς μπορούσε να μην την αγαπήσει με την πρώτη ματιά ο Λή, ο ψηλός νέος με τ' όμορφο πρόσωπο και τη μακρεια κοτσίδα;...

Την είχε δει έντελως τυχαία, κάποτε που είχε πάει στο σπίτι της με τον πατέρα του, φίλο του δικού της πατέρα, κι' από τότε τη σκεφτόταν μέρα και νύχτα.

Μα κι' η Τι-Φέ δεν είχε μείνει αδιάφορη. 'Η ματιά του νέου την είχε άναστατώσει κι' είχε ξυπνήσει στην καρδιά της τον έρωτα. 'Εγινε άφρονή, Περνούσε ώρες δλόκληρες στον κήπο, σκυμμένη πάνω απ' τη λιμνούλα με τα χρυσόψαρα, προσπαθώντας να θυμλή κάθε λεπταμέρεια των χαρακτηριστικών του Λή και πλάθοντας όνειρα.

Έτσι, η χαρά της ήταν απεριόριστη, όταν ένα βράδυ τη φώναξε ο πατέρας της και της είπε με φωνή αυστηρή, αλλά χωρίς να κρύβει την ικανοποίησή του:

— Κόρη μου, θα παντρευτείς το Λή, το γιού του φίλου μου. 'Ο πατέρας του ήρθε πρίν από λίγο, με βρήκε και τα συμφωνήσαμε. 'Ο Λή είναι καλός και σ' αγαπάει. Θα ζήσεις καλά μαζί του.

Δάκρυα εύτυχας πλημμύρισαν τα λαμπερά μάτια της Τι-Φέ, κι' έτρεξε να κρυφτεί στην κάμαρά της, γιά να μην καταλάβουν οι γονείς της πως είχε τολμήσει ν' αγαπήσει κάποιον πρίν της το έπιτρεψουν αυτοί.

Ο γάμος είχε αποφασιστεί να γίνει σε δεκαπέντε μέρες. Στο μεταξύ, οι άραβωνισμένοι δεν είχαν βρεθεί ούτε στιγμή μαζί. Μα τί σημασία είχε αυτό; Πίσταμε κι' οι δυο στην αγάπη τους και παρηγοριόταν με την ιδέα πως σε λίγο καιρό κανείς δε θα μπορούσε να τους χωρίσει.

Κι' όμως έκαναν λάθος! Πίσω απ' τα πόδια δυερά τους παραφύλαγε ή πιο μαύρη δυστυχία και δεν άργησε να τους χτυπήσει...

Ο μεγάλος άρχοντας, ο Σουάν, είδοποίησε τον πατέρα της Τι-Φέ πως την ήθελε γιά γυναίκα του. Τού κάκου ο φτωχός άνθρωπος, που δεν ήθελε να πατήσει την υπόσχεσή του και να στενοχωρήσει το φίλο του, προσπάθησε να του εξηγήσει πως την είχε τολμήσει σε άλλον...

— Κουταμάρες! φώναξε ο Σουάν ανοιγοκλείνοντας θυμωμένα τα μικρά κοκκινισμένα μάτια του. Θέλω την

κόρη σου και θα την πάρω! Κανείς δε μπορεί να μου πει όχι!

Στενοχωρήθηκε πολύ ο πατέρας της Τι-Φέ, μα ήξερε πως δε μπορούσε να κάνει αλλιώς. 'Η θέληση του άρχοντα, ήταν διαταγή.

Το κατάλαβε κι' ο πατέρας του Λή και δεν παραπονέθηκε. 'Η Τι-Φέ όμως κόντευε να πεθάνει απ' τη λύπη της, και δυο φορές την πρόλαβαν τη στιγμή που πήγαινε ν' αυτοκτονήσει.

— Όσο γιά το Λή, η ιδέα πως θάκανε την αγαπημένη του τον τρέλλανε. Στο τέλος, τον χάσανε ξαφνικά απ' το σπίτι του και κανείς δεν ήξερε που βρισκόταν.

Η μέρα που θα οδηγούσαν την Τι-Φέ στο Σουάν, έφτασε. Ντυμένη μ' ένα γαλάζιο κιμονό κεντημένο με δράκους, ή φτωχή κοπέλλα παρουσιάστηκε μπροστά στον άρχοντα. 'Εκείνος γέλασε εύχαριστημένος βλέποντας πόσο ήταν όμορφη. 'Απλώς τα χοντρά του χέρια στους ώμους της και της είπε:

— Είσαι γυναίκα μου και πρέπει να με υπακούς. 'Αν φανής καλή, θα σε γεμίσω δώρα.

Την πλησίασε, γεμάτος πόθο, και θέλησε να την αγκαλιάσει. Μα, την ίδια στιγμή, ακούστηκαν φωνές και φασαρία. 'Η πόρτα άνοιξε απότομα κι' ώρμησε μέσα ο Λή. Στα χέρια του κρατούσε ένα κοφτερό μαχαίρι.

— Αγαπημένε μου, σώσε με! του φώναξε η Τι-Φέ.

Ο νέος σήκωσε απειλητικά το μαχαίρι πάνω απ' το στήθος του Σουάν, που είχε χλωμιάσει απ' το φόβο του. Μα πρίν προλάβει ιά χτυπήσει, έπεσαν άπάνω του οι υπηρέτες του άρχοντα και τον κράτησαν ακίνητο.

— Όστε γι' αυτό προσπαθούσε να μου ξεφύγεις! ούρλιασε ο Σουάν, έξαλλος. 'Ελπίδες πως θα κατάρθωνε να σ' αρπάξει απ' τα χέρια μου ο φίλος σου, ε;... Είσαστε πολύ άνοητοι κι' οι δυο, αλλά θα τιμωρηθείτε γιά την προσβολή που μου κάνατε.

— Ερρίξε μιά άγρια ματιά γύρω του και φώναξε: — Πού είσαι, Τάν;

— Ένας τεράστιος άντρας, μ' άπαίσια βλογιοκομμένο πρόσωπο, βγήκε ανάμεσα απ' τους υπηρέτες και στάθηκε μπροστά στον άφεντη του.

— Αυτή η γυναίκα είναι δική σου! Πάρτην! του είπε ο Σουάν, δείχνοντας την Τι-Φέ, που ήταν περισσότερο πεθαιμένη παρά ζωντανή.

Κι' επειδή ο υπηρέτης τον κίτταζε, ακίνητος νομίζοντας πως δεν είχε καταλάβει τί του ζητούσε ο άφεντης του, ο άρχοντας ούρλιασε άγριόμονα:

— Δεν άκουσες τί σου είπα; Σε διατάζω να κάνεις δική σου αυτή τη γυναίκα, και μάλιστα τώρα, εδώ, μπροστά σ' όλους!

— Ένα χαμόγελο ικανοποίησε τον άφεντη. Τον κρατούσε πλάγια, με την Τι-Φέ και, μ' ένα απότομο τραβήγμα, της έσπασε ως κάτω το μεταξωτό κιονό της.

— Η κοπέλλα έδωσε μιά φωνή γεμάτη τρόμο, κλονίστηκε κι' άπεσε χάμα.

Την ίδια στιγμή, ακούστηκε μιά κραυγή που δεν είχε τίποτε ανθρώπινο. 'Ο Λή είχε καταφέρει να ξεφύγει γιά ένα δευτερόλεπτο απ' αυτούς που τον κρατούσαν, κι' είχε βυθιστεί τα δάχτυλά του στο μάτι του, προτιμώντας να χάσει το φως του, παρά ν' αντικρύσει την τρομερή εκείνη σκηνή!

— 'Αφήστε τον να ψοφήσει, διάταξε ο Σουάν. 'Εσύ, Τάν, κάνε ό,τι σου είπα.

— 'Η κοπέλλα πέθανε, άφεντη! μουρμούρισε με φόβο ο υπηρέτης.

— Τα σκυλιά! Μου έξέφυγαν! ούρλιασε ο άρχοντας.

Κι' αρπάζοντας ένα μαχαίρι, τάχωσε με λύσσα στο σπίτι του Λή, που μούγκριζε απ' τους πόνους.

— Πεταχτεί τους στα σκυλιά, είπε στους υπηρέτες του, δείχνοντας τα δυο πτώματα. Μα κανείς απ' τους υπηρέτες του άρχοντα δεν πρόφτασε να κάνει ούτε βήμα.

Μέσα στη φασαρία, δεν είχαν αντιληφθεί τις φλόγες που κύκλωναν το άρχοντικό. Όταν κατάλαβαν τον κίνδυνο, ήταν πιά άργά. 'Η φωτιά τους είχε ζώσει από παντού!

Οι φίλοι του Λή, που είχαν συμφωνήσει μαζί του να βάλουν φωτιά στο σπίτι γιά να τον σώσει από τον άρχοντα, περιμέναν άδεια να τους δώσει να βγαίνουν. Δε γλύτωσε κανείς...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

— Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΑΤΕΣΟΝ

Η γυναίκα που οκόρπιζε τον θάνατο

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΘΥΜΑΜΑΙ πώς έκανε ψυχρούλα εκείνη την ημέρα. 'Ο ουρανός ήταν λίγο συννεφιασμένος. Γι' αυτό ασφαλώς δεν υπήρχε κόσμος στην πιάζ.

— Άλλωστε δεν είχαν ακόμα σταματήσει τα σχολεία. 'Ηταν άρχες 'Ιουνίου.

Κι' έτσι, στην άπεραντη ακρογιαλία, ήμαστε οι δυο μας μονάχοι: εκείνη κι' εγώ.

Είχα αρχίσει να διαβάζω, μα είχα βαρεθεί γρήγορα. Παράτησα τότε το βιβλίο μου κι' έμεινα καθιστός, με τα χέρια δεμένα γύρω απ' τα γόνατά μου, απόλαμβανοντας το θέαμα...

— Έκείνη φορούσε μονοκόμματο μαγιό. 'Ηταν ψηλή ως 1.65, λεπτή, αλλά καλοσυναιμένη. Κίτταζε τα κύματα σαν μαγεμένη, και τα ξανθά μαλλιά της, κομμένα κοντά, ανέμιζαν με το αέρα.

— Με συγχωρήτε, της είπα. Θάχατε την καλσύνη...

— Μα δε γύρισε καθόλου πρὸς το μέρος μου. 'Εμεινε με τα μάτια κερφωμένα στη γαλανή άπεραντωσύνη του άκeanού.

Την ξανακίτταζε, με περισσότερη προσοχή. 'Ισως νάταν μανέν κεν ή μοντέλο γιά φωτογραφίες μεγάλων περιοδικών...

— Μήπως έχετε ώρα; τη ρώτησα.

— Γύρισε επιτέλους το κεφάλι της. Τα μάτια της μούκαναν άμέσως έντόπως. 'Ηταν τα πιο μεγάλα και τα πιο καστανά μάτια που είχα δει ποτέ μου, μάτια τεράστια, που φαίνονταν σαν κάτι ν' αναζητούσανε... Μουρμούρισε μιά ματιά τολμηρή, με φανερό περιέργεια. 'Αλλά δε μου χαμογέλασε καθόλου. Το πρόσωπό της έμεινε σαν πέτρινο.

— Σήκωσε έπειτα το μπράτσο της, γιά να κυττάξει το ρολόι της.

— Μιάμιση, μου είπε. — Εύχαριστώ.

Ξανακίτταζε πάλι τη θάλασσα. 'Η πρώτη απόπειρα προσέγγισέως είχε αποτύχει...

— Άκούμπησα στους άγκωνες μου, γιά να κυττάξω πιά άνετα την όμορφη εκείνη κοπέλλα. Είχε μιά σκερτσόζικη μυτίτσα κι' ένα λαχαριστό στοματάκι...

— Άφου προσπάθησα γιά λίγο να τραβήξω τη ματιά της, παραιτήθηκα στο τέλος. Δεν είμαι πολύ ικανός σ' αυτή την τέχνη... Σηκώθηκα και πήγα σιγά-σιγά ως την ακροθαλασσία. 'Ενοιώθα πως ή άγνωστη παρακολουθούσε από πίσω τις κινήσεις μου, με τα μάτια της κερφωμένα πάνω μου.

— Δεν πήδησα μεμιάς μέσα στα κύματα, όπως κάνουν τα παλληκάρια... Βούτηξα πρώτα το πόδι μου στο νερό, δισταχτικά. Το βρήκα πολύ κρύο... Θάθελα να βρά καμμία πρόφασι γιά ν' αποφυγώ το μπάνιο. 'Αλλά δεν την εύρισκα...

— Επιτέλους, το πήρα απόφασι και βούτηξα στη θάλασσα, ανατριχιάζοντας σύγκορμος.

— Όταν κολύπησα λίγο, ζεστάθηκα. Ξαπλώθηκα τότε ανάσκελα και, με τα μάτια κερφωμένα στον ουρανό, σκέφτηκα τί έπρεπε να κάνω... Νά της ξαναμιλήσω; 'Α

— Ξίζε τον κόπο;...

— Όταν όμως βγήκα απ' τη θάλασσα, μου μίλησε εκείνη πρώτη. Με ρώτησε αν ήταν κρύο το νερό. Φυσικά, δεν άφησα να μου ξεφύγει ή ευκαιρία.

— Μάλλον! άπάντησα. Σας δίνω 10 δολάρια, αν πείτε στη θάλασσα!

Χαμογέλασε και κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

— Είναι πολύ λίγα γιά μένα, είπα.

— Κάνει συχνά κρύο εδώ; τη ρώτησα.

— 'Ο καιρός είναι το στερεότυπο θέμα γιά ν' ανοίξεις συζήτησι μ' ένα άγνωστο...

— Ναι, τη νύχτα, άπάντησε. Και με ξανακίτταζε έπιμονα.

Τα μάτια της φαίνονταν σαν να ψάχνανε, να ζητούσανε... Τί όμως;

Πήγα πιά κοντά στην κουβέρτα που ήσαν ξαπλωμένοι.

— Έγώ έρχομαι απ' τη Νέα 'Υόρκη, της έξηγησα. 'Ηρθα εδώ γιά νά ζεσταθώ.

— 'Α, κάνε πολύ κρύο εκεί κάτω;

— 'Απ' τον καιρό, περάσαμε ύστερα σ' άλλα θέματα: Μιλήσαμε γιά την Καλιφόρνια, τη Νέα 'Υόρκη, τους άνθρώπους, τ' αυτοκίνητα, τα σκυλιά, τα παιδιά...

— Σας άρεσει ή καλή μουσική; με ρώτησε.

— Ποιά καλή μουσική; — 'Η κλασσική. — Τη λατρεύω.

Τα μάτια της με κίτταζαν άκόμα πιά έρευνητικά. Τί ζητούσαν να μάθουν;...

— Παράξενο! είπα. Χαμογέλασε. Πρόσεξα πως μιά ήλιαχτίδα παγινιδίσε πάνω στους άστρους άμους της. Δε φαίνονταν πάνω από 17 χρόνων...

— Γιατί το βρίσκετε παράξενο;...

— Γιατί συνήθως δεν άρέσει στους άντρες ή καλή μουσική. 'Ο...

— Σταμάτησε απότομα και χαμήλωσε τα μάτια της. Μα εγώ δεν ένοιούσα ν' αφήσω να σβύσει ή κουβέντα που είχαμε αρχίσει.

— Πως είναι αυτό το Χόλλυγουντ Μπόουλ; τη ρώτησα. Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

Μικρές Ιστορίες

Η σειρά τους!...

— 'Ο ύποψιος βουλευτής κ. Παρλαπίπας οργανώνει περιοδεία στην περιφέρειά του και οι ψηφοφόροι συσσωμαί τρέχουν να τον προϋπαντήσουν. Οι πιο ένθουσιώδεις μάλιστα, τον ραίνουν με άβη ένα άλλοι τον φέρουν σηκωτό στους ώμους τους.

— Νά μας ζήσης, μεγάλε μας σπτήρα!... φωνάζουν όλοι.

— 'Ο Παρλαπίπας στη Βουλή!...

Κι' ο έπίδοξος πατέρας του 'Εθνους είναι συγκινημένος μέχρι δακρύων, εξ αίτίας των τόσο θερμών εκδηλώσεων του λαού.

— Μονοκούκκι θα βγής αυτή τη φορά, κουμπάρε μ'!... του λέει ο τοπικός του παπάς.

— Πράγματι, πιστεύω, ότι οι κάλπες θα με αναδείξουν θριαμβευτή!... δηλώνει με στόμφο ο κ. Παρλαπίπας και φεύγει σε λίγο γιά να γυρίσει στην 'Αθήνα.

Μα, μόλις ξεκίνησε, το αυτοκίνητό του έπαθε μιά βλάβη κι' ο κ. Παρλαπίπας αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω.

— Θα μείνω μέχρι το απόγευμα, ώπου να επισκευαστή το αυτοκίνητό μου, και φεύγω το βράδυ, είπε στον ιδιαίτερό του.

— 'Αλλά καθώς πλησίαζε στο χωριό είδε πάλι συσσωμαί τους κατοίκους να είναι παραταγμένοι κατά μήκος του δρόμου και να ζητωκραυγάζουν τον αντίπαλό του!

— Νά μας ζήσης 'Ανδονόγλωσσέ... φώναζαν Σπτήρα μας!

— 'Ο 'Ανδονόγλωσσος στη Βουλή!...

Κι' ο αντίπαλος του Παρλαπίπας να ραίνεται κι' αυτός με άβη και οι ίδιοι άνθρωποι να τον σηκώνουν στους ώμους.

— Αυτό είναι αίσχος!... Σπτήρα κοροϊδία! διαμαρτύρεται ο κ. Παρλαπίπας.

Και οι τοπικοί παράγοντες τότε, δικαιολογούνται:

— 'Ε, είπαμε και μεις κουμπάρε μ' να σας κοροϊδεύουμε κομμάτι... Τόσα χρόνια μας κοροϊδεύατε του λόγου σας... 'Α, σας κοροϊδεύουμε και μεις μιά φορά, δε χάλασε ο κόσμος!...

— Νά της ξαναμιλήσω; 'Α ξίζε τον κόπο;...

— Δεν ξέρα, δεν έχω πάει, είπα. Μα θάθελα πολύ να πάω.

Πολύ εύκολα όλα! Πού ήταν λοιπόν ή κοκεταρία, οι διαταγμοί, οι άφισμαχίες του φλέρτ, ή περίφημη γυναικεία άμυνα;...

— 'Η Πέτζυ Λίστερ — έτσι τη λέγανε — δε φαινόταν διατεθειμένη ν' άμυνθεί καθόλου.

Μου είπα άμέσως τ' όνομά της.

— Έσας, πως σας λένε; με ρώτησε.

— Ντέιβιντ. Ντέιβιντ Νιούτον.

Φλυαρήσαμε πολύ ακόμα. Προσπαθώ πολλές φορές να θυμώ το πιά ένδιαφέροντά απ' όσα μου είπα...

Μου μίλησε γιά τη μητέρα της που είχε πεθάνει, γιά τον πατέρα της που ήσαν συνταξιούχος ναυτικός, και γιά την ψυχή της, που είχε δοκιμάσει κάποια δυνατό κλονισμό...

Κίτταζε το βιβλίο μου και ζήτησε να μάθω τί ήταν. Της το είπα. Κι' άρχισα έτσι να μιλάμε γιά τα ιστορικά μυθιστορήματα.

— Είναι όλα άνοστα και γεμάτα σκανδαλώδεις έρωτες, μου είπα.

Κάτι το παράξενο φάνηκε στη ματιά της, που έγινε άσυνήθιστα τραχεία. Τη ρώτησα γι'ατί διάβαζε αυτά τα μυθιστορήματα, άφου τη σοκάριζαν.

— Ψάχνω να βρώ κανένα ύποφερτό, μου είπα.

— Θα σας γράφω εγώ ένα...

Με τον ύπαινιμο αυτό προσπαθούσα να της κάνω έντύπωση, δίνοντάς της να καταλάβει πως ήμουν συγγενεύς. Μα δεν μπορούσε το κόλπο μου...

Μιλήσαμε ύστερα γιά τις οικογένειές μας, γιά τις σπουδές μας... Της είπα πως είχα πάρει το δίπλωμά μου απ' τη δημοσιογραφική σχολή του πανεπιστημίου του Μισσούρι, πρίν από τρία χρόνια. 'Εκείνη μου διηγήθηκε ότι, πρίν πεθάνει ή μητέρα της, ταξίδευσε πολύ μ' όλη την οικογένειά της. Μα ύστερα ο άδελφός της Φίλιπ κι' αυτή δε μπορούσαν πια ν' άκολουθούν τον πατέρα τους στίς συχνές μετακινήσεις τους. Είχε μείνει τότε στο Σαν Φραντσίσκο, στο σπίτι κάποιου φίλης της μητέρας της.

— 'Ηταν μιά γυναίκα πρώτης τάξεως, μου είπα. 'Ο άντρας της όμως...

— 'Ε, τί είχε ο άντρας της; — 'Ηταν σωστό γουρουνί!

— 'Η φράσι της αυτή είχε βαρεία σημασία... 'Εκείνη τη στιγμή δεν την πρόσεξα. Άργότερα όμως...

— Άλλωστε τότε δεν την άκουγα καλά-καλά. Απορροφούσε την προσοχή μου το λεπτό, παιδαγωγικό προσημαία της. Κίτταζε τη χτενισιά της, τη δεξιά χωρίστρα της, τα κόκκινα και σαρκώδη χείλια της... και τα μάτια της.

Πως μπορούσε ποτέ νάχω άσχημα προαισθήματα, μπροστά σ' ένα τέτοιο πρόσωπο; 'Αδύνατον! Κι' ήταν κρίμα, αυτό.

— Ένώ κουβεντιάζαμε περί τζαζ, ή Πέτζυ σπρώχθηκε ξαφνικά.

— Πρέπει να φύγω, δήλωσε. Άνασκήρτησα. Είχα σχεδόν ξεχάσει πως τότε μόλις είχαμε γνω-

Όρμησε μέσα ο Λή, κρατώντας στα χέρια του ένα κοφτερό μαχαίρι...

ΡΑΛΦ ΧΑΡΡΙΣΟΝ

ριστή και πως επρόκειτο να χω-
ρίσουμε γρήγορα...

Ενώ φορούσε πάνω απ' το μα-
γιώ της μία φούστα και μία
μπλούζα, της είπα:

—Θα φύγω κι' εγώ. Πρέπει να
ξαναγυρίσω στο μυθιστόρημά μου.
Αυτή τη φορά, ελπίζω πως θα
καταλάβει τον υπαινιγμό.

—Αυτό έδω; είπε περιφρονη-
τικά.

—Οχι. Σ' ένα βιβλίο που
γράφω... της εξήγησα.

—Άλλο παράξενο! Άγασάτε
την καλή μουσική και γράφετε
βιβλία;

Περπατούσαμε πάνω στη ζεστή
αμμο. Η Πέτzu κουνούσε το κε-
φάλι της, σαν να δυσκολευόταν
να καταλάβει.

—Μα κι' αυτό το βρίσκετε πα-
ράξενο; Γιατί;

—Οι άντρες δεν είναι συνή-
θως τόσο ευαίσθητοι.

Στη γωνιά της οδού 'Αριζό-
νας, μ' αποχαιρέτησε. Αποφάσι-
σα τότε να της ζητήσω τον αριθμό
τηλεφώνου της. Προσπάθησε στην
άρχη να τ' αποφύγει, αλλά στο
τέλος μου τον έδωσε. Τον επανέ-
λαβα μιά-δυο φορές, για να τον
αποτυπώσω καλά στο μυαλό μου.

Επειτα χωρίσαμε. Την κούτα-
ξα που έφευγε. Περπατούσε με
άνεσι και με χάρη.

Ξαναγύρισα ύστερα στη δουλειά
μου, στο μυθιστόρημά μου, με
περισσότερο ζήλο.

Το ίδιο απόγεμα, έστειλα μία
κάρτ-ποστάλ σε κάποιο συνάδελ-
φο, στη Νέα Υόρκη. Του γράφα
μόναχα: «Γνώρισα μία κοκλίτσα.
Ευτυχώς που δεν είσαι και σύ
έδω».

Υστερα, το βράδυ, πρόσεξα
μία λεπτομέρεια: Δεν είχα σκε-
φτεί να σημειώσω κάπου τον α-
ριθμό του τηλεφώνου της, και τώ-
ρα τον είχα ξεχάσει τελείως!

—Όλη την επομένη βδομάδα, πη-
γαινα κάθε μέρα στην πλάζ. Άλ-
λά δεν ξανα συνάντησα την Πέτzu.

Επειτα απελπίστηκα και δεν
ξαναπήγα επί τρεις μέρες, για να
μπορέσω να δουλέψω σοβαρά. Την
τετάρτη όμως, σηκώθηκα άργα
απ' το κρεβάτι, κακόκεφος. Δεν
είχα διάθεση να καθίσω στη γρα-
φομηχανή μου. Φόρεσα λοιπόν το
μαγιώ μου και πήγα για μπά-
νιο.

Κάποια στιγμή, σηκώνοντας τα
μάτια μου, είδα την Πέτzu να
έρχεται από μακριά. Η καρδιά μου
άρχισε να χτυπά δυνατά. Τότε
μόναχα κατάλαβα πως την περι-
μένα...

Δέ με είχε δη' ακόμα. Όταν πη-
γα κοντά της, κρατώντας την
πετσέτα μου και τα ρούχα μου,
αυτή είχε καθίσει πάνω στην κου-
βέρτα της κι' αλείβε τις γάμπες
της με λάδι για τον ήλιο.

—Καλημέρα! της είπα.

—Ω! Καλημέρα, Ντέβυ!

Μούκανε ιδιαίτερη εντύπωση αύ-
τό τ' όνομα, γιατί μ' έλεγε έτσι,
χαϊδευτικά, ή μητέρα μου μονά-
χα.

—Ήθελα να σας τηλεφωνήσω,
της εξήγησα. Άλλά είχα ξεχά-
σει τον αριθμό σας, και δε σας
βρήκα στον τηλεφωνικό κατάλογο.

—Μα ναι, το τηλέφωνο δεν εί-
ναι στ' όνομά μου. Μένω σε ξε-
νο σπίτι.

Φαινότανε λίγο απομακρυσμέ-
νη, αυτή τη φορά. Αποφύγει τη
ματιά μου, έσκυβε το κεφάλι της.

Βλέποντάς την να προσπαθώ το
κάκου ν' αλείψω και την πλάτη
της με λάδι, προσφέρθηκα να την
εξυπηρετήσω.

—Εμεινε ακίνητη, αλύγιστη, δση
ώρα γλυτρούσαν. Τα χέρια μου
πάνω στους χλιρούς ώμους της.
Δάγκανε τα χείλη της και φαι-
νόταν συλλογισμένη.

Πήγε κάποια στιγμή να πη' κά-

ΞΕΡΕΤΕ ΤΙ ΠΙΝΕΤΕ;

Η μύρα παρασκευ-
άζεται από εκλεκτό
κριθάρι ειδικώς
κατεργασμένο και
λυκίσκο, με προσ-
θήκη μαγιάς της
μύρας.

Ποτό κατ' εξο-
χήν άγνό ή μύρα
περιέχει συστατικά
ένεργα, συστατικά
μεταλλικά, μικρο-
συστατικά μεταλ-

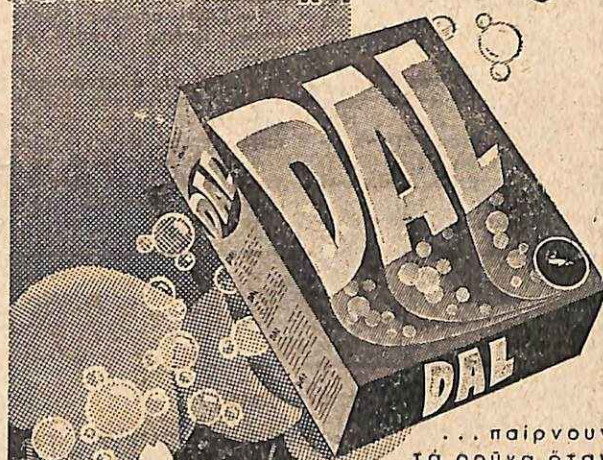
- Φωσφόρο (μυική δύναμις)
- Βιταμίνη ΡCa (ξανανισμα)
- Βιταμίνη B2 (ανάπτυξις)
- Βιταμίνη PP (άντιληψις)
- Βιταμίνη B6 (καλή χώνευσις)

Για να ρισθάνεσθε καλύτερα πάρτε
και σεις από σήμερα την εύχρηστη
καθημερινή συνήθεια να...

...ΠΙΝΕΤΕ ΦΙΞ

...να λεπτό και εύχρηστο ΑΡΩΜΑ...

...παίρνουν
τά ρούχα όταν
πλένονται με "DAL"

*Με το "DAL",
ή πλύση γίνεται:

ΕΥΚΟΛΑ
ΑΝΕΤΑ
ΑΚΟΠΑ

Η συγχρονισμένη
νοικοκυρά με-
ταχειρίζεται DAL
Η εξυπνη νοικοκυρά
μεταχειρίζεται μόνον DAL.

ΠΡΟΪΟΝ "ΒΙΟΧΡΩΜ"

τι, αλλά σταμάτησε άμέσως.

Τέλος, αφού άνάσανε βαθειά,
πρόφερε:

—Έχω να σας κάνω μία άπο-
κάλυψη.

Ο σοβαρός τόνος της μούφερε
κάποια τρεμούλα...

—Σας ακούω, είπα.

—Είμαι ζωντοχώρα.

—Λοιπόν;

—Τίπα? Άλλα... Μά σκέφτη-
κα πως δε θα θέλατε ίσως να
σας δύνει μαζί μου, αν ξέρατε...

—Μά γιατί; Για ποιο λόγο;

—Ανοίξε πάλι το στόμα της να
πή κάτω, αλλά μετάνοιωσε. Άνα-
σκήωσε τους ώμους της και ψι-
θύρισε:

—Δεν ξέρω... Έτσι, μου ήρ-
θε μία ιδέα...

Φαινότανε τόσο νέα και τόσο
ντροπαλή!

—Μη λέτε κουταμάρες, Πέ-
τzu, τη μάλασα.

—Πως δε είπατε;... ρώτησε ά-
νασκιωτώντας.

—Πέτzu. Έτσι δε σας λένε;

—Ναι, αλλά... νόμιζα πως τό-
χατε ξεχάσει.

Μου χαμογέλασε, κούνησε το
κεφάλι της και πρόσθεσε:

—Είν' άπίστευτο!

Τέτοια ήταν ή Πέτzu... Έφτα-
νε να την προσέξω λίγο κανείς,
για να τη γοητώ. Όταν άργό-
τερα της πρόσφερα ένα παγωτό
χανάκι, ήταν τόσο ευτυχισμένη,
σαν να της είχα χάρισει κανένα
διαμάντι...

—*

Η Πέτzu έμεινε στην 26η Όδo,
κοντά στο βουλευτάτο Ουίλσιρ.

Μία Κυριακή βράδυ, άκολουθού-
σα αυτό τον ήσυχο και δεντροφυ-
τεμένο δρόμο, ψάχνοντας για το
σπίτι της. Ήταν το πρώτο ραν-
τεβού μας.

Τόση ηρεμία, δίπλα στο βουλε-
γάτο, μούκανε κατάπληξι. Θάλε-
γε κανείς πως ήταν δρόμος χω-
ριού... Μά, κατά βάθος, το Λος

Αντζελες και τα περιχώρα του
δεν είναι παρά ένα μεγάλο χωριό
με τα γιορτινά του...

Μπροστά στην πόρτα του σπι-
τιού της, είδα δυο πράγματα:

μία παλιά «Ντότζ» κι' έναν άν-
θρωπο που πόνιζε τον κήπο. Η

«Ντότζ» ήταν μοντέλο του 1936.

Ο άνθρωπος πρέπει να'χε γεννη-
θ ή στα 1910 περίπου, ήταν πα-
χουλός και φορούσε ένα γελόιο
σόρτ.

—Εδώ μένει ή Πέτzu Λίστερ;
τον ρώτησα.

Με κούταξε με τα γαλανά του
μάτια κι' έγνεψε «ναι» με το κε-
φάλι, αφιόνοντας να κρέμεται απ' το
χέρι του ο σωλήνας του ποτί-
σματος.

—Ναι, έδω μένει, άπάντησε
ξερά.

Με παρακολουθούσε με τα μά-
τια, καθώς ανέβαινα την εξωτερι-
κή σκάλα για να χτυπήσω το κου-
δούνι.

Μ' άνοιξε ή ίδια ή Πέτzu.

Με τα ψηλοτάκουνα παπούτσια
που είχε φορέσει, φαινόταν μεγα-
λείτερη. Είχε ντυθ ή σπόρ. Τα πα-
πούτσια της, άσπρα και καφέ, ή-
ταν καλογυαλισμένα. Είχε κάνει
μιά επιμελημένη μίζανπλι. Ήταν
χαριτωμένη.

—Κοληπέρα, Ντέβυ, μου
είπε. Έλάτε μέσα.

Υπάκουσα. Τα μεγάλα καστα-
νά μάτια της με κούταξαν από
πάνω ως κάτω.

—Τί ώραιος που είσαστε,
Ντέβυ! μου είπε.

—Είστε είσαστε περίφημη!

Χαμογέλασε δειλά, σαν να μού-
λεγε: «Με κοροιδεύετε...»

Μία γυναίκα μεσόκοπη βγήκε
απ' το διπλανό δωμάτιο.

—Κυρία Γκράντυ, της είπε ή
Πέτzu, σας παρουσιάζω τον κύ-
ριο Ντέιβιντ Νιούτον.

Χαμογέλασα και χαϊρέτησα εφ-

γενικά. Η κ. Γκράντυ ήταν μία
απ' τις δυστυχισμένες εκείνες γυ-
ναίκες που πάσχουν από χρόνια
άσχημία.

—Θά βγήτε έξω; ρώτησε.

—Ναι, θα κάνουμε ένα γύρο,
για να γνωριστούμε καλλίτερα.

Η κ. Γκράντυ μάς χαϊρέτησε
κι' ύστερα έσκυψε έξω απ' το πα-
ράθυρο και φώναξε:

—Άλμπερτ! Το φαγητό είν
έτοιμο!

Βγαίνοντας, διασταυρωθήκαμε
με τον Άλμπερτ. Μ' άγριοκύτα-
ξε. Έρριξε ύστερα στην Πέτzu
μια ματιά που μ' έκανε ν' άνα-
σκιρτήσω. Θάλεγε κανείς πως
τη θεωρούσε δική του... Παραξε-
νεύτηκα και τη ρώτησα, μόλις ά-
πομακρυνθήκαμε λίγο:

—Ποιος είν' αυτός;

—Ο κ. Γκράντυ.

—Σας κούταξε μ' ένα τρόπο...

—Ναι, ξέρω.

Η νέα γυναίκα είχε μία έκφρα-
ση παράξενη, άκαθόριστη. Έδει-
χνε άηδία, μαζί με κάτι άλλο —
με φόβο ίσως, το φόβο ενός μι-
κρού παιδιού μπροστά σε μία ά-
πειλή που δεν την πολυκαταλα-
βαίνει, αλλά την αποφεύγει από
ένστικτο.

—Άλλαξα θέμα συζητήσεως.

—Πού θέλετε να πάμε; τη ρώ-
τησα.

—Δεν ξέρω. Πού λέτε σεις;

—Στον κινηματογράφο; της
πρότεινα, δίχως να σκεφτώ.

—Εν τάξει...

—Μά όχι! Τί λέω εγώ; Δεν
έχω καμμία διάθεση για σινεμά.

Θάθελα να φλυαρήσουμε λίγο.

—Κι' έμένα θα μ' άρεσε να
φλυαρήσουμε, συμφώνησε χαμογε-
λώντας.

Άκολουθήσαμε το βουλευτάτο
Ουίλσιρ, ως το «Κόκκινο Άμά-
ξι», ένα μικρό και συμπαθητικό
μπάρ, με ιδιαίτερα χρίσματα,
γλυκό φως κι' άπαλή μουσική.

Η Πέτzu παράγγειλε μία δότκα
κι' εγώ ένα τζίν. Ύστερα στρα-
φθηκε σε μένα και δήλωσε ήσυχα:

—Νομίζω πως πρέπει να σας
το πώ. Είμαι τρελλά έρωτευμέ-
νη μαζί σας.

Φυσικά, το πήρα γι' άστείο.

—Αυτό με κολακεύει! είπα.

Μά όχι, ή Πέτzu δε χαμογελού-
σε. Είχε ένα σοβαρό ύφος, που
μ' έκανε να τ' άχωνω...

Καμμία φορά, δε μπορούσες να καταλά-
βης τί ήθελε να πη αυτή ή γυ-
ναίκα...

Είχαμε πιη λίγο. Όλα ήταν
ήσυχα...

—Θά θέλατε ναρθ ήτε μαζί μου
σ' ένα πάρτυ; μου πρότεινε ξα-
φνικά.

—Μά βέβαια! Πού όμως;

—Στο σπίτι του δικηγόρου
μου.

—Α, έχετε και δικηγόρο;

—Ναι, αυτόν που έχει αναλάβ-
ει το διαζύγιό μου.

Τη ρώτησα πού έμενε.

—Κοντά στο Μάλμπου, μου
είπε.

—Ναι, μα πως να πάμε ως
έκει; Σκοπεύω ν' αγοράσω αυτο-
κίνητο, αλλά δεν έχω ακόμα.

—Θά σταματήσουμε κανένα
περαστικό άμάξι...

Ύστερα ή Πέτzu φάνηκε σαν
να δίσταζε. Στριφογύριζε άνάμε-
σα στα δάχτυλά της το ποτήρι
της, μ' άνησυχο ύφος.

—Ντέβυ... είπε. Θά μου ύπο-
σχεθ ήτε κάτι;

—Τί δηλαδή;

—Νά! Θάθελα... Αυτά τα
πάρτυ είναι τόσο... Είσαστε κα-
θώς πρέπει, έσεις...

Περίμενα τη συνέχεια, μη κα-
ταλαβαίνοντας ακόμα.

—Θέλω να πώ... Μαζεύονται
ήθοποιόι, άνθρωποι του κινηματο-
γράφου, σ' αυτά τα πάρτυ. Πί-
νουνε πολύ, κι' έπειτα οι άντρες
αοχίζουν να...

Και όταν ξυπνήσει θα είναι ωραία...

γιατί γνωρίζει να διατηρή την όμορφιά της με τις τελευ-
ταίες κατακτήσεις της έπιστήμης.

POND'S

ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ · ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ

Με την POND'S είναι θεδαία κάθε γυναίκα ότι θα φαί-
νεται ωραιότερη.

Πενήντα χρόνια, τα προϊόντα POND'S αποτελούν
την προτίμησι των γυναικών όλων των πολιτισμένων χω-
ρών, γιατί κατασκευάζονται με την μεγαλύτερη προσοχή
και φημίζονται για την άγνότητα και την ποιότητά τους.

Η βάση της όμορφιάς σας είναι ή POND'S

ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ POND'S — VAS-
NISHING CREAM. Ειδική για την
προστασία του δέρματος. Είναι κρέ-
μα λευκή και κάνει και για φυσιο-
λογική, αλλά και για λιπαρή έπιδερ-
μιδα. Η κρέμα ήμέρας POND'S μπο-
ρεί να χρησιμοποιηθ ή και ως βάση
του μακιγιάζ και ως μάσκα όμορφιάς.

ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ POND'S — COLD
CREAM. Είναι μία άγνή, έλαφ-
ρά κρέμα, που εισδύει γρήγορα, συ-
στέλλει τους πόρους και καθαρι-
ζει το δέρμα έντελώς. Η ΚΡΕΜΑ
ΝΥΚΤΟΣ POND'S δίνει μία φυσι-
κή λάμψη στο δέρμα, άποτέλεσμα
του τέλει καθαρισμού του.

POND'S ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ
ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ

Γενικοί Άντιπρόσωποι: ΠΑΝΟΣ Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε.

—Α, θέλετε να σας ύποσχε-
θώ πως δε θα σας άγγίξω;

—Ναι!

Δεν είχα καθόλου διάθεση να
της δώσω μία τέτοια ύπόσχεση.
Την εύρισα τόσο όρεχτική, στο
ήμίφως του μπάρ!... Μά άναγκά-
στηκα να της πώ:

—Συμφωνώ!

Φάνηκε ένθουσιασμένη. Ήπια-
με ακόμη ένα-δυο ποτήρια κι' ύ-
στερα ξαναρχίσαμε τον περίπα-
τό μας στο βουλευτάτο Ουίλσιρ,
προς τη θάλασσα.

—Θάθελα πολύ να'χα αυτοκί-
νητο, είπα.

—Μπά, δεν πειράζει, άπάν-
τησε ή Πέτzu.

Περπατήσαμε και φλυαρήσαμε
άρκετη ώρα. Η Πέτzu μού μιλού-
σε για τη μητέρα της, που την
είχε χάσει όταν ήταν 12 χρόνων.

—Μιλήστε μου για το γάμο
σας, της είπα κάποια στιγμή.

—Δεν έχω να σας πώ τίποτα
γι' αυτό, άπάντησε.

Και πραγματικά, δε μούκανε
καθόλου λόγο...

Καθώς περνούσαμε άπ' το σπι-
τι μου, της πρότεινα ν' άνεβή,
για να διαβάσει καμμία άπ' τις
νουβέλλες μου. Με κάθε άλλη, αύ-
τό θα φαινότανε μία κλασσική πρό-
φασι. Με την Πέτzu όμως δε μπο-
ρούσα να φανταστώ κανένα ύπο-
νοούμενο. Είχε κάτι που με ά-
φώτιζε...

Κάθισε στο κρεβάτι μου κι'
άρχισε να διαβάσει τις ιστορίες
μου. Έγώ είχα καθήσει στη άλ-
λη άκρη της κάμρας, μπροστά
στη γραφομηχανή μου.

Λύγισε από κάτω της τα πό-
δια της και τ' άσκεπασε με τη
φούστα της. Ύστερα έβγαλε τη
μπλούζα της κι' άκούμπησε την
πλάτη της στον τοίχο.

Την κούταξα, κούταζα τα κα-
στανά της μάτια που διαβάζανε
αυτά που είχα γράψει. Ζούσε την
ιστορία που είχα πλώσει με τη
φαντασία μου. Βρισκόταν στο
σπίτι μου, κοντά μου.

Όταν τελείωσε την πρώτη νου-
βέλλα, σηκώσε το κεφάλι της και
είπε ζωηρά:

—Δε θα το πίστευα ποτέ πως
είσαστε τόσο βαθύς!

—Έκανα μία χειρονομία κι' ά-
πάντησα:

—Δεν είν' αυτό το καλλίτε-
ρο άπ' τα έργα μου...

—Δείχνετε τόσο ευαίσθητοι! Οί
άντρες δεν έχουν συνήθως αύ-
τό το χάρισμα...

—Μερικοί τόχουν, Πέτzu.

—Οχι! Τόνισε με πεποίθησι.
Είναι γουρουνία. Δεν τους νιά-
ζει ό,τι είναι άπ' το είδος!

Ήταν άρα γε υπαινιγμός για
το γάμο της;... Το παιδιαστικό
πρόσωπό της είχε πάρει μία πι-
κρή έκφρασι.

—Ανασήκωσα τους ώμους μου.

—Μπορεί να'χετε δίκιο, είπα.

Δεν τ' έξω...

—Εγώ όμως το ξέρω.

Φαινόταν ότι ύπόφερε, μιλών-
τας έτσι. Δε μπορούσε να κρυ-
φτεί.

Θέλησα ν' αλλάξω θέμα, για να
μη χαλάσω τη βραδυά μας. Μά
έκείνη έπέμεινε:

—Ναι, το ξέρω, τόχω διαπι-
στώσει συχνά. Ο θεός μου έγκα-
τέλειψε τη θεία μου, αφιόνοντας
της τρία παιδιά στην καμπούρα
της. Ο άντρας της γυναίκας,
που μέναμε στο σπίτι της με τον
άδελφό μου, ήταν ένας μπκρης.

Το Σάββατοβράδυ, τον άκούγαμε
που την έδερε αλύπτητα.

—Μά, Πέτzu, αυτά είναι πα-
ραδείγματα μονάχα. Έγώ μπορώ
να σας αναφέρω ένα σαρό άλλα
άντρογωνα που ζήσανε εύτυχι-
σμένα.

Η νέα γυναίκα κούνησε το κε-
φάλι της και ξαναρχισε το δια-
βάσμα. Είχε σφίγμένα τα δόντια

θεσα.
—Οχι.
—Είμαι δ' Ντέιβιντ Νιούτον, συμφοιτητής του Τζιμ στο Πανεπιστήμιο.
—Α, ναι... είπε αδιάφορα.
Φαίνονταν καθαρά πως δεν είχε διάθεση να μου μιλήσει. Ήστοςο έκαμα άλλη μία δοκιμή:
—Έχετε ένα θανμάσιο σπύτι, είπα.
—Δηλαδή ο Τζιμ έχει θαυμάσιο σπύτι, διώρθωσε.
Ο φθόνος του και πάλι... Ου μήθηκα πως τον είχα ακούσει μία φορά, στο Πανεπιστήμιο, να λέει στον αδελφό του:
—Καλά, καλά, κάνε ό,τι θέλεις. Άλλωστε, εσύ κάνεις πάντα ό,τι θέλεις.
Κι' ο Τζιμ μου είχε πη τότε, χαμογελώντας:
—«Είν' ο αδερφούλης μου, ο Ντένις. Ο γκρινιάρης της οικογενείας!»
Τέτοιος έμενε ακόμη και τώρα. Η ντάμα του έδειξε με τον τρόπο της πως ήθελε να με γνωρίσει. Μα ο Ντένις αδιαφόρησε. Έτσι, στο τέλος, ανάλαβε εκείνη την πρωτοβουλία.
—Με λένε Τζέιν Σμιθ, μου είπε. Αυτός ο Ντένις είναι φοβερός, όταν πρόκειται για συστάσεις!
Της χαμογέλασα τυπικά και στράφηκα πάλι στο Ντένις.
—Πού είναι η Άντρεϊ; τον ρώτησα.
Με κύτταξε ψυχρά για ένα λεπτό κι' ύστερα απάντησε ξερά:
—Είν' άρρωστη.
Σηκώθηκε και προχώρησε προς το μπάρ.
—Εργάζεστε στον κινηματογράφο; με ρώτησε η κοπέλλα.
—Απ' το ύφος της φαινόταν πως ήταν έτοιμη να προσφέρει το κάθε τι, το κορμί, την ψυχή και την άρετή της, για να γίνει στάρ...
—Βέβαια, απάντησε. Είμαι στη «Μέτρο».
—Μπά! Αλήθεια;
Με κύτταξε με γουλιωμένα μάτια και τέντωσε όσο μπορούσε το στήθος της.
—Εγώ κύτταξα από μακριά την Πέτζυ. Χαμογέλουσε σ' ένα ψηλό, που την κρατούσε απ' το χέρι και της αράδιαζε ασφαλώς ήλιθια κομπλιμέντα.
—Στοιχηματίζω πως είσατε ήθοποιός, επέμεινε η Τζέιν Σμιθ.
—Οχι, είμαι παραγωγός, απάντησα δίχως να το καλοσκεφτώ.
Της κόπηκε κυριολεκτικά η ανάσα. Σίγουρα, θάψαχνε τώρα να βρή πως θα μπορούσε να μου κάνει εντύπωση... Να γδυθή τσιτσιδί; Ή να κάνει κανένα τρελό ηρωισμό;...
—Και... ποιά φίλη γυρίσατε; τραύλισε επιτέλους.
Της πρόσφερε τσιγάρο κι' έβαφα κι' εγώ άλλο ένα.
—Τελειώνουμε τώρα το «Ξαναγύρισε, Λάσσι», με τον Τζέν Κέλλυ, της είπα.
—Α, έτσι;...
—Είναι μία μουσική κωμωδία, Τεχνικόλόγ.
Έξακολουθούσα να κυττάζω την Πέτζυ, που δεν έπαυε να μου ρίχνει κρυφές ματιές. Ο Τζιμ την κρατούσε πάντα άγκαλιασμένη απ' τη μέση.
—Τεχνικόλόγ;... μουρμούρισε η κοπέλλα.
—Ναι. Φίλμ - κολοσός. Μας κόστισε εξακόσια ή έφτακόσια εκατομμύρια.
Την παράτησα, σαστισμένη και βουβή, και πλησίασα τη συντροφιά που στεκόταν κοντά στο τζακι. Δεν άντεixa πιά να βλέπω το Τζιμ ν' άγκαλιάζει την

Πέτζυ, σαν ναταν κτήμα του!
Τη στιγμή εκείνη, ο Τζιμ κουδέντιαζε ζωηρά με το Λάμαρ Μπράντες, παραγωγό — αληθινό, αυτόν! — και άνθρωπο με πολλή επιρροή. Στάθηκα πίσω απ' την Πέτζυ.
—Πάμε να χορέψουμε; της πρότεινα.
Ο Τζιμ με κύτταξε, χαμογέλασε κι' απάντησε για λογαριασμό της:
—Οχι τώρα, Ντέιβιντ. Έχουμε δουλειά...
Δεν έκανε καν τον κόπο να με συστήσει στους άλλους, σαν να μην υπήρχα καθόλου... Έβραξα απ' το κακό μου. Η Πέτζυ μου ρίχνει ματιές και προσπαθούσε να χαμογελάσει. Μα ο Τζιμ φρόντιζε να μου γυρίσει την πλάτη, αποφασισμένος να μη μ' άφισα να είσχωρῶ στη συντροφιά τους. Τό καθαρά!
Μα γιατί δεν έρχόταν η Πέτζυ να με βρή, να μου δικαιολογήσει; Φοβόταν ίσως. Ήταν δειλή κατά βάθος... Εύκολα την έκανε κανείς ό,τι ήθελε.
Παρακολούθησα για λίγο την

κουδέντα των άλλων, δίχως να παίρνω μέρος σ' αυτήν. Όταν εξαντλήθηκε πιά η υπομονή μου, άρπαξα απ' το μπράτσο την Πέτζυ και της είπα δυνατά:
—Ελάτε μαζί μου, Πέτζυ. Είναι κάποιος που πρέπει απαραίτητα να τον γνωρίσετε.
Οι ματιές όλων καρφώθηκαν άπάνω μου, διαπεραστικές, σαν μαχαίρια. Λίγο μ' ένοιαζε όμως. Τράβηξα μαζί μου την Πέτζυ, που διαμαρτυρότανε διλά:
—Δεν είναι πολύ ευγενικό, αυτό...
Την πήγα σε μία ήσυχη γωνιά και της είπα, νευρισμένος:
—Είναι μήπως ευγενικό να με κουβαλάτε εδώ κι' ύστερα να μ' αφήνετε μπουκάλα;
—Μά δε φταίω εγώ... Αυτός, ο Τζιμ... προσπάθησε να δικαιολογηθώ.
Προσπάθησε να ελευθερώσει το χέρι της, μα την κρατούσα γερά.
—Θα χορέψετε μαζί μου, της είπα σταθερά.
Δεν έφερε αντίρρηση. Πήρε μονάχα μία έκφραση μοιρολατρική.
—Κι' όσο σκέπτομαι πως εί-

ναι παλός μου φίλος, ο Τζιμ Βώγκαν! πρόσθεσα με πείσμα.
Δε μούδωσε απάντησι.
Δε θέλετε λοιπόν να σας συστήσω τον άνθρωπο που σας είπα, Πέτζυ;
—Ποιος είναι;
—Εγώ, ο δυστυχισμένος έρμυτης!
Με κύτταξε τρυφερά τώρα και το χέρι της έσφιξε τον ώμο μου. Χόρεψα μία φορά μαζί της. Έπειτα μου την πήρε πάλι ο Τζιμ. Ξαναχορέψαμε. Τέλος, κατά τις 11, ο Τζιμ κι' εγώ την κυττάξαμε που χόρευε με το Ντένις.
—Υποθέτω νύμφες απ' την Πέτζυ πως σκοπεύουμε να παντρευτούμε, μου είπε ξαφνικά ο Τζιμ.
—Οχι, δε μου είπε τίποτα, απάντησα προσπαθώντας να μεινώ ηρεμώ.
—Τα συμφωνήσαμε, αυτή κι' εγώ.
—Κι' η Άντρεϊ;
—Το έχει παραδεχτή.
—Όπως κι' η Λίντα.
Ο Τζιμ έκανε ένα μορφασμό. Ήξερα πως θυμόταν καλά, όπως κι' εγώ, την εποχή εκείνη που είχα αρχίσει να βγαίνω με τη Λίντα.
—Ολοι, εκτός από μένα, θεωρούσαν τότε τη Λίντα σαν άρραβωνιστική του Τζιμ. Και μία μέρα που είχαμε πάει με το Τζιμ σ' ένα μπάρ, μου ανάγγειλε ξαφνικά πως επρόκειτο να την παντρευτεί. Φυσικά, εκείνη δεν ήξερε τίποτα. Ούτε και τον πήρε τελικά...
—Τότε ήταν παιδιαστικά καμώματα, μου είπε ο Τζιμ. Έχω περάσει πρό πολλού αυτό το στάδιο.
—Ναι, το βλέπω... είπα. Και πρόσθεσα:
—Πρέπει να σου πω πως είμαι έρωτευμένος με την Πέτζυ.
Ο Τζιμ δεν εξεδήλωσε καμμία αντίδρασι. Με κύτταξε μονάχα, σαν γεράκι έτοιμο να χυμήξει πάνω στη λεία του. Χαμογέλασα ελαφρά και συνέχισα:
—Ξέρω πως δεν είναι πολύ σωστό να σου το λέω έτσι, στο σπύτι σου, προπάντων έπειτα απ' ό,τι συνέβη με τη Λίντα. Μα τί να κάνω;...
Φάνηκε πως δίσταζε λίγο. Με κύτταξε, πίσω απ' τα γυαλιά του, δαγκώνοντας τα χείλη του. Στο τέλος, πήρε την απόφασί του.
—Ελα μαζί μου, Ντέιβιντ, μου είπε.
Με πήγε στην βιβλιοθήκη και κλείδωσε πίσω του την πόρτα. Ήμασταν μόνοι εκεί μέσα. Μπορούσαμε να μιλήσουμε με την ήσυχία μας.
—Κάθισε, Ντέιβιντ.
—Υπάκουσα. Δεν ήξερα τί να πω. Αφίνα σ' έκεινον την πρωτοβουλία.
—Τί σου έχει πη η Πέτζυ για τον εαυτό της; με ρώτησε.
Δε μίλησα άμέσως. Προσπαθούσα να μαντέψω τους σκοπούς του, το παιχνίδι του.
Ο Τζιμ προχωρούσε πάντα απολογούς δρόμους και σε χτυπούσε αιφνιδιαστικά κι' από πίσω...
Επιτέλους απάντησα:
—Μου μίλησε για την οικογένειά της, για τη ζωή της... για το διαζύγιο της.
Πρόφερα μ' απόλυτη αδιαφορία τις τελευταίες λέξεις, μολονότι υπέθετα πως εκεί ήθελε να καταλήξει ο Τζιμ.
Εκείνος άνασκήσσε τα φρύδια του, μ' ένα θεατρικό ύφος.
—Τι ακριβώς σου είπα; Πως ίχε χωρίσει;
—Ναι.
—Ενοίωθα ένα σφίξιμο στο στομάχι. Τί μου γαγέρευε άρά γε αυτό το καθαρά;
Με κύτταξε πάλι, σαν να δι-

σταζε, σαν να στάθμιζε τα υπέρ και τα κατά. Άνατρίχιαζε, στη σκέψη των αποκαλύψεων που μου έτοιμασε ίσως...
—Σε παρακαλώ, πές μου! Τι συμβαίνει; ρώτησα άνυπόμονα.
—Έχωσε το χέρι του στην τσέπη του σμώκιν του.
—Δεν ξέρω αν θα με πιστέψης... είπα.
—Μά μίλησε επιτέλους!
—Η Πέτζυ δε χώρισε απ' τον άντρα της.
—Α! Είναι παντρεμένη λοιπόν ακόμη;
—Οχι.
—Αλλά;... Τί έγινε ο άντρας της;
—Αφού δίστασε μία στιγμή, ο Τζιμ απάντησε:
—Δολοφονήθηκε.
Μ' έκοψε ιδρώτας αγωνίας. Γιατί, πριν ακόμα προσθέσει ο Τζιμ άλλη λέξη, ήξερα τη χαριστική βολή που μου έτοιμαζε...
—Τον δολοφόνησε η Πέτζυ, συμπλήρωσε.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'
Δοκίμασα την εντύπωσι πως οι τοίχοι έτρεμαν, έτοιμοι να γκρεμιστούν πάνω μου. Είχα παγώσει δολοκλήρος.
—Λες ψέμματα! πρόφερα.
—Έτσι νομίζεις; μου είπε περιφρονητικά.
Είχα μιλήσει σιγά, πολύ σιγά, και δίχως καμμία πεποίθησι...
—Θα βρής όλη την ιστορία στις εφημερίδες της εποχής. Εκείνης, αν δε με πιστεύεις, πρόσθεσε ο Τζιμ. Έχω μάλιστα εδώ μερικά αποκόμματα. Θέλεις να τα δής;
Θα του άπαντούσα να μου τα δείξη... αλλά φοβήθηκα! Άρρώσταινα στην ιδέα πως θα τα κρατούσα στα χέρια μου, πως θα τα διάβαζα.
Ξανάβλεπα το άγγελικό χαμόγελο της Πέτζυ... και τα μεγάλα ξάστερα μάτια της... τον τρόπο που μου χάιδευε τα μαλλιά, τα χείλια της κάτω απ' τα δικά μου, τις ευτυχισμένες ώρες που περάσαμε μαζί.
Αυτή φόνισσα;...
—Δε νομίζεις τώρα πως θάκανες καλλίτερα να φύγης; μου πρότεινε ο Τζιμ.
Μά ήθελα να δω την Πέτζυ. Έπρεπε να τη δω!
Φανταζόμουνα τη σκηνή μεταξύ μας — αυτή είναι η πληγή των συγγραφέων.
—Ακουα τον εαυτό μου να της λέη, άνόητα:
«Πέτζυ, είν' αλήθεια πως δολοφόνησατε τον άντρα σας;»
—Θα σε πάη στο σπύτι σου ο Σταίγκ, δήλωσε ο Τζιμ.
Σήκωσα το κεφάλι μου. Δεν υπήρχε καμμία έκφρασι στο πρόσωπό του.
—Πρέπει να τη δω... είπα, αλλά δίχως πεποίθησι.
Στην πραγματικότητα, δεν είχα καμμία επιθυμία να την δω. Φοβόμουν... φοβόμουν μήπως χαμλώση τα μάτια της, χωρίς ν' άπαντήσει στην ερώτησί μου. Σκεπτόμουν τις ψευτιές που μου είχε πη...
—Θάναι γελοίο να τη δής, με βεβαίωσε ο Τζιμ.
Κι' άναγνώρισα πως είχε δίκιο...
Βρέθηκα όρθιος. Ώρες - ώρες, ξεχνούσα που βρισκόμουν και ποιος ήμουνα. Δεν ένοιωθα τίποτ' άλλο απ' τον πόνο μου.
—Άκουσε, πρόσθεσε ο Τζιμ. Ξέρω καλά την Πέτζυ. Για πολλά χρόνια, νόμιζα πως ήταν όπως τη βλέπεις τώρα εσύ: άπλη κι' άδωα. Μα γελάστηκα...

Κούνησε το κεφάλι του και μ' έσπρωξε προς την πόρτα. Ήθελα κι' εγώ να φύγω. Πανούσε η καρδιά μου.
—Είναι φοβερά άσταθής, συνέχισε ο Τζιμ. Άν της μιλήσης τώρα γι' αυτό που σου είπα, μπορεί να βάλη τα κλάματα. Ή μπορεί να θυμώσει και να σου εξηγήσει πως δεν ήταν έγκλημα κι' ότι πάντως δε σε άφορα. Το μυαλό της πηδάει από μία ιδέα σε άλλη. Θα το προσέξεις και συ, Ντέιβιντ.
Δεν ξέρω αν το είχα προσέξει... Έπειτα όμως απ' το φοβε-

ρό εκείνο χτύπημα, το μυαλό μου ήταν έτοιμο να δεχθώ το κάθε τι.
—Η Πέτζυ είναι επικίνδυνη γυναίκα, μου είπε ακόμη ο Τζιμ. Άφισα πειθήνια να με βγάλη απ' το σπύτι.
Ευτυχώς δεν είδα την Πέτζυ. Πιστεύω πως βρισκόταν ακόμη στο μεγάλο σαλόνι και χόρευε με το Ντένις—ή πως έψαχνε να με βρή.
—Ανέβηκα σαν αυτόματο στη μαύρη Καντιλάκ και κάθισα πίσω. Ο Βώγκαν έσκυψε μέσα και μου είπε, σκαλίζοντας πάλι την πληγή μου:

—Άν δεν πιστεύεις αυτά που σου διηγήθηκα, θέλω να τα εξελέγξης.
Έπειτα έκλεισε την πόρτα. Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε, ακολουθώντας ένα μικρό δρόμο με πολλές στρόφες, για να βγίη στον αυτοκινητόδρομο.
Είχα μείνει με σκυμμένο το κεφάλι, κυττάζοντας το πάτωμα κι' ακούγοντας τον άνεμο να σφυρίζει γύρω απ' το αυτοκίνητο, που έτρεχε με 120 την ώρα, δίπλα στη θάλασσα, κάτω απ' το παγωμένο φεγγάρι...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

FAB Ξαναβιώνει
ότι πλένει

NEW
FAB
WASHES CLOTHES
CLEANER
THAN ANY SOAP
NO BURNING SOAP SCUM
WONDERFUL FOR DISHES TOO!

ΜΙΝΑ

- Δεν φθείρει τα ρούχα
- Χέρια γιά χειροφίλημα
- Οικονομία

ΠΛΕΝΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΛΕΥΚΩΤΕΡΑ
ΕΥΚΟΛΩΤΕΡΑ...ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΕ ΚΡΥΟ ΝΕΡΟ!

FAB ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ΠΡΟΪΟΝ
ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ
COLGATE-PALMOLIVE

“ΟΛΥΜΠΙΑ”, ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ & ΔΙΑΝΟΜΩΝ ΚΟΡΑΗ - ΤΗΛ. 34720 - 25708

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΕΡΑΜΕΩΝ 23 (δίποθεν Θ. Περσέ) Τηλ. 532-774. ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 32, Τηλ. 57-896.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
e λουιζίδου Αμαζών ΕΡΜΟΥ 51
ΤΗΛ. 25576

Κερδίζετε από ένα Έλβετικό ρολόι

Θέλετε και σεις ένα
ρολόι από την Μίς
PRONTENT;

ΟΛΑ! όσοι γιορτάζουν τα γενέθλιά τους την ίδια
μέρα με την Μίς PRONTENT θα πάρουν δωρεάν ένα
ελεγκτό Έλβετικό ρολόι, ανδρικό ή γυναικείο.

Τι πρέπει να κάνετε;

- 1) Γράψτε την ημερομηνία που γιορτάζετε τα γενέθλιά σας σ' ένα κομμάτι χαρτί.
 - 2) Στο ίδιο χαρτί σημειώστε καθαρά τ' όνομά, το επώνυμο, την διεύθυνσί σας και την πόλι που μένετε.
 - 3) Κόψτε τις δύο φωτογραφίες (το κεφάλι της κοπέλλας), που είναι τυπωμένες επάνω στο κουτί μιάς οδοντόπαστας PRONTENT (PRONTENT).
 - 4) Στείλτε ταχυδρομικώς, ή φέρτε προσωπικά το άνωτέρω σε κλειστό φάκελλο στην διεύθυνσι:
"PRONTENT", Ομήρου 18 Αθήνας.
- Απαντήσεις θα είναι δεκτές μέχρι
και την 15/7/58.
- Απαντήσεις σε ιδιαίτερες έπιστο-
λές δεν θα σταλούν.

ΕΞΕΥΠ

Όλλανδική οδοντόπαστα
PRONTENT με ΝΤΙΣΠΕΡΓΚΟΝ

ΤΟ DISPERGON είναι αποκλειστικό της PRONTENT διό το LAURYL SULFATE DE SODIUM

Η ημερομηνία των γενε-
θλίων της Μίς PRONTENT
έχει κατατεθεί σε κλειστό
φάκελλο στον συμβολαιο-
γράφο κ. Γ. Μαρινάκη
Γλαδιστώνος 2, Αθήνας.

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ με το δημαρμένο πρόσωπο

8ον — Φτάνουν πιά τα μελοδράματα Κρέιν! Μπήκε στη μέση ο Έλλης. Πήγε κάτω να συνέλθετε. Ο Κρέιν άρπαξε τη μπτολίτσα με το ούισκυ.

— Όχι, μην πίνεις, Ρίτσαρντ, τον παρακάλεσε η Γκρέϊς. Έλα να ξεκουρασθείς λίγο... Και βέλησε να του πάρη τη μπουκάλια.

— Γκεμίσου από δω, σκουπί- δι! μούγκρισε εκείνος.

Την έσπρωξε βάνουσα και την πέταξε πάνω στο κρεβάτι. Ο Έλλης την έπιασε απ' το χέρι. Αυτή όμως του ξέφυγε κι' ακούμπησε στον τοίχο.

Το χέρι του Κρέιν έτρεμε τόσο πολύ, ώστε το μισό ούισκυ χύθηκε στο χαλί.

Αφού ήπιε όσο είχε ρίξει στο πατήρι του, το πέταξε ύστερα μέσα στο τζάκι. Έσφιξε σπασμωδικά τις γροθιές του και ούρλιασε:

— Θα σε σκοτώσω τώρα άμέσως!... Δε με πιστεύεις, έ; Θα το δής λοιπόν!

Στράφηκε στον Έλλης και πρόσθεσε:

— Και θα σου βουτήξω τη μαύρη στο αίμα της, συχαμένα προδοτή!

— Ρίτσαρντ, σε παρακαλώ! Ικέτευε η Γκρέϊς. Αφίσε με να σε πάρω στην αγκαλιά μου. Θα σε γιατρέψω, είμαι βέβαιη... φτάνει μόνο να μου έχεις εμπιστοσύνη!

Ο Κρέιν έβγαλε απ' το θηκάρι του το μαχαίρι που έκρυβε κάτω απ' το σακκάκι του.

— Φύγε! φώναξε στη Γκρέϊς. Θα σε σκοτώσω! Τρέξε, φώναξε και σύ, σαν τη Τζούλι!... Πέσε γυναικίστη, όπως εκείνη. Ικέτευε με να σε λυπηθώ, να σ' αφήσω να ζήσης!

Όταν είδε η Γκρέϊς το μαχαίρι, της κόπηκε η ανάσα. Μα έμεινε ακίνητη...

Ο Έλλης, καθισμένος στο κρεβάτι του και σκυμμένος μπροστά, την κύτταζε προσεκτικά. Κι' ο Κρέιν κύτταζε και τους δύο, μανιασμένος κι' απογοητευμένος, γιατί φαινόταν πως δεν τον φοβόντανε...

Είχε χάσει τώρα την αυτοπεποίθησή του. Δίσταζε...

— Τρέξε λοιπόν! ούρλιασε. Θα σε κομματιάσω... θα σε σφάξω!

— Αφίσε το μαχαίρι, Ρίτσαρντ, σε παρακαλώ, του είπε γλυκά η κοπέλλα. Δε με φοβίζεις... Όλα θα πηγαιναν καλά, αν σταματούσες αυτό το παιχνίδι...

Ο Κρέιν χαμογέλασε άγρια. Σήκωσε το μαχαίρι του, δίστασε... κι' ύστερα το χέρι του ξαναπέσε. Ήταν τόσο κακοδιάθετος, ώστε του φαινόταν πως θα λιποθύμησε. Ένοιωσε να τον πνίγει η ατμόσφαιρα της κάμαρας...

Θέλησε να πάη ως το παραθύρο. Μα ήταν πολύ μακριά...

Τα δάχτυλά του είχαν παρалуσει. Το μαχαίρι του φαινόταν τρομερά βαρύ... Όταν του το πήρε απ' τα χέρια η Γκρέϊς, αισθάνθηκε μία ανακούφιση. Κι' έπεσε σε μία καρέκλα, γιατί δε μπορούσε πια να σταθή όρθιος.

— Μα τί έπαθα!... μουρμού-

ρισε, περνώντας το χέρι του πάνω στο πρόσωπό του.

Ο Έλλης έσκυψε προς το μέρος του.

— Δηλητηριάστηκε, ήλιθιε! του είπε. Η δόσι ήταν αρκετή για να σκοτώσει ένα όλοκληρο συνταγμα.

Την ίδια στιγμή, ο Κρέιν νόμισε πως ένα σίδερο πυρωμένο του έκαιγε το στομάχι. Έμμηξε μία φωνή και σηκώθηκε, τρεκλίζοντας.

— Δηλητηριάστηκε!... τραύλισε.

Και γαντζώθηκε απ' το τζάκι, για να μπορέση να σταθή όρθιος.

Ο Έλλης πέταξε τα σκεπάσματα του, πήρε κάτω απ' το κρεβάτι ένα ζευγάρι δεκανίκια και σηκώθηκε με κόπο.

— Ήρθε και με βολκε ο Σάφκι, την ώρα που ήσαστε κι' οι δύο στο δάσος, είπε. Μούφωσε αυτά τα δεκανίκια και το δηλητήριο... Τόρριξε μέσα στο ούισκυ... Και τώρα είσαι χαμένος, κάθαρμα! Κέρδισα το παιχνίδι!

— Όχι, δε θέλω να πεθάνω! ούρλιασε ο Κρέιν. Θέλω να ζήσω! Βοήθεια! Βοήθεια!... Σώσε με, Γκρέϊς! Τρέξε να φέρης ένα γιατρό!... Κάνε κάτι, για όνομα του Θεού!

Η κοπέλλα ώρμησε για να τον συγκρατήσει, τη στιγμή που έπεφτε. Μα ήταν τόσο βαρύς, ώστε την παρέσυρε κι' αυτήν μαζί του.

Χωρίς λόγια.

Το δάχτυλό του είχαν παρалуσει.

— Μα τί έπαθα!... μουρμού-

ρισε, περνώντας το χέρι του πάνω στο πρόσωπό του.

Ο Έλλης έσκυψε προς το μέρος του.

— Δηλητηριάστηκε, ήλιθιε! του είπε. Η δόσι ήταν αρκετή για να σκοτώσει ένα όλοκληρο συνταγμα.

Την ίδια στιγμή, ο Κρέιν νόμισε πως ένα σίδερο πυρωμένο του έκαιγε το στομάχι. Έμμηξε μία φωνή και σηκώθηκε, τρεκλίζοντας.

— Δηλητηριάστηκε!... τραύλισε.

Και γαντζώθηκε απ' το τζάκι, για να μπορέση να σταθή όρθιος.

Ο Έλλης πέταξε τα σκεπάσματα του, πήρε κάτω απ' το κρεβάτι ένα ζευγάρι δεκανίκια και σηκώθηκε με κόπο.

— Ήρθε και με βολκε ο Σάφκι, την ώρα που ήσαστε κι' οι δύο στο δάσος, είπε. Μούφωσε αυτά τα δεκανίκια και το δηλητήριο... Τόρριξε μέσα στο ούισκυ... Και τώρα είσαι χαμένος, κάθαρμα! Κέρδισα το παιχνίδι!

— Όχι, δε θέλω να πεθάνω! ούρλιασε ο Κρέιν. Θέλω να ζήσω! Βοήθεια! Βοήθεια!... Σώσε με, Γκρέϊς! Τρέξε να φέρης ένα γιατρό!... Κάνε κάτι, για όνομα του Θεού!

Η κοπέλλα ώρμησε για να τον συγκρατήσει, τη στιγμή που έπεφτε. Μα ήταν τόσο βαρύς, ώστε την παρέσυρε κι' αυτήν μαζί του.

Χωρίς λόγια.

Το δάχτυλό του είχαν παρалуσει.

— Μα τί έπαθα!... μουρμού-

ταστρέφατε την εύτυχία μας... Μα θα μου τα πληρώσετε! Θα φροντίσω εγώ να μην ξεφύγετε απ' την τιμωρία που σας αξίζει!

— Αφίστε τον, είπα! Και πάψετε να λέτε ήλιθιότητες... Η ιστορία αυτή τελείωσε. Ήρθαμε εδώ μαζί. Μαζί θα ξαναφύγουμε.

— Θα είδοποιήσω την αστυνομία! είπε με λυγμούς η Γκρέϊς.

Ανασηκώθηκε και ώρμησε προς την πόρτα.

Ο Έλλης την έπιασε, καθώς περνούσε από κοντά του. Μα τον έσπρωξε με τόση δύναμη, ώστε τον πέταξε χάμω.

Ένοιωσε ένα σουβλερό πόνο στο σπασμένο πόδι του. Πριν προλάβη να κάνει μία κίνηση, η Γκρέϊς άρπαξε τα δεκανίκια του και τα πέταξε απ' το παράθυρο.

— Σας συχαίνομαι! φώναξε. Ποτέ δεν πίστεψα πως μ' αγαπούσατε... Θέλατε να μου κάνετε κακό... αυτό θέλατε πάντα! Η σειρά μου τώρα!

Βγήκε απ' το δωμάτιο, έτρεξε στο χυλλ κι' άρπαξε το ακουστικό του τηλεφώνου.

Μα, την ίδια στιγμή, τ' άφισε να της πέση απ' τα χέρια.

Στεκόταν μπροστά της ο αστυνόμος Τζέιμς. Το παντελόνι του και τα παπούτσια του ήταν λασπωμένα, το πρόσωπό του σκοτεινό.

— Δε χρειάζεται να τηλεφωνήσετε, της είπε. Ήρθα, καθώς βλέπετε...

Σάλεψε τα χέρια της, δείχνοντας του την κρεβατοκάμαρα. Τ' αυτή της βουίξανε, τα μάτια της θάλωναν...

— Είν' ο Κούσμαν... είπε λαχανιασμένα. Μη τον αφήσετε να ξεφύγουν... Ο Κούσμαν, ο προδοτής...

Ένοιωσε πως έπεφτε. Και ζήτησε μέσα απ' τη ψυχή της τη βοήθεια του Κρέιν...

Ο Κούσμαν είχε ακούσει τη φωνή του Τζέιμς. Μα άνασχεσε αδιάφορα τους ώμους του...

Είχε σώσει τη ζωή της Γκρέϊς, είχε νικήσει τον Κρέιν. Ήταν η μόνη ευγενική κι' άφιλοκλήρης πράξη που είχε κάνει στη ζωή του. Κι' εκείνη η ήλιθια δεν το είχε καταλάβει...

Δεν τον ένοιαζε πια για τίποτα. Είχε βρεθεί να φύγει, να κρύβεται, να φοβάται ν' ανοίξη το στόμα του...

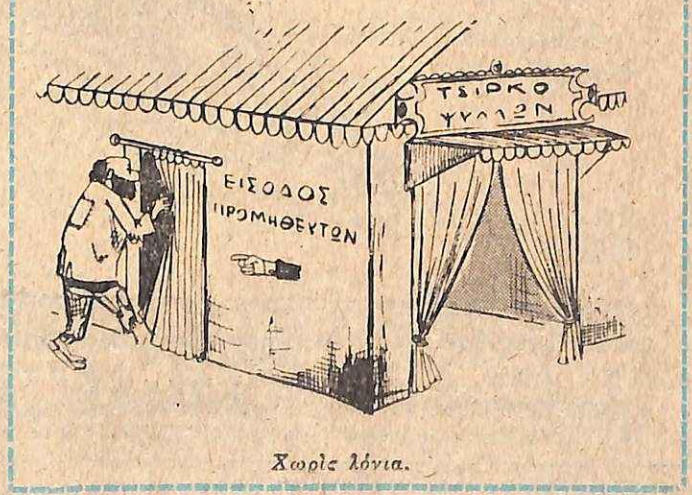
Η Γκρέϊς ήταν η μόνη γυναίκα που είχε αγαπήσει στη ζωή του. Και την είχε χάσει για πάντα! Πως να ζήσει χωρίς αυτήν...

Κύτταζε τη μπτολίτσα με το ούισκυ. Θα μπορούσε να τελειώσει άμέσως...

Μα όχι, προτιμούσε να τοίκε κόνια να ξοδέωνε για τη δική του και για τη θανατική του εκτέλεση! Οι έφημεριδες θα γράφανε τόσα πράγματα γι' αυτόν, στη- λες όλκληρες! Θα φρόντιζε να κρατήσει πολύ τη δική... Και, σ' όλο αυτό το διάστημα, θα σκεπτότανε τη Γκρέϊς.

Τέντωσε το πονεμένο πόδι του και περίμενε το Τζέιμς. Για πρώτη φορά στη ζωή του ένοιωσε η- συχο τον εαυτό του...

ΤΕΛΟΣ

Χωρίς λόγια.

ΤΕΛΟΣ

Ο ΛΟΣ ο σοβιετικός τύπος άσχολεται, εδώ και λίγο καιρό, μ' ένα κολοσιό- ιας σημασίας φαινόμενο, που παρατη- ρείται στην Κασπία Θάλασσα. Πρόκει- ται για το αδιάκοπο χαμήλωμα της στάθμης των νερών της. Η Κασπία, ως γνωστόν, είναι η πιο μεγάλη άλυμνη λίμνη του κόσμου. Η έκτασή της πιαίνει, ούτε λίγο ούτε πολύ, τετρα- κόσιες σαράντα έξη χιλιάδες τετραγωνικά χι- λόμετρα, ποάγμα που σημαίνει ότι είναι μία- μιση φορά μεγαλύτερη από την Ιταλία! Ένα μεγάλο, λοιπόν, μέρος της βιομηχανίας, της γεωργίας και των συγκοινωνιών της Σοβιετι- κής Ένώσεως, εξαρτάται απ' αυτή τη λίμνη κι' απειλείται από το χαμήλωμα των νερών της, που όλοένα προχωρεί.

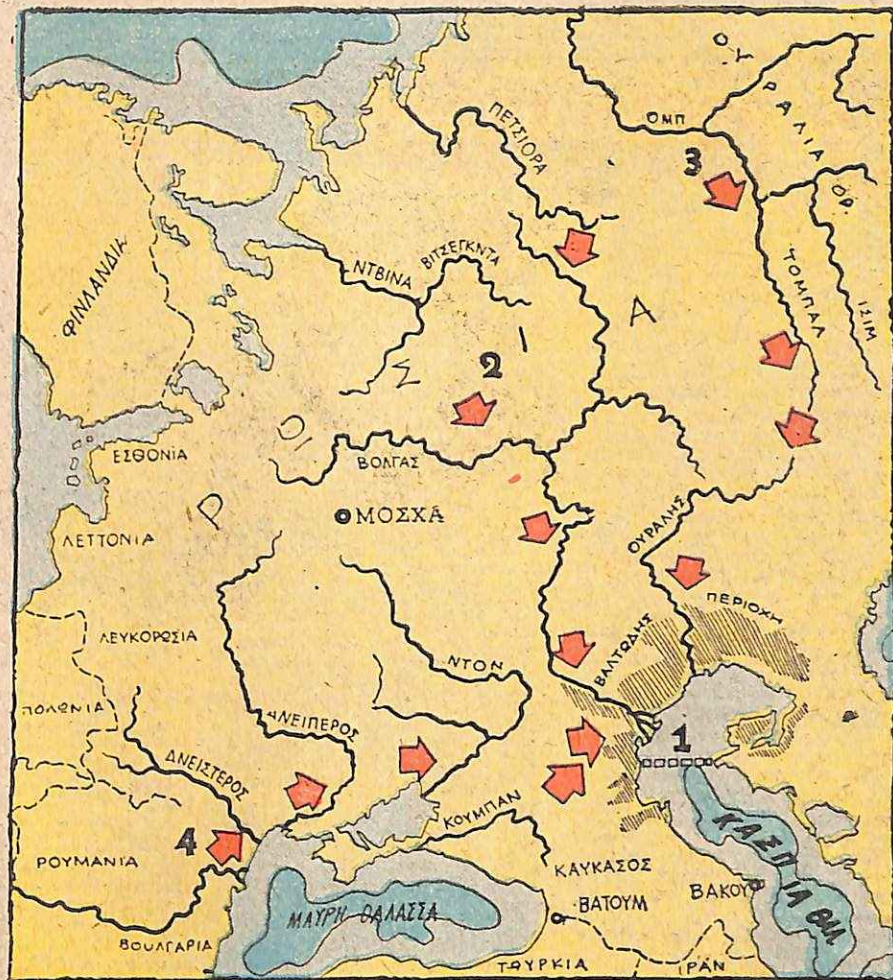
Σε σημερια, δεν έγινε τίποτα, για να στα- ματήσει αυτό το φαινόμενο. Τα έξοδα, που ά- παιτούνται, είναι μυθώδη. Ωστόσο, η σοβιετι- κή κυβέρνηση δεν είναι άπαιθνο να τα άποφα- σίση από τη μία μέρα στην άλλη, πουν να είναι πια πολύ άογά. Φτάνει μονάχα να σκεφτή κα- νείς, ότι κατά τα τελευταία είκοσι χρόνια, η στάθμη της περιφέρειας «θάλασσας» κατέβηκε περισσότερο από τρία μέτρα.

Ρίχνοντας τη ματιά μας σ' ένα οποιοδήποτε κατάως μεγάλο χάρτη της Ρωσίας, θα δού- με άμέσως ότι όλη η έκτασι προς βορράν της Κασπίας χαρακτηρίζεται ως βαλτώδης. Τί ση- μανίζει αυτό; Ότι τα νερά της διαρκώς απο- τραβιούνται, λιγοστεύοντας.

Αλλά σε τί όφειλεται το φαινόμενο αυτό; Μήπως δεν άκούγαν τα νερά των μεγάλων πο- ταμών, όπως ο Βόλγας, κι' ο Ού-άλης, κι' άλ- λων πιο μικρών, όπως ο Κούρα, ο Άξαρ, ο Κούμπα, για να εξασφαλιστεί μια σταθερή στάθμη; Γι' αυτό άκριβώς πρόκειται. Πρόπει, έξ άλλου, να σκεφτή κανείς, ότι η μεγάλη έ- ζατμισι κατά τους καλοκαιρινούς μήνες ξεπερ- νά τις ποσότητες νερού που ρίχνουν στη λίμνη τα ποτάμια κι' ότι οι βροχές είναι πολύ άραι- ές, ενώ το χειμώνα σημειώνονται μακρές περίο- δοι παγώματος.

Γι' αυτό το λόγο, το φαινόμενο παίρνει με- γαλύτερες διαστάσεις στη βόρεια περιοχή, ό- που η τεράστια λίμνη έχει βάθος κατά μέσο όρο είκοσιέξη μέτρα, ενώ στη νότια ζώνη της, κάτω από τη χερσόνησο του Άψερν, ξεπερνά τα έννι ακόσια μέτρα!

Ο τυβένος της Κασπίας έχει μία φο- βερή κλίσι προς το νότο κι' έτσι, τα νερά

Η Κασπία Θάλασσα ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΝΑ ΞΕΡΑΘΗ!

Ένα φαινόμενο με τεράστιες συνέπειες για τη Ρωσία

που πέφτουν από την κατεύθυνσι του βορρά τραβιούνται στα με- γαλύτερα βάθη.

Στη νότια ζώνη και συγκεκριμένα στη χερσόνησο Άψερν, που άνασχεσε παρα πάνω, βρίσκεται από χίλια διακόσια δώδε- κα «φάεατα». Τα δύο τρίτα του πετρελαίου αυτού μεταφέρονται μέσω της Κασπίας, στο Άστραχάν, στις έκβολές του Βόλγα, απ' όπου το πετρελαίο συνεχίζει το δρόμο του περνώντας από τα διύλιστήρια, που βρίσκονται κατά μήκος του μεγάλου αυτού πο- ταμού και στο έσωτερικό της Ρωσίας. Το πετρελαίο, που απομέ- νει, μεταφέρεται, μ' ένα άγωγό μήκους έννι ακοσίων χιλιομέτρων, στο Βακού, του Βατούμ, που είναι στη Μαύρη Θάλασσα.

Στο Βακού, έξ άλλου, υπάρχει η πιο σπουδαία βάση υποβρυ- γίων. Μεγάλη επίσης σημασία, στην Κασπία, έχει η άλιεία, που τροφοδοτεί μόνη της τη μισή Ρωσία.

Αν, όπως προβλέπεται, η λίμνη συνεχίση να ξεραίνεται με τον ές τώρα ευθμό, τα νερά της, μέσα σε έκατό χρόνια, θαχουν χα- ηλώσει κατά άλλα είκοσιπέντε μέτρα. Αυτό σημαίνει, ότι όλο το βόρειο μέρος της —κάπου δηλαδή το ένα τρίτο όλκληρης της λίμνης, που ήδη λέγεται Νεκρός Κόλπος, θα μετακινήθη, θα σήμει- άπείραντο Βάλτο. Για το Βακού, ένα τέτοιο κατάντημα, θα σήμει- νε το όριστικό τέλος, ενώ η μεταφορά του πετρελαίου του στο έ- σωτερικό της Ρωσίας θα γινόταν άφάνταστα δύσκολη.

Πως, λοιπόν, θα μπορούσε να αναχαιτιστή αυτό το άδιόκοπο κατέβασμα των νερών της Κασπίας; Τρεις είναι οι γινάπιες λύ- ρεις, που προτάθηκαν από καιρό γι' αυτό το πελώριο πρόβλημα.

Η πρώτη είναι να κατασκευαστή ένα μεγάλο φράγμα μί- τους διακοσίων έδωδοντα έννι μιλίων στη βόρεια περιοχή της λίμνης. Το φράγμα αυτό θα έμπόδιζε να περουν τα νερά στη νότια ζώνη.

Η δεύτερη λύσι είναι να κατευθυνθούν οι κοίτες διαφόρων πο- αίων της βόρειας Ρωσίας, όπως ο Ντβίνα, ο Βιτοέγκνα, ο Πε-

Οι τέσσερις λύσεις, που προτείνονται για να σε ναπλουτιστή με νερά η Κασπία: 1) Ένα μεγάλο φράγμα στη βόρεια ζώνη της λίμνης, που θα έμπόδιζε τα νερά να περουν στη νότια. 2) Να ένωθούν οι κοίτες των μεγάλων ποταμών της βόρειας Ρωσίας με τον Βόλγα, ώστε να τριπλα- σιαστούν τα νερά του, που πέφτουν στην Κασπία. 3) Να κατευθυνθούν προς νότον τα μεγάλα πο- τάμια της Σιβηρίας. 4) Να στραφούν προς την Κασπία ο Δούναβις, ο Δνείπερος ο Δνείστερος κι' ο Ντόν.

τα όρα κι' άλλοι, στο Βόλγα, ώστε να τριπλασια- στή ο όγκος των νερών του.

Η τρίτη είναι να άσπληθουν προς νότο, μέσα από ένα σύστημα φραγμάτων και καναλιών, τα νερά της Σιβηρίας, που τώρα χύνονται στις άρι- κτικές θάλασσες. Το σχέδιο αυτό άφορά από πάντως τους ποτα- μούς Ομπ, Γενισέι, Ιστικ και Τουμπολ.

Μία πιο πρόσφατη πρότασι, που άποτελεί την τέταρτη λύσι, είναι να κατευθυνθούν στην Κασπία —κι' εδώ μ' ένα σύστημα φραγμάτων και καναλιών— τα νερά του Δούναβι, του Δνείπερου, του Ντόν και του Κουμπάν, που καταλήγουν τά- ρα στη Μαύρη Θάλασσα. Έτσι θα έφταναν στην Κασπία, τα νερά της περιοχής αυτής, που η πιο ζεστή θερμοκρασία τους θα είχε ευεργετικές συνέπειες στις άκτες της μεγάλης λίμνης, η όποια βρίσκειται πάνω από την όρσειρά του Καυκάσου.

Σύμφωνα με τα όσα γράφονται στον σοβιετικό τύπο, η πιο πρακτική λύσι είναι εκείνη που προβλέπει το κατέβασμα προς νότο των ποταμών της Σιβηρίας.

Φυσικά, για να πραγματοποιηθή ένα τόσο γιγάντιο έργο, έκτος από τα δισεκατομμύρια ρούβλια, θα χρειαζόνταν κι' άρκετά χρόνια.

Άλλα το έργο αυτό μπορεί να γίνη πιο γρήγορα και με πολύ λιγώτερα έξοδα, αν άληψην μια θεωρία που υπέβαλε στην Άκα- δημία Έπιστημών της Μόσχας, εδώ και λίγον καιρό, ένας νεαρός γεωλόγος, ο Ιβάν Σέβονιν. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του έπι- στημους αυτού, η Κασπία, στα παλιότερα χρόνια, έπαιονε νερά κι' από μεγάλες ύπογειες φλέβες, που κατευδούνταν σ' αυτή από το βορρά, κάτω περίπου από την κοίτη του ποταμού Ουράλη. Οι σεισμοί, που είχαν γίνη κατά τα τελευταία πενήντα χρόνια στην περιοχή αυτή —πάντα κατά το Ρώσο γεωλόγο— είχαν προκαλέ- σει το γκρέμισμα στρωμάτων του υπεδάφους στις ύπογειες αυτές κοίτες, που έτσι άχρησταίτηκαν. Έπειδή δε όλα αυτά συνέδχαν σε μικρό βάθος κάτω από την έπιφάνεια της γης, είναι δυνατόν, σύμφωνα με τη θεωρία του Σέβονιν, να ξεφραχτούν οι φλέβες του νερού με άνογμια ειδικών πηγαδιών κι' έτσι η Κασπία να ξαναδ- χτή τα νερά, που οι σεισμοί της στήρεσαν τόσο καιρό.

93

95

το καλαόσ Φις είναι το πιο υγιεινό
καί απόλαυστικό ξεδιψαστικό.

το καλαόσ Φις είναι το πιο υγιεινό
καί απόλαυστικό ξεδιψαστικό.

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor creases and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page shows the binding of the book.

καὶ ὁ Γ. Μπουγιαντζόγλου, Α.Α. Σούδας, ΣΤΓ 911, Χανιά, Κρήτη, ζητούν ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ Α. Χιλλέζης, Φασαρούλας, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἴδια διευθύνσις. Ὁ Δημήτριος Χρηστάκης καὶ ὁ Σ. Εὐσταθίου, Α.Α. Σούδας, ΣΤΓ 911Α, Χανιά, Κρήτη, θέλουν ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Ὁ Κ. Μοσχόπουλος, 204 Μ.Γ.Α.Π., ΤΓΑ 1010, ζήτην ἄλληλογράφου με τὸ «Τρελλό ἐλαφάκι» τοῦ 1001 τεύχους. Ὁ Α. Γεωργίου καὶ ὁ Σ. Σκόνδρας, 110 Π.Μ.Μ. Μετ. ΒΣΤ 904, ἐπιθυμοῦν ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον, με σκοπὸ ὅτι ἐπακολουθήσῃ.

ΝΑΥΤΕΣ

Ὁ Ε. Ἀμπούλος καὶ ὁ Α. Πέππας, Κ.Ε. ΚΑΝ, ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, ζητούν ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην, σὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Ε. Πάλλος καὶ ὁ Χ. Σταματιάδης, Δ. ΝΑΥΤ.ΒΝΣ, Τμήμα Ἀσφαλείας, ΓΕΝ, ἐπιθυμοῦν ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπὸ ὅτι ἐπακολουθήσῃ. Ὁ Δίπλος μηχανικός Ε. Μ. Κουρσιανός, Κ.Ε. Κανελόπουλος, ζήτην ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κρήτη ἢ τὴν Θεσσαλίαν.

Ὁ Σ. Μερκούρης, Κ.Ε. Κανελόπουλος, Σχολὴ Μηχανικών, ΒΣΤ 902, ΓΕΝ, Γρεσε, θέλει ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὸν κόσμον, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Σταμάτιος Σεϊμένης, Α.Φ. 1032, Δαυλεία, Ν.Σ. Κερκύρας, ζήτην ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικόν, σὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ καὶ ἰταλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴ δημιουργίαν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Ὁ Παρῆς Ἀηδόνης, 391 Ε.Σ.Ε., Σ.Α., ΣΤΓ 901Α, ζήτην ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κυρίως ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην. Ὁ Α.γγέλος, Α.γγελάκης, 807 Μ.Α.Μ. ΣΤΓ 917Α, θέλει ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, κατὰ προτίμησιν μαθητῆς. Ὁ Ἀναστασιος Κορωνάιος, 511 Ε.Σ.Π., 914Α, Γρεσε, ἐπιθυμεῖ ἄλληλογράφου με τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Πάρον, πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀστέρις».

Ὁ Δημήτριος Ἀλεξόκο, Σ.Δ.Α. Βόλου, ΣΤΓ 904Α, θέλει ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ δεκανεὺς Διονύσιος Τσιτσός, Α.Κ.Ε. Ν.Ε.Φ. ΚΕΒΟΙ, ΒΣΤ 902 καὶ ὁ Μιχαήλ Καραγιάννης, 430 Γ.Σ.Ν. (Τ.Υ.Ε.), ΒΣΤ 902, ἐπιθυμοῦν ἄλληλογράφου με μαθητῆς Γυμνασίου, με σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς ἀγαθῆς φιλίας. Ὁ Λοχίας Στέφανος Κανιόπουλος, 541 Ε.Σ. Πεζικού Α. Δίστου, ΣΤΓ 908, θέλει ἄλληλογράφου με τὴν ἀναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀπ' ἐδῶ καὶ σὴν αἰωνιότητα».

Ὁ Γ.Α.Ν. Ἐπὶ δὲ ΚΕΝ, Τσιπλάρας, 3ος Λόχος, ΣΤΓ 928, σπουδαστὴς Πατέριου, ζήτην ἄλληλογράφου με τὴ «Μικρὴ Ἑλληνίδα» καὶ τὸ «Τριφερό πλάσμα» τοῦ 1002 τεύχους. Ὁ Γ.Γ.Α.Ν. Αὐγερῆς, Τ.Υ.Σ., ΣΤΓ 928, ἐπιθυμεῖ ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Κόνινδον καὶ τὸ Ἀργεῖον.

Δύο φίλοι, ὁ Γ.Α.Ν. Νταουσανός καὶ ὁ Γ.Α.Ν. Λαγός, 511 Ε.Σ.Π., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 914Α, θέλουν ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, με σκοπὸ τὴ σύναξιν μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Ὁ Ἀντώνιος Στεργίουπουλος, 726 ΤΜΚ, ΣΤΓ 904Α, ἐπιθυμεῖ ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὸν Πύργο τῆς Ἠλείας.

Ὁ Διον. Νεοφώτιστος, 511 Ε.Σ.Π., Λόχος Δίστου, ΣΤΓ 914Α, θέλει ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, με σκοπὸ πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Γ.Α.Ν. Πόλυς, 332 Σ.Α., 2 ἰλη, ΣΤΓ 904Β, ζήτην ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑπτανήσον καὶ ἰδιαίτως ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Ὁ Α.Ν.Τ. Μπάλλας καὶ ὁ Κ. Κούρας, ΚΕΕΜ 1ον Τ.Μ., 1ος Λόχος, ΣΤΓ 909Α, ἐπιθυμοῦν ἄλληλογράφου ἀντιστοίχως με τὴν ἀναγνώστριά μας, πού κρύβονται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἑλληνίδα τοῦ 1821», Ὁ Γ.Α.Ν. 564 Τ. Π. Λόχος Δίστου, ΣΤΓ 916, ζήτην ἄλληλογράφου με τὴ «Μυρωμένη βιολεττά» καὶ τὴ «Νεραίδα τοῦ παραμυθίου».

καὶ ὁ Β. Ντάλας, 777 Μ.Α.Μ., ΣΤΓ 914Α, θέλουν ἄλληλογράφου με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—20 χρόνων.

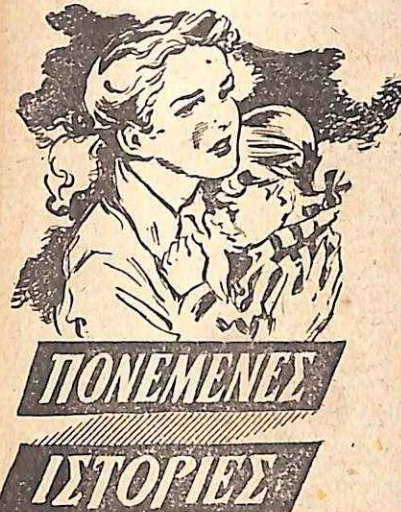
Ὁ Γεώργιος Γεωργακόπουλος, 392 Σ.Α., 1η ἰλη, ΣΤΓ 904Β, θέλει ἄλληλογράφου με τὸ «Μικρὸν τραγούδι» καὶ τὸ «Κουστάλινο κερδὶ». Ὁ Γ.Α.Ν. 4ος Λόχος, ΣΤΓ 909Α, ἐπιθυμεῖ ἄλληλογράφου με τὴν ἀναγνώστριά μας, πού κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον «Μαραμένη βιολεττά» τοῦ 999 τεύχους.

Ποία ἐπένδυσιν χρημάτων σὰς δίδει
καθαρὸν εἰσόδημα 8 %
καὶ ἀσφάλειαν 100 % ;

μόνον

ΤΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ ΤΡΑΠΕΖΩΝ
ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ
ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΩΝ

Τόκος 8 %
ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟΣ

Ὁ θρίαμβος τῆς ἀγάπης

Τ' ἀφεντικὰ τῆς Χρυσῆς ἦταν εὐχαριστήμενα ἀπὸ τὴν καινούργια τους ὑπερήτρια. Ἦταν πρόθυμη, ὑπάκουη, τὰ προφταίνε ὅλα, μαγεῖρε καὶ ἐδύνατο τὰ παιδιὰ ἐξω γιὰ περίπατο τ' ἀπογεύματα.

— Χρυσή, ὄνομα καὶ πράμα! ἔλεγε ὁ γιατρός Κρεστίδης στὴ γυναῖκα του.

— Εἶναι φανερὸν ἀπὸ τὴν ὀψὲς ἡ κυρία Κρεστίδη. Φαντάσου ὅτι τὰ βράδια, μ' ὅλη τὴν καύρασί της, κάθεται καὶ διαβάζει.

— Ποιὸς σοὺ τὴ σύστησε;

— Κανείς... Τυχὰν χτύπησε τὴν πότα μας, μοῦ ζήτησε δουλειὰ καὶ τὴν πήρα. Μ' ὄρεσε τὸ ὕψος της. Ἐξ ἄλλου εἶχε φύγει ἡ ἄλλη πούχαμε καὶ εἶπα νὰ τὴν πάρωμε δοκιμαστικὰ! Αἰεὶ ζεῖ ὁμοῦ, καὶ ὅλα τὰ κρητάρια. Δὲν κουβέντισα ὡστόσο μαζί της. Ἐμασὰ μόνον ἀπὸ τὴν ἴδια ὅτι εἶναι ὀρφανὴ καὶ ὅτι ἦρθε ἀπὸ κάποια ἐπαρχία. Δὲν εἶχε πολλὰ λόγια...

Κι' ἀλήθεια, δὲ μιλούσε πολὺ ἡ Χρυσή, γιὰτὶ ἐκρούε βαθεῖα μέσα στὴν καρδιά της τὸν πόνο, πού ἐνωίωσε ἐδῶ κι' ἔνα μῆνα, ὅταν τὴν ἐδίωξαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ὅπου πῆγαινε.

Ἦταν ὑψηλὴ, μελαχροινὴ με δύο μεγάλα μαδρα μάτια, δέκα ἐπτὰ χρόνων κοπέλλα. Ἦθελε δύο χρόνια ἀκόμη γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ γυμνάσιον.

Ἐκεῖνος πού τὴ σπούδαζε καὶ φρόντιζε γι' αὐτὴν ἦταν ὁ ἀδελφός της. Παντρεμένος, με τρία παιδιὰ, ὅλα μικρά, ἔκανε τὴ ζωὴ τῆς Χρυσῆς, σωστὸ μαρτύριο. Τὴν ἔβαζε νὰ κάνῃ ὅλες τὶς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ, γιὰτὶ ἡ γυναῖκα του ἦταν τεμπέλα καὶ σκληρὴ. Γι' αὐτὸ ἡ Χρυσὴ ἤξερε ὅλες τὶς δουλειὰς κι' ἤξερε ἀκόμη νὰ περιποιηθῇ καὶ παιδιὰ. Ἦταν κι' ὑπομονετικὴ, γιὰτὶ δὲν εἶχε ἄλλη ὑποστήριξη. Ἡ νύφη πούχε μῆνι στὸ σπῆτι τους, εἶχε ἔρθει με τὴν προικὰ της κι' ὅλο γκρίνιαζε γιὰ τὰ περὶ τὰ ἐξόδα, ὅπως ἔλεγε, ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴ μόρφωσιν τῆς Χρυσῆς στὸ γυμνάσιον, καὶ γιὰ τὰ ρούχα πού της ψώνιζε ὁ ἀδελφός της.

Ἦταν σκληρὸς καὶ ἀπότομος ὁ Ἀργύρης, πού διατηροῦσε ἕνα μικρὸ μπακαλικο στὸ χωριό. Πιὸ σκληρὸ καὶ ἀδικη ὁμοῦ ἦταν ἡ γυναῖκα του. Δὲν ἤθελε νὰ παντρευθῇ στὸ χωριό καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ ὅλα τὰ χρόνια. Συλλογίζονταν διαρκῶς τὴν πρωτεύουσαν. Μὰ ἐρωτεύθηκε τὸν Ἀργύρη, πού χόρευε μαζί του καὶ τὸν πήρε ἀντὶρα της. Ἐταί, ἡ ζωὴ της κυλοῦσε μονότονη, μελαγχολικὴ στὸ σπῆτι τοῦ Ἀργύρη, με παρατηρηθεῖς διαρκῶς καὶ σκληρὰ λόγια, γιὰτὶ ἡ νύφη ἔχλυε τὴν Χρυσή, πού ἦταν ὁμορφὴ καὶ ἐπὶ πλέον, γιὰτὶ πῆγαινε στὸ γυμνάσιον καὶ μορφωνόταν. Αὐτὸ, κάθε φορὰ πού εὕρισκε τὴν εὐκαιρία, προσπαθοῦσε νὰ τὴν ταπεινώσῃ, νὰ τὴν ἐξευτελίσῃ.

Ἡ Χρυσὴ λυπόταν τὸν ἀδελφὸ της καὶ τὰ παιδιὰ του, κι' ἔκανε ὑπομονή. Ἀλλὰ ὅσο δὲ μιλοῦσε, τόσο ἀγρίευε ὁ Ἀργύρης καὶ ἡ νύφη της. Καὶ κάθε τὸ φώναζε τοῦ Ἀργύρη:

— Ἡ προκομμένη, ἡ ἀδελφὴ σου ἔκαμ' ἐπὶ τὴν ἐμιὰ... Ἀλλὰ μήπως εἶχε νοδὸ της; Ὅλο κι' ἐξω ἀπὸ τὸ παρθεῖον κυττάζει. Κάτι καταλαβαίνω ἐγὼ!... Ὁ γυῖος τοῦ Πέτρου δὲν ἔπαινε γιὰ καλὸ διαρκῶς ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτι μας.

Με τὶς γκρίνιες αὐτὲς ὁ Ἀργύρης ἔφε δύο, τρεῖς φορές τὴν ἀδελφὴν του.

Μὰ καὶ πάλι δὲ μιλούσε ἡ Χρυσή. Ὅλη ἡ σκέψις της, ἡ προσπάθειά της ἦταν νὰ τελειώσῃ τὸ γυμνάσιον.

Μὰ κι' ἐκεῖ πῆγαν τὰ λόγια καὶ ἡ κακία τῆς νύφης της. Με μεγάλη εὐχαρίστησιν θάλεπε νὰ τὴν διώκωνε ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Κι' ὅλα συστάσεις ἔκανε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καθηγήτριες, πούταν κι' αὐτὴ σκληρὴ κι' εἶχε τὴν ἴδια ψυχὴ με τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀργύρη. Ἀφορμὴ λοιπὸν ζήτησε νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ, νὰ τὴν ἐξευτελίσῃ μπροστὰ στὶς συμμαθητρίδες της. Καὶ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ βροῦν κατὶ, γιὰτὶ τὴν ἀπορρομὴ τὴν ἔδωσε ἀνυποπτη ἡ ἴδια ἡ Χρυσή.

Ἦταν τὸ πιὸ ὁμορφὸ κορίτσι τοῦ Γυμνασίου κι' εἶχε πολλοὺς θαυμαστάς. Ὅλοι οἱ συμμαθητῆς της ἤθελαν νὰ ἔχουν σχέσεις μαζί της. Ἐκεῖνη ὁμοῦ συμπαθοῦσε τὸ γυῖο ἑνὸς συνταξιούχου δασκάλου, τὸ Ντίνου Περίδη πού εἶχε σπουδάσει δικηγόρος καὶ ἔμενε στὴν πρωτεύουσαν. Ἐρχόταν ὁμοῦ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὸ χωριὸ κάθε Σάββατοκύριακο γιὰ νὰ βλέπῃ τοὺς γονεῖς του. Μ' αὐτόν, εἶχε ἀνταλλάξει ἡ Χρυσὴ μερικὰ τρυφερά λόγια, πού ἐδείχναν τὴν ἀμοibaία τους ἀγάπην. Κι' ὅχι μόνον αὐτὰ. Ἀργότερα ἔκαναν καὶ δνειρά καὶ μιλήσαν γιὰ τὸ γάμο τους, ὅχι ἀμέσως, μὰ ὅταν δὲ τελειώσῃ ἡ Χρυσὴ τὸ γυμνάσιον. Τότε θάρρυναν νὰ τὴν ζητήσῃ ὁ Ντίνος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ της.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα καὶ κανεὶς δὲν εἶχε ἀντιλήφῃ τὸ εἰδύλλιον τους, ὅταν μιὰ μερὰ ὁ ἀγορτικὸς ταχυδρόμος συνάντησε στὸ δρόμο τὴν Χρυσὴ καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα γράμμα. Ἦταν τὸ πρῶτο γράμμα, πού ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ Ντίνου, ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κι' ἔπρεπε νὰ τοῦ γράψῃ νὰ μὴ τῆς στείλῃ ἄλλο, γιὰτὶ κινδύνευε νὰ ἐδώσῃ ἀφορμὴ στὴ νύφη της, γιὰ καινούργιες γκρίνιες. Τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ διάβασε πολλὰς φορές ἡ Χρυσή, προσκεφάλι τῆς τόκανε, μὰ δὲ μποροῦσε οὔτε καὶ νὰ τὴν ἀρῇσιν στὸ σπῆτι. Τόβαλε, λοιπὸν, σ' ἕνα βιβλίο καὶ τόκρυψε στὴν τσάντα της.

Γιὰ τὸ γράμμα ὁμοῦ ἔκανε λόγο ὁ ταχυδρόμος κι' ἡ νύφη ἀντὶ νὰ τὸ μωρτύρῃ στὸν ἀντὶρα της, ἔτρεξε καὶ τὸ ἀνέφερε στὴν καθηγήτριά, τὴ φιλενάδα της.

Ἔτσι ἕνα πρωὶ ἐκείνη τῆς πήρε τὴν τσάντα ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἔβαζε, μπροστὰ σ' ὅλη τὴν τάξιν, τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδιά της ὡσπου βρῆκε τὸ γράμμα!

Αὐτὸ πού ἔγινε ἐπειτα ἦταν πολὺ ἐξευτελιστικὸ γιὰ τὴν Χρυσή. Ἡ καθηγήτρια διάβασε τὸ γράμμα μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς συμμαθητῆς καὶ τὶς συμμαθητρίδες της καὶ τὴν χαρακτηρίσε με πολὺ ἀσχημὲς ἐκφράσεις. Γονατιστὴ τὴν παρακαλοῦσε ἡ Χρυσή, με δάκρυα στὰ μάτια, νὰ τῆς ἐπιστρέψῃ τὸ γράμμα. Μὰ δὲν τὸ κατάφερε. Τότε ἔβριξε μιὰ ματιά γύρω της, σὰν ν' ἀποχαιροῦσε τὴν τάξιν της κι' ὅταν ἡ καθηγήτρια τὴν ἐδίωξε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἡ Χρυσὴ ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὸ σταθμό.

Με τὶς οικονομίες της, πού εἶχε μαζί της, πήρε ἕνα εἰσιτήριο καὶ μῆκε στὸ τραῖνο, πού περνοῦσε ἐκεῖνη τὴν ὥρα.

Λυπημένη, καὶ με δάκρυα στὰ μάτια, δὲν κατάλαβε πότε ἔφτασε στὴν Ἀθήνα. Ἀκολουθῶσε κατόπιν τὸν κόσμο καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ σταθμό.

Ἦταν ἀκόμη μεσημέρι. Σκέπτικε νὰ βρῇ τὸ Ντίνου, μὰ φοβήθηκε μήπως χειροτερέψῃ πρὸς πολὺ τὴ θέσιν της. Ἀσφαλῶς ὁ ἀδελφός της θὰ τὴν ἀναζητοῦσε κιόλας. Γι' αὐτὸ χτύπησε μιὰ πόρτα νὰ ζητήσῃ δουλειά.

Ἔτσι βρέθηκε ἡ Χρυσὴ ὑπερήτρια στὸ σπῆτι τοῦ γιατροῦ Κρεστίδη.

Ἔιχαν περάσει ἀπὸ τότε δύο μῆνες. Ὅλα πῆγαιναν καλά, ὅταν μιὰ Κυριακὴ πρωὶ κάποιος ἦρθε καὶ ζήτησε τὴν Χρυσή...

Μόλις τὸν ἀντίκρισε ἐκείνη στὸ σπῆτι, κόνεψε νὰ λιποθυμήσῃ. Δὲ φανταζόταν ποτὲ πὺς θὰ τὴν εὕρισκε ὁ Ντίνος. Ἐκεῖνος ὁμοῦ, σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ τὰ εἶχε μάθει ὅλα! Ἦξερε πὺς τῆς φέβηκαν σκληρὰ καὶ πὺς αἰτία ἦταν τὸ γράμμα του, πού ἔγινε γνωστὸ σ' ὅλο τὸ χωριό. Κι' ὀρκίστηκε νὰ τὴν βοηθῇ, ἀφοῦ ἔμαθε ἀπὸ τὸ σταθμάρχη, πὺς ἡ Χρυσὴ εἶχε βγάλει εἰσιτήριο γιὰ τὴν Ἀθήνα. Καὶ τὴν βοηθῇ, γιὰτὶ ἀρχίσε νὰ ρωτᾷ σ' ὅλα τὰ σπῆτια νύφη ἀπὸ τὸ σταθμό...

Ὅταν συνήλθε ἡ Χρυσή, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του με δάκρυα στὰ μάτια, ψιθυρίζοντας:

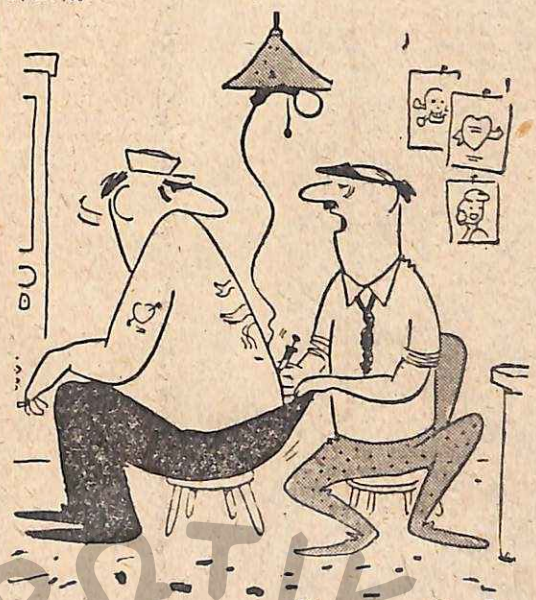
— Προσπάτεψε με, μὴ με πᾶς πίσω στὴ νύφη μου!...

— Ὁχι, Χρυσή, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, θὰ μείνῃς γιὰ πάντα μαζί μου, γιὰτὶ θὰ γίνῃς ἡ γλυκεῖά μου γυναῖκα!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η μητέρα: Περίμενε, Γιάννη, έρχομαι κι' εγώ!...

Και τί το κακό βραίσκετε στο να βάζει ένας καλλιτέχνης την υπογραφή του κάτω από το έργο του;

ΤΟ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟ ΑΣΣΑΝΣΕΡ
Στον τρίτο δρομο, παρακαλώ!

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ - Π. Α. Ο.

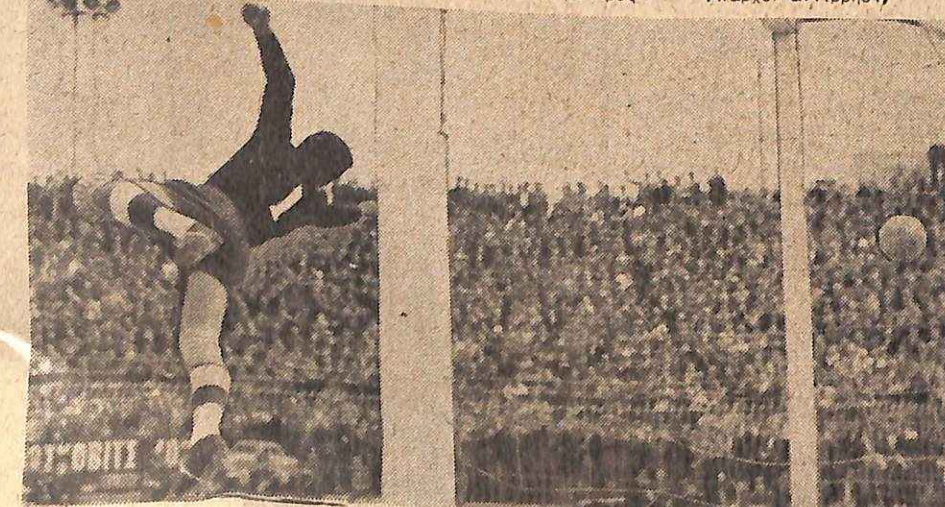
Μέτρον γιά τή βελτίωσι του ελληνικού ποδοσφαίρου

Είκοσιπέντε χιλιάδες ένθου- σιάδες θέαται πλημμύρισαν τώ γήπεδο του ΠΑΟ γιά ν' α- πολαύσουν τώ ντέρμπι 'Ολυμ- πιακού - Παναθηναϊκού. Δεν είχε περάσει ούτε ιιά βδομάδα απ' τή θλίβερά έπεισδία του γήπεδου Καραϊσκάκη και ή ή- λεκτρισμένη ατμόσφαιρα είχε ξεκαθαρίσει. Στίς κερκίδες και στόν αγωνιστικό χώρο ά- πηρχε βέβαια φανατισμός, άλ- λά κρατήθηκε στά όρια μιας άμυλης γιά τή νίκη και όχι μιας νίκης με κάθε θυσία.

Τώ μεγάλο αγώνα διήλυνε ό 'Ολλανδός διαιτητής κ. Χόρν. Βαθύς γνώστης τής ψυ- χολογίας τής διαιτησίας και άριστος έρμηνευτής τών κανο- νισμών, ό κ. Χόρν έχασε ά- σφαλώς στήν έκτίμησι τών άν- τικειμενικών παρατηρητών τών ποδοσφαιρικών αγώνων, όταν άρχισε τούς συμβιβασμούς και τίς έλαστικότητες.

Ό περίφημος Άγγλος «μαϊτρ» τής διαιτησίας, σέο Στάνλεϋ Ρά- ονς, είπε πώς «ό καλύτερος διαιτητής είναι εκείνος πού κάνει τή λιγότερα σφάλμα- τα». Άλλά ό κ. Χόρν διέπρα- ξε στόν αγώνα πολλά και ά- συγχώρητα. Γι' αυτό και οι φίλαθλοι θυμήθηκαν με ζοήρη Ικανοποίησι τή τελευταία πέ- ρσασμα απ' τή ελληνικά γήπε- δα τού 'Ισπανού «μαϊτρ» τής διαιτησίας πού γούττωσε και με τίς γνώσεις του και με τίς έφαρμογές του.

Ό κ. Χόρν ήταν πολύ «θεατοικός» και αντιπαιδαγωγικός σέ άρ- κατές παρεκτροπές παικτών και μάλιστα έκαούσιες. Οι πα- λιμβουλίες του, στούς χαρα- κτηρισμούς τών σφαλμάτων, άποκαλύπτουν έπιπολαιότητα. Περιμένουμε πολύ περισσότερα απ' ό,τι έδειξε ό κ. Χόρν. 'Η σκοπιμότης όμως τόν παρέ- σурс.

Παρά τήν άπέλπιδα προσπάθεια του Βουτσάρ ή Κοομήδης σμειώνει τώ όλυμπιακό τέρμα.

Ό Παναθηναϊκός σμειώωσε πράγματι μία λαμπρή άμυν- τική έπιτυχία με τώ 1-1. Στήν ουσία, όμως, ήταν ό νι- κημένος τής συνάντησης. Τώ ποδοσφαιρικό συγκρότημα του χρειάζεται βασικές μεταρρυθ- μίσεις, άν θέλη νά διατηρή έλπίδες γιά πρώτητα. Πρέπει νά γίνη ριζική εκκαθάρισι στά στελέχη τών άσων, πού δεν έννοούν νά προσαρμόσουν στό πνεύμα τής εποχής. Νέο αίμα πρέπει νά τρέξη στίς φλέβες τής πρώτης ομάδας.

Στόν αγώνα με τόν 'Ολυμ- πιακό, ό Άγγελόπουλος κρά- τησε όλο τώ παιχνίδι και στήν άμυνα και στήν έπιθεσι. Κυ- ματοβραύστης τών 'Ολυμπια- κών έπείσασεν. Σίφωναε τών Παναθηναϊκών εφομήσεων. 'Ε- παίξε γιά όλους. 'Απ' τούς υπολοίπους, ό Θεοφάνης ήταν ό δεξιότεχνης μεγάλος παι- κτής. Ό Άνδρέου, ταχύς και μαχητικός, αλλά μονάχα άρι- στερόπου. Ό Βουρλιωτάκης έπείσε μόλις 30' ποδοσφαι- ρο. Ό Νεμπίσης, πάντα τεχνι- κός, αλλά στήν ουσία φάνηκε πώς έχασε τήν άνοχη του. Ό Σοφιανός άγωνίστηκε συγ- κρατημένα. Ό Βουτσάρ έ- παίξε ν' αύτοθυσία και έτοι- μότητα.

Γενικά, ό ΠΑΟ διέπραξε σωρεία από σφάλματα τακτι- κής και στρατηγικής. 'Ως σύν- ολο, μπορούσε ν' άφιση τή 4 μπάκ, τή 3 νάφ και τούς 3 κυνηγούς στό α' ήμίχρονο και νά φροντίσει γιά έπιθετικώ- τερο παιχνίδι. Μόλις μετά τήν ισοφάρισι απ' τώ Θεοφά- νη, μ' ένα πραγματικά άρι- στοσυρηματικό φρίνικ, ζωντά- νεψε και έδειξε τί θησαυρούς πείρας και σοφίους, κρύβει μέσα του...

Ό 'Ολυμπιακός έχασε σπά- νια εύκαιρία νά κερδίση τόν Παναθηναϊκό. Τώ άξιζε πραγ- ματικά τώ γέρα τής νίκης, γιάτί είχε τήν υπεροχή στόν αγώνα, έπείσε καλύτερα.

Γιάτί όμως ήλθε ισάπαλος; Παύτα-πρωτα κυριάρχησε στά σουτ. 'Ενώ υπερχάρωσε στό κέντρο τού γηπέδου δεν κα- τάρθωνε νά βρή τώ δρόμο πρós

τώ τέρμα. Όταν έφτανε στή μεγάλη περιοχή τών αντίπαλων του, 'Ο 'Ιωάννου διήλυνε τώ παιχνίδι σάν σέντερφορ, αλλά και δεν τώ συντόνιζε στρατη- γικά. Δεν εκμεταλλεύτηκε τίς δεξιότητες υπερφαιγγίσεις του Ψυχού, ούτε τή ζωτική μαχητικότητα τού Γκαβέτσου. Είχε ακόμη ένα Μπέμπη δρα- στήριο, άεικίνητο, μαχητικό, πονηρό, δεξιότεχνης και δε συν- εργάστηκε μαζί του, όπως έ- πρεπε και όταν έπρεπε. Ου- τε με τώ θαυμάσιο Πολυχρο- νίου συνδυάσθηκε. Γιατί; Ό 'Ιωάννου είναι ποδοσφαιρικός έγκέφαλος, αλλά ή φόρμα του φαίνεται πώς βρίσκεται σέ κατάπτωση. 'Όσον άφορά τώ Μουστακίλ νομίζουμε πώς εί- ναι, καιρός γιά άνάτα, με πρόσκαρι, τούλάχιστον, παύσι.

Ό Μπέμπης με τόν Κοτρί- δη χάρισαν τήν άναμφισβήτη- τη υπεροχή τού 'Ολυμπιακού στό κέντρο, τήν ένισχυμένη ά- μυνα τής άπασφολακής και τήν τωνομένη έπιθεσι τών κυ- νηγών.

Άσος τής άμύνης στάθη- κε, ό Σούλης, μονάχα όμως γιά 45'. Στό β' ήμίχρονο κατέρρευσε. Στό α' ήταν υπέ- ροχος. Με συμπαράτατες τώ Ρωσίδη και τόν Στεφανάκο, σφισχόδεσε τή όλυμπιακή τέι- χη και κατήλυνε τώ παιχνίδι έξυπνα. 'Από τώ 46' όμως ή- ταν άγνώριστος.

Ό Θεοδωρίδης έχει τελευ- τία πολλές ψυχολογικές με- ταπτώσεις. Δέ θάταν υπερό- χος νά πούμε πώς βασανίζεται από κάποια φοβία, κατά ώρι- σμένες περιόδους. 'Ακόμη φα- νέρωσε στόν αγώνα μία δι- στακτικότητα, πού τού στói- χισε, τώ τέρμα ισοφάρισης τού Θεοφάνη.

Γενικά, τώ παιχνίδι 'Ολυμ- πιακού - Παναθηναϊκού παρου- σίασε άνάγλυψη τήν εικόνα τής σημερινής καταστάσεως τού ελληνικού ποδοσφαίρου με τή μειονεκτικότητα και τή πλεονεκτικότητα του. Πολλοί δι- ερωτώνται, γιάτί δεν άνεβαί- νει ψηλότερα ή στάθμη του. Δεν είναι άνάγκη νά πονοκε- φαλίσση κανείς, γιά νά δώση άπάντησι. Χρειάζεται πρώτα- πρώτα βελτίωσι τής ποιότη- τος τού έμφυχου υλικού. 'Υ- στερα, συντονισμός τής τε- χνικής και τακτικής εκπαι- δεύσεως. Κατόπιν, άναπρο- σαρμογή τής διαιτησίας πρós τίς απαιτήσεις τής αύστηράς αντικειμενικότητας. Τέλος, κα- τεύθυνσις τής διοικήσεως πρós τώ λόγο τής όρθοτομούσης ά- ληθείας, πρós μεγάλους και μικρούς, πρós κέντρο και έ- παρχίες και πρós όλες τίς κατευθύνσεις.

Υπάρχει άντίρρηση; Παρά τήν άπέλπιδα προσπάθεια του Βουτσάρ ή Κοομήδης σμειώνει τώ όλυμπιακό τέρμα.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Σταυρώλεξο με παροιμία

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΕΙΣΜΑΤΑ - ΝΤΙΠ. 2) ΣΑΠΙΑ- ΦΟΣ. 3) ΚΑΙΡΟΣ - ΚΑΜΑΡΗ. 4) ΟΣΟΝ - ΛΑΤΙΜΟΡ. 5) ΓΚ - ΣΙΒΑ - ΣΚΙΖΩ. 6) ΥΝΙ - ΝΟ - ΠΑΟΚ. 7) ΡΑΜΑ - ΡΕ - ΣΟ. 8) ΠΡΑΑ - ΑΧ - ΣΟΥ. 9) ΣΕΡΑ - ΑΡΟΝ - ΜΝ. 10) ΜΠΟΛΤΟΝ - ΙΤΕΑ. 11) ΑΙΛΙΟΣ - ΤΡΟΧΙΑ. 12) ΙΚΣ - ΝΤΟ. 13) ΑΜΟ - Ι - ΛΑΤΙΝΙΚΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΗΚ - ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ. 2) ΛΟΚΝΑ- ΕΠΙ. 3) ΙΣΙΣ - ΙΜΠΡΟΛΙΟ. 4) ΣΑ- ΡΟΣ - ΑΡΑΛΙΚΙ. 5) ΜΠΟΝΙΝ - ΑΙ - ΤΟΣ. 6) ΑΙΣ - ΒΟΡΑ - ΟΣ. 7) ΤΑ - ΛΑ - ΑΝ - ΝΑ. 8) ΚΑ - ΠΙΑΡ - ΤΤ. 9) ΦΑ - ΤΣΑ - ΧΟΙΡΟΙ. 10) ΝΟΜΙΚΟΣ - ΝΤΟΡΝ. 11) ΤΣΑΜΙΚΟΣ - ΕΧΕΙ. 12) ΡΟΖ - ΤΟΜΑΙ. 13) ΠΛΗΡΘΩΟΥΝ - ΑΝΑ.

Η παροιμία πού σχηματίζεται είναι: "Ε- χει ό καιρός γυρίσματα, νά πληρωθούν τή πείσματος".

Διπλή άκροστιχίς

1) ΚΑΡΟΣ. 2) ΑΘΪΜΑΣ. 3) ΣΗΠΙΑ. 4) ΟΝΟΣ. 5) ΣΛΙΜΟΣ. Με τή άρχικα σχηματι- ζεται ή νήσος ΚΑΣΟΣ και με τή δεύτερα ή θέα ΑΘΗΝΑ.

Άνωδες άνιγμω

Τώ καρπούδι.

Στοιχειώγηρος

Ρόδος - Οδός.

Κινηματογραφική παγνίδι

1) Μαργλέ Νητριχ (ή μόνη από τίς πα- λαιές δόδες πού γυρίσε άκόμα και σήμερα). 2) «Πόλεμος και Ειρήνη» (τό μόνο στό ό- ποίο δεν πρωταγωνίστη ή Τζινα Λολομπρι- τζίνα). 3) Νέλσον «Έντο (οι άλλοι πέθα- ναν)». 4) «Νησί στόν ήλιο» (δεν είναι έλ- ληνικό). 5) Μάνος Κράτσης (δεν είναι κω- μικός). 6) «Οίκογένεια Γράμ» (τό μόνο στό όποιο δεν πρωταγωνίστη ή Σοφία Λόρεν). 7) Ντέ Σικα (τό μόνο 'Ιταλός, οι άλλοι είναι 'Αμερικανοί). 8) «10.000 κρεβάτοκα- μαρες» (τό μόνο φίλμ στό όποιο ό Ντήν Μάρτιν δεν είχε μία παρτεναιρ τώ Τζέρεϋ Λιούις). 9) Βάσω Μανωλίδου (δεν έπείσε στόν κινηματογράφο). 10) «Αίμα στόν πρά- σινο βάλο» (τό μόνο στό όποιο δεν πρω- ταγωνίστη ό 'Έντο Κανσταντίν).

Όλοι ζωγράφει

Η εικόνα μας δείχνει καθαρά τώ σχέ- διο, πού πρέπει νά σχηματίσετε.

Η λύσις τού ύπ' άριθ. 691 σταυρωλέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΒΑ - ΙΟΝ - ΑΡΤΟΠΟΙΟΣ. 2) ΒΟΥ- ΛΗ - ΕΝΕΟΣ - ΠΟΛΙΣ. 3) ΟΥΛΗ - ΚΡΟΣΟΣ - ΝΟΤΑ. 4) ΥΛΗ - ΧΡΗ- ΣΤΑ - ΠΙ - ΣΟ - Ι. 5) ΛΑ - ΒΟΗΜΙΑ - ΜΑΝΕ - ΣΤ. 6) ΧΑΡΤΙΑ - ΠΟΡΕΙΑ. 7) ΑΜΑΡΤΙΑ - ΦΑΝΟΣ - ΚΛ. 8) ΡΑ- ΒΔΟΣ - ΣΟΦΟΣ - ΕΡΙΣ. 9) ΙΝΙΟΝ - ΓΥΡΟΣ - ΟΛΙΓΑ. 10) ΑΙΑΣ - ΧΑΡΟΣ - ΚΡΑΤΗΡ. 11) ΑΡ - ΣΑΜΟΣ - ΚΑΘΙΕ- ΡΩ. 12) ΙΑΤΡΟΣ - ΚΑΠΡΟΣ. 13) ΟΟ - ΜΑΤΣ - ΠΥΚΝΟΝ - ΤΙ. 14) ΜΥΣ - ΜΗ - ΣΕΠΤΟΣ - ΝΟΚ. 15) ΟΣΙΑ - ΣΑ- ΤΥΡΟΣ - ΡΕΠΟ. 16) ΣΑΝΙΣ - ΡΑΚΟΣ - ΠΟΡΟΣ. 17) ΚΑΝΑΚΗΡΣ - ΚΑ- ΣΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ - ΤΟΜΟΣ. 2) ΒΟΥ- ΛΑ - ΜΑΝΙΑ - ΟΥΣΑΚ. 3) ΑΥΛΗ - ΧΑΒΙΑΡΙ - ΣΙΝΑ. 4) ΙΛΗ - ΒΑΡΔΟΣ - ΑΜ - ΑΙΝ. 5) ΟΗ - ΧΟΡΤΟΝ - ΣΤΑΜ - ΣΑ. 6) ΚΡΗΤΙΣ - ΧΑΡΤΗΣ. 7) Ε- ΡΗΜΙΑ - ΓΑΜΟΣ - ΑΡΑ. 8) ΑΝΟΣΙΑ - ΣΥΡΟΣ - ΣΤΑΡ. 9) ΡΕΣΤΑ - ΦΟ- ΡΟΣ - ΠΕΥΚΗ. 10) ΤΟΣΑ - ΠΑΦΟΣ - ΚΥΠΡΟΣ. 11) ΟΣΟ - ΜΟΝΟΣ - ΚΑ- ΚΤΟΣ. 12) ΣΠΑΡΟΣ - ΚΑΠΝΟΣ. 13) ΟΠ - ΙΝΕΣ - ΟΡΘΡΟΣ - ΠΑ. 14) ΙΟΝ - ΕΙ - ΕΛΑΙΟΝ - ΡΟΣ. 15) Ο- ΛΟΣ - ΑΚΡΗΤΕΣ - ΝΕΡΟ. 16) ΣΙ- ΤΟΣ - ΛΙΓΗΡ - ΤΟΠΟΣ. 17) ΣΑ - ΙΤΑ - ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ.

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

Πρωτότυπο διήγημα

Ό Ροβέρτος Σαγκάο έρριξε μπχα- νικά μία ματιά στό μικρό άνώνυμο γράμμα. 'Ηξερε από πρίν τώ περιεχό- μένο του, γιάτί είχε πάρει έφτά ή ό- χτώ παρόμοια ως εκείνη τήν ημέρα. Μόνον οι ώρες ήταν διαφορετικές στό κοβόνα απ' αυτά. Τώ τελευταίο έλεγε: «'Η σύγκυός σας σας προδίδει. Πη- γαίνετε σήμερα τώ άπόγεμα στίς έξή- ληση στήν οδό Κουλάντρ, άριθ. 26, τέ- ταρτο πάτωμα, άριστερα. 'Ενας φίλος πού θέλει τώ καλό σας».

Τώ γράμμα ήταν σχεδόν παιδιαστι- κός. Ό άνώνυμος έπιστολογράφος θά έ- πρεπε νά είχε κρυφάσθι πολύ γιά νά πέτυχε αυτό τόν «άπρόσωπο» χαρα- κτήρα, πού δεν άφηνε νά ξεχωρίσθι άν ήταν άντρας ή γυναίκα.

— Κουταμάρες, ψιθύρισε ό Ροβέρ- τος. Δέ θά πάω πουθενά! Έσχίσε ταυτόχρονα αυτό τώ γράμ- μα και πέταξε τή κομμάτια στό κα- θύ του. Χτύπησε ύστερα τώ κου- ρνί.

— Φέρτε μου τώ φάκελλο Ρουϊγίρα, έρε στή γραμματέα του, πού έτρεξε τήν πρόσκλησι του.

Έσκυψε στό τραπέζι του κι' άρχι- να έξετάζι τή χαρτί πού βρίσκου- νταν μέσα σ' αυτό τώ φάκελλο. Άλλά τώ γράμμα χοροπηδούσαν μπροστά τή ματιά του. Δεν κατάφερνε νά συγ- ραστή στό μυαλό του ούτε μία άσση.

— Αυτό είναι άδύνατο, ψιθύρισε έ- ντα από μερικές στιγμές. Έχω ά- ρχει, βέβαια, μεγάλη έλευθερία στή σκέψιν. Άλλά μου φαίνεται άδύνα- να με προδίδω... Όχι, δέ μπορώ τώ πιστέψω...

Ό Ροβέρτος Σαγκάο ήταν από τούς φημισμένους δικηγόρους τού Πα- ρισί. Οι άγορεύσεις του στό δικα- στήριο έκαναν πάντα μεγάλη εντύπω- ση. Λουσιέν τήν είχε παντρευτή από άνω. 'Από έφτά χρόνια τώρα, ή ζωή του κυλούσε εύτυχισμένα... Άλλ' α- ύτ άνώνυμο γράμμα...

— Ποιό λόγο έχει νά με προδίδω; έ- ρισε και πάλι ό Ροβέρτος.

Προσπαθούσε με τή σκέψι του νά ένα λόγο, σάν αυτό νά ήταν ά- νάγκη. Άλλά γιάτί μία γυναίκα, προδίδει τόν άντρα της, πρέπει ένα λόγο; Μήπως αύτός είχε ένα λόγο, πού τόν έκανε νά βλέπει τόσο τή Σύλβια; 'Ηταν μίπως ύλδια πώ άμορφη ή πώ έξυπνη τή Λουσιέν; Κάθε άλλο. Άλλ' ή έ- κρη τής άλλαγής τόν έσπρωχνε σ' ήν. Γιατί τάχα κι' ή Σύλβια δέ μπορούσε νά αισθανάται τήν ίδια εκρη;... Κι' έπειτα, οι γυναίκες έί- πάντα έπιπόλαιες κι' έλαφρές.

— Άλλά, Λουσιέν... Τόν πήρε από τώ χέρι και τόν έ- βαλε νά καθήσθι σ' ένα ντιβάνι. Έ- πείτα κάθισε κι' αύτή πλάι του.

— Δέ φαντάζομαι νά μού άρνηθής, ό,τι με προδίδεις από κάμποσο καιρό με τή Σύλβια, συνέχισε. 'Ω, τώ έέρω- πιάς δεν είναι τίποτα τώ σοβαρό... Άλ- λά δέ σοφ κρύβω, ό,τι πόνεσα πολύ... Θέλησα, λοιπόν, νά σε κάμω νά πώ- νέσεις κι' εσύ. 'Ομολόγησε πώς τή ά- νώνυμα αυτά γράμματα σε άνασάτω- σαν.

— Είναι περιττό νά με ρωτάς, άφοϋ βλέπεις πώς ήρθα εδώ, άπάντησε ό Ροβέρτος. Άλλά τώ σπύτι αυτό.

— Είναι τής Φρανσουά; Θά θυμά- σαι ίσως, ό,τι ή Φρανσουά έφυγε με τόν άντρα της γιά τή Ρωμή. Προτού φύγη, λοιπόν, μού έμπιστεύθηκε τώ κλειδί της και με παρακάλεσε νά ρί- χνω κάπου-κάπου μία ματιά στό σπύτι της. Φοβάται πάντα μήπως τήν κλέ- ψουν... Σκέφτηκα τότε νά έπωφεληθώ από τήν εύκαιρία, γιά νά δώσω σαντε- βού... στόν άντρα μου. 'Ηξερα πώς, στό τέλος, κάποιος από τή γράμματα μου θά σ' έκανε νάρθης.

Ό Ροβέρτος τήν έσφίξε στήν άγκα- λιά του. — Άγαπημένη μου γυναίκα! ψι- θύρισε.

— Υποσχέσου μου πώς δέ θά έα- ναιδής τή Σύλβια... — Σού τώ άρκίζομαι.

— 'Η Λουσιέν τού πρόσφερε τή χείλη της, πλημμυρισμένη από εύτυχία... Βούλγαρη 11, 'Αθήνα

Άρκεί νά τούς πή ένας άνδρας δυό όμορφα λόγια, γιά νά συγκινηθούν ά- μέσως.

Ό Ροβέρτος κατάλαβε πώς τού ή- ταν άδύνατο νά έργασθι. Ένας μικρός περίπατος με τή πόδια θά μού κάμω καλό, ψιθύρισε. Πήρε άμέσως τώ καπέλλο του και βγήκε.

Άλλ' όταν βρέθηκε στό δρόμο, άλ- λαξε άμέσως γνώμη. Φώναξε τώ πρώτο ταξί, πού περνούσε από μπροστά του, και τώ έδωσε τή διεύθυνσι τού σπι- τίου του.

— 'Η ώρα ήταν έξη παρά τέταρτο. 'Η γυναίκα του ίσως νά μην είχε βγή ά- κόμη. Θά καταλάβαινε τότε από τήν ταραχή, πού θά ένοιωθε, βλέποντάς τον, έαφικά μπροστά της, από τώ ά- νώνυμο γράμμα έλεγε άλήθεια.

Έφτασε σέ λίγο στό σπύτι κι' ά- νοιξε με τώ κλειδί του τήν πόρτα.

— 'Η κυρία είναι εδώ; ρώτησε τήν υπηρέτρια.

— Όχι, κύριε, πού άπάντησε αύ- τή. Δεν είναι πέντε λεπτά πού βγήκε.

Ό Ροβέρτος προσάίστηκε πώς εί- χε ξεχάσει κάτι, μπήκε άριστικά άπό δωμάτιό του κι' έπειτα από μερικά λεπτά έανάφησε.

Είχε πάρει πιά τήν άπόφασί του. Θά πήγαυε στό μέρος πού τού υπο- δείκνυε ό μυστηριώδης έπιστολογρά- φος.

— Στήν οδό Κουλάντρ, είπε στό σωφέρ. Και γρήγορα.

Η κυκλοφορία ήταν πολύ πυκνή έ- κείνη τήν ώρα και τώ αυτοκίνητο έπρε- πε νά σταματάη κάθε τόσο.

Έφτασαν τέλος στήν οδό Κουλάντρ. Ό Ροβέρτος κατέβηκε από τώ αυτο- κίνητο, πλήρωσε τώ σωφέρ και προ- χάρωσε πεζή ως τόν άριθμό 26.

— Τέταρτο πάτωμα, άριστερα, έγρα- φε στό άνώνυμο γράμμα.

Ό Ροβέρτος πέρασε γρήγορα μπρο- στά από τώ θυρωρό, άπόφυγε τώ ά- σαντρέ κι' άρχισε ν' άνεβαίνη τίς σκάλες.

Στό τέταρτο πάτωμα ύπήρχαν δυό πόρτες. Μία δέξι κι' άλλη άριστερά... Πήγε στή δεύτερη και χτύπησε τώ κουδούνι.

Άκούστηκε άμέσως τώ άνάσφαρρο περπάτημα μιάς γυναίκας. 'Η πόρτα άνοξε έπειτα από μία στιγμή κι' ό Ροβέρτος είδε στό κατώφλι τή Λου- σιέν, πού τώ χαμογελούσε.

— 'Ηρθες, έπί τέλους! τού είπε και τόν τράβηξε από τώ χέρι μέσα στό διαμέρισμα. Είχα άρχισει ν' άπελπί- ζωμαι...

— Άν καταλαβαίνω, τραύλισε σά- στισμένος ό Ροβέρτος.

— Θα σοϋ έξηγήσω, άπάντησε ή Λουσιέν, ενώ ξανάκλεινε τήν πόρτα. Ό φίλος πού θέλει τώ καλό σου, είμαι εγώ...

— Άλλά, Λουσιέν... Τόν πήρε από τώ χέρι και τόν έ- βαλε νά καθήσθι σ' ένα ντιβάνι. Έ- πείτα κάθισε κι' αύτή πλάι του.

— Δέ φαντάζομαι νά μού άρνηθής, ό,τι με προδίδεις από κάμποσο καιρό με τή Σύλβια, συνέχισε. 'Ω, τώ έέρω- πιάς δεν είναι τίποτα τώ σοβαρό... Άλ- λά δέ σοφ κρύβω, ό,τι πόνεσα πολύ... Θέλησα, λοιπόν, νά σε κάμω νά πώ- νέσεις κι' εσύ. 'Ομολόγησε πώς τή ά- νώνυμα αυτά γράμματα σε άνασάτω- σαν.

— Είναι περιττό νά με ρωτάς, άφοϋ βλέπεις πώς ήρθα εδώ, άπάντησε ό Ροβέρτος. Άλλά τώ σπύτι αυτό.

— Είναι τής Φρανσουά; Θά θυμά- σαι ίσως, ό,τι ή Φρανσουά έφυγε με τόν άντρα της γιά τή Ρωμή. Προτού φύγη, λοιπόν, μού έμπιστεύθηκε τώ κλειδί της και με παρακάλεσε νά ρί- χνω κάπου-κάπου μία ματιά στό σπύτι της. Φοβάται πάντα μήπως τήν κλέ- ψουν... Σκέφτηκα τότε νά έπωφεληθώ από τήν εύκαιρία, γιά νά δώσω σαντε- βού... στόν άντρα μου. 'Ηξερα πώς, στό τέλος, κάποιος από τή γράμματα μου θά σ' έκανε νάρθης.

Ό Ροβέρτος τήν έσφίξε στήν άγκα- λιά του. — Άγαπημένη μου γυναίκα! ψι- θύρισε.

— Υποσχέσου μου πώς δέ θά έα- ναιδής τή Σύλβια... — Σού τώ άρκίζομαι.

— 'Η Λουσιέν τού πρόσφερε τή χείλη της, πλημμυρισμένη από εύτυχία... Βούλγαρη 11, 'Αθήνα

Δερματοπάθειες από έπιδερμόφυτα

Πολύς κόσμος ύποφέρει από τή έπιδερμόφυτα. Αυτά είναι μύκητες, πού προσβάλλουν τήν έπιφάνεια τού δέρ- ματος και άπλώνουν καμμία φορά σέ μεγάλη έκτασι. Άγατούν πολύ νά έντοπίζονται στίς πτυχές και άπλώ- νουν και στό γύρω δέρμα. Οι μυρογεννητικές πτυχές είναι κείνες, πού προσβάλλει πώ συχνά, καθώς και οι πτυχές άνάμεσα στά δάκτυλα τών ποδιών, οι μεσογυά- λινες πτυχές, οι πτυχές κάτω από τή στήθα, οι μασχα- λες και οι πτυχές, πού σχηματίζονται στό δέρμα τής κοιλιάς στούς παχείς, πού διπλώνεται εκεί τώ δέρμα τους.

Τώ εξάνθημα, πού προκαλείται από έπιδερμόφυτα, άρ- χίζει πρώτα με μία μικρή έρυθματώδη πλάκα, πού ά- λλώνει σιγά-σιγά, σκεπάζεται από λέπια και προχωρεί πρós τήν περιφέρεια, όπου παρουσιάζει μικροσκοπικές φυσαλίδες. Ένώ ή πλάκα αύτή άπλώνει πρós τήν περι- φέρεια, τώ κεντρικό της μέρος ξεθωριάζει και μπορεί νά γιαντρευτή άλόγιστα.

Τώ εξάνθημα συνοδεύεται με φαγούρα, πού συχνά εί- ναι πολύ δύσκολη, πού πάντων όταν πηγαίνει κανείς νά κοιμηθί και τώ πρωί μόλις έγερνη. Μά και άλλες ώρες μπορεί νά είναι έντονη. Με τώ έξισμο τώ εξάν- θημα άπλώνει και στίς γειτονικές έπιφάνειες και μπορεί νά άπλώση σέ μεγάλη έπιφάνεια πού δερμάτος. Άκόμα με τώ έξισμο τώ δέρμα έρεθίζεται πολύ, γίνονται διάφο- ρες έπιπολαιότητες, θολακίζονται και έπίμονα εκζέματα, πού γιά νά γιαντρευτούν χρειάζεται μεγάλη ύπομονη τού άρ- ρώστου και έπιμονή τού γιατρού. Τά εκζέματα αυτά και οι θολακίτιδες, άν έπιμεινουν, προκαλούν μεγάλη νευρι- κότητα και άπογοήτευσι στούς άρρώστους. Γι' αυτό πρέ- πει, μόλις παρουσιάζονται τέτοια εξάνθηματα σέ πτυχές, νά γιαντρεύονται προτού καταλήξουν σέ εκζέματα.

Έκτός από τή έπιδερμόφυτα και άλλοι μύκητες προκα- λούν τή ίδια εξάνθημα. Με μικροσκοπική εξέτασι και πρós πάντων με καλλιέργεια σέ θρεπτικό υλικό μπορεί νά καθοριστή τώ είδος τού έπιδερμόφυτου ή τών άλλων μυ- κήτων, πού προκαλέσει τή δερματοπάθεια. Πολλά εκζέ- μα τών πτυχών όφειλονται σέ μύκητες, μά πολλές φορές είναι δύσκολο νά καθοριστούν άν όφειλονται σ' αύτούς ή σέ άλλη αίτια. Γιατί, και νά βρεθούν μύκητες, μπορεί νά έπιμόλυναν τώ εκζέμα, πού προεβλήθη από άλλη αίτια.

Τά έπιδερμόφυτα, όπως άναφέραμε, προκαλούν δερμα- τίτιδες στά πόδια πολύ συχνά. Άναπτύσσονται πώ εύκολα σέ ζεστό και υγρό καιρό, πρós πάντων τώ καλοκαίρι και όταν ιδρώνουν τή πόδια. Μιά άμερικανική στατιστική λέει πώς οι στρατιώτες τους και οι σπουδαστές προσβάλλο- νται από μύκητες στά πόδια σέ άναλογία 65%. Πρώ εύκολα προσβάλλονται οι ένήλικες από τή παιδεία και οι άντρες από τίς γυναίκες. 'Η δερματοπάθεια, πού προκαλείται ά- πό μύκητες στά πόδια, χαρακτηρίζεται από μικρές φυσα- λίδες, πού είναι χωμένες βαθειά στό δέρμα και προκα- λούν δύσκολη φαγούρα. Οι φυσαλίδες αυτές συχνά άπορρο- φούνται και αφήνουν μία κηλίδα με άπολέπιοι στήν περι- φέρεια. Οι φυσαλίδες έντοπίζονται στά δάκτυλα και πρós πάντων στά πλάγια και στίς πτυχές άνάμεσα στά δά- κτυλα, καθώς και στά πέλματα και πρós πάντων στή κα- μέρα τους.

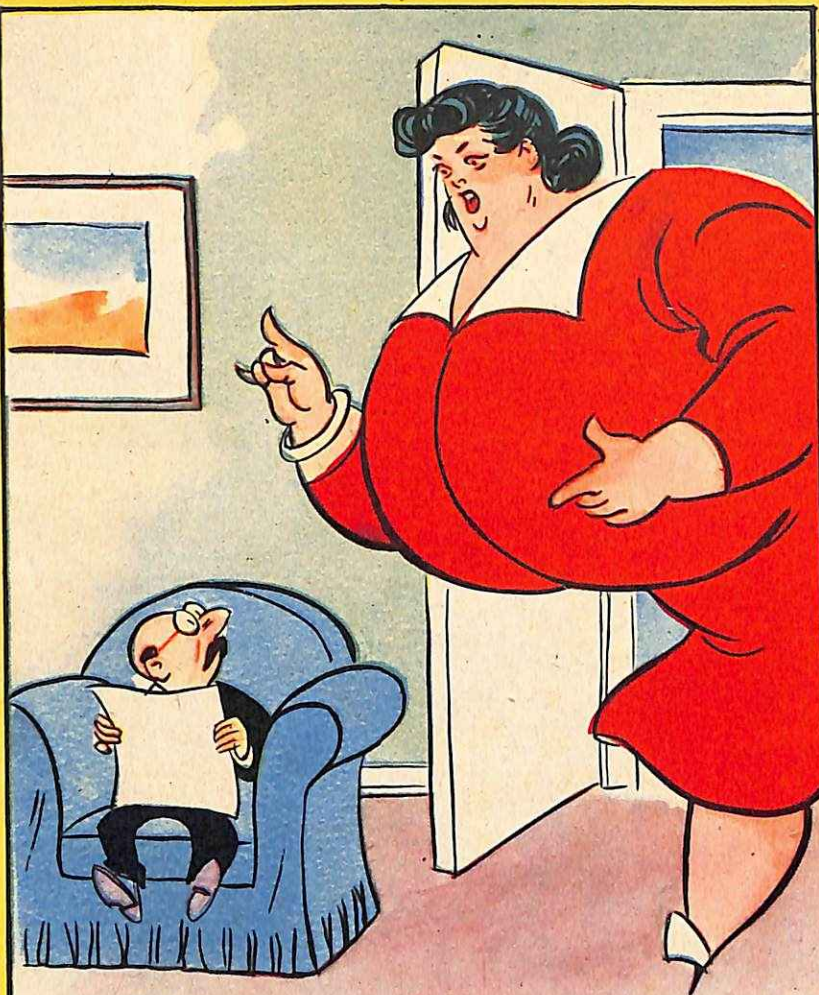
Τά 50% τών εξανθημάτων, πού παρουσιάζονται με φυ- σαλίδες στά πόδια, όφειλονται σέ μύκητες. Σέ μερικούς τώ εξάνθημα δεν παρουσιάζει φυσαλίδες παρά μία έρυ- θρότητα και πάχυνσι τού δερμάτος και άπολέπιοι στή πε- ριφέρεια τών βλαστών.

Η άπολέπιοι εδώ δεν είναι σάν τήν άπολέπιοι στό λοιπό σώμα, πού άποπτεται εύκολα και είνε λεπτή και ά- φθονη. Είναι πολύ παχιά και προσκολλάται πολύ στό πέλμα. Τώ εξάνθημα συνοδεύεται από δύσκολη κάψιμο και φαγούρες, πού πολλές φορές είναι άνυπόφορες. Σπάνια υπλώνει πολύ τώ εξάνθημα και έμποδίζει τώ περπάτημα.

Έκτός από τή έπιδερμόφυτα και τή τριχοφυτία και άλλοι μύκητες προκαλούν παρόμοια εξάνθηματα στά πό- δια. Στίς Σκανδιναβικές χώρες, στήν Άγγλία και στήν 'Αμερική είναι πολύ πώ συχνή ή δερματοπάθεια αύτή. Ό λόγος είναι πώς τή σπό και ό άόλητισμός είναι πολύ πώ διαδεδομένα εκεί. Στήν 'Αμερική και τήν Άγγλία τή πάθησι αύτή τή λένε από τήν άσθασησική έπεισθι, όπως είπαμε, προσβάλλονται πολύ συχνά οι φοιτητές και οι στρατιώτες, οι όποιοι ύποβάλλονται περισσότερο σέ ά- θλητικά γυμνάσματα.

Τώ από τήν άσθασησική χαρακτηρίζεται συχνά από οχι- σμέ μετασφ τού 4ου και 5ου δακτύλου ή κάτω από τή δάκτυλα. Τώ δέρμα είναι βρεγμένο και λευκό στά πλά- για τών τελευταίων δακτύλων ή και σέ όλα τή δάκτυλα και κάτω στίς πτυχές τών δακτύλων. Άν πέση ή έπιθερ- μίδα, τότε παρουσιάζεται μία κόκκινη γυαλιστερή έπιθα- νεια.

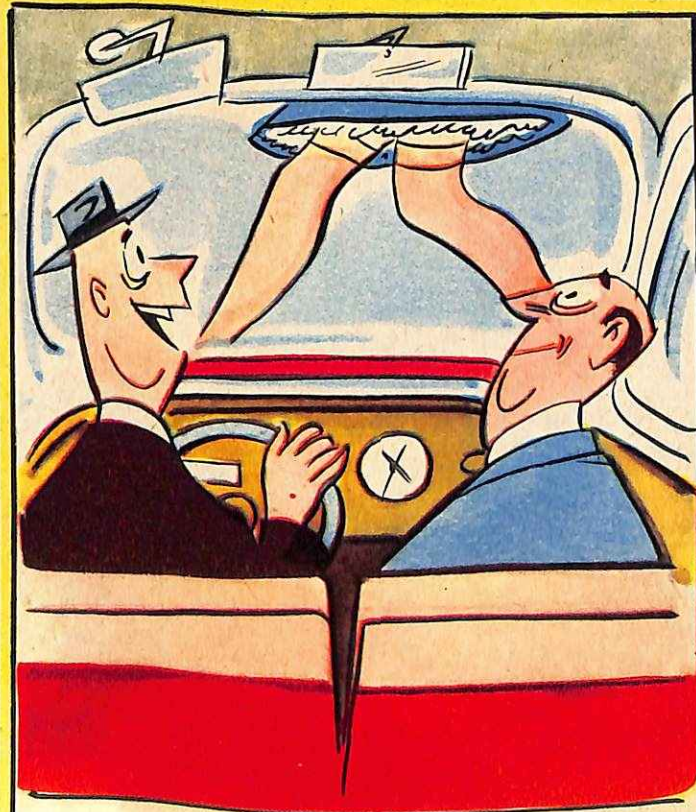
<

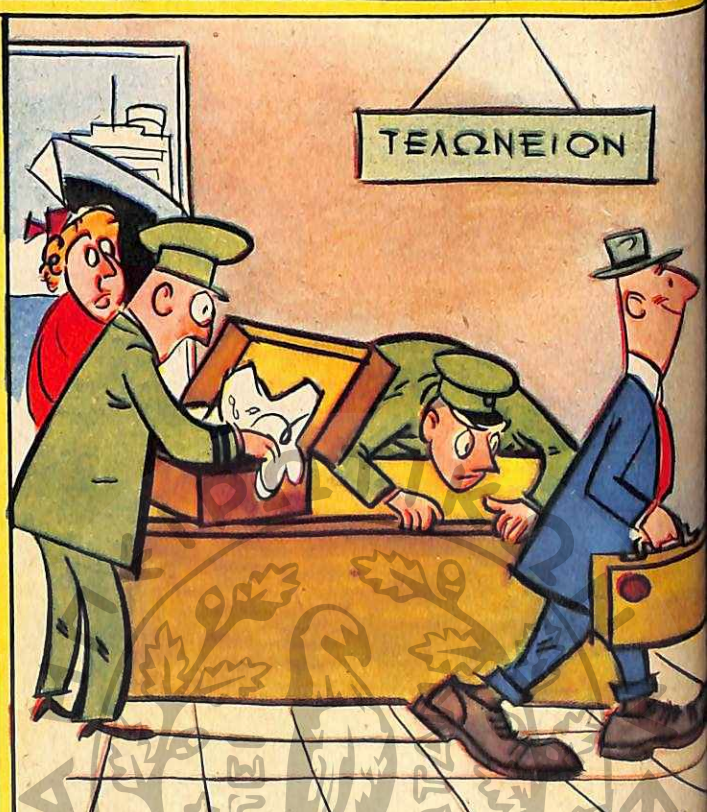
— Ζαχαρία πρέπει να μου πάρης κανένα δυναμωτικό. "Έχασα 220 γραμμάρια!..."

— Πρόσεξε λιγάκι, Καίτη!... Δεν ήρθες σπίτι μου για να δής τις άκουαρέλες μου;

— Αυτό είναι ένα από τα άθαντάς των χαμηλών αυτοκινήτων!...

Χωρίς λόγια.